

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ТЕХНОЛОГІЙ ТА ДИЗАЙНУ

Кваліфікаційна наукова праця
на правах рукопису

ОЛЬШАНСЬКИЙ ГЛІБ ВЛАДИСЛАВОВИЧ

УДК: 334.726:005.21:339.92(043)

ДИСЕРТАЦІЯ

**СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ДІЯЛЬНІСТЮ МІЖНАРОДНИХ
КОРПОРАЦІЙ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ ВИКЛИКІВ**

073 – Менеджмент

07 – Управління та адміністрування

Подається на здобуття наукового ступеня доктора філософії

Дисертація містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідне джерело

 Г. В. Ольшанський

Науковий керівник: Касич Алла Олександрівна, доктор економічних наук,
професор

Київ – 2026

АНОТАЦІЯ

Ольшанський Г. В. Стратегічне управління діяльністю міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів. – Кваліфікаційна наукова робота на правах рукопису.

Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 073 – Менеджмент. Київський національний університет технологій та дизайну, Київ, 2026.

Дисертаційна робота є комплексним, завершеним, науковим дослідженням, в якому здійснено узагальнення теоретико-методологічних та прикладних засад стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів, спрямованих на обґрунтування сучасних підходів, механізмів та інструментів забезпечення довгострокової конкурентоспроможності, адаптивності та резильєнтності в умовах посилення геоекономічної нестабільності.

Актуальність теми дисертаційного дослідження, її наукова значущість і практична цінність обумовлюється необхідністю поглиблення теоретико-методичних засад стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів.

Метою дисертаційної роботи є розробка теоретико-методичних положень та практичних рекомендацій щодо стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів на основі концептуального підходу до формування інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму в умовах глобальної турбулентності.

Результати дисертаційного дослідження сприяють розв'язанню важливої наукової проблеми обґрунтування теоретико-методичних положень та практичних рекомендацій щодо стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів на основі концептуального підходу до формування адаптивно-резильєнтного організаційного механізму.

В роботі доповнено понятійно-категоріальний апарат, який різниться в частині переосмислення стратегічного управління як безперервного багаторівневого процесу стратегічної оцінки, вибору та реалізації рішень щодо портфеля бізнесів і ринків, конфігурації глобальних ресурсів і компетенцій, а також координації штаб-квартири та закордонних підрозділів з метою формування й відновлення стійких конкурентних переваг, що надало змогу забезпечити довгострокову економічну стійкість корпорації в умовах турбулентності міжнародного середовища. Також, уточнено систему корпоративних цілей стратегічного управління та систематизовано принципи стратегічного управління міжнародних корпорацій.

В результаті дисертаційної роботи автором удосконалено концептуальну матрицю поступального розвитку управління, яка дозволяє систематизувати логіку еволюції стратегічного управління під впливом глобальних викликів, що на відміну від існуючих, відображає перехід від орієнтації на контроль і прогнозування до управління в умовах невизначеності, цифрових трансформацій та вимог сталого розвитку. Визначено ключову роль глобальних викликів у трансформації стратегічного управління міжнародних корпорацій та обґрунтовано його нову функцію – забезпечення довгострокової резильєнтності та економічної безпеки.

На підставі проведеного дослідження обґрунтовано трансформацію стратегічного управління міжнародними корпораціями у механізм забезпечення життєздатності організації в умовах VUCA/BANI-середовища, що передбачає поєднання економічної ефективності, технологічного розвитку, соціальної відповідальності та стійкості до криз.

Удосконалено науковий підхід до формування алгоритму інтегральної оцінки, який різниться підходами до стратегічного моніторингу, прийняття управлінських рішень, забезпечення довгострокової конкурентоспроможності та рівня економічної безпеки, що дозволяє комплексно визначити ефективність стратегічного управління міжнародної корпорації. Запропоновані теоретичні узагальнення створюють методологічну основу для подальших досліджень

механізмів стратегічного управління міжнародними корпораціями та розроблення практичних інструментів підвищення їх ефективності.

В роботі встановлено, що сучасні міжнародні корпорації функціонують в умовах посилення впливу глобальних викликів, які набувають комплексного, взаємопов'язаного та системного характеру. Для міжнародних корпорацій агропромислового сектору найбільш суттєвими глобальними викликами визначено втрату біорізноманіття, нестачу питної води, кліматичні зміни, зростання населення, вирубка лісів та бідність. Поглиблено науково-методичний підхід до класифікації чинників стратегічного розвитку міжнародних корпорацій за макро-, мезо- та мікрорівнями впливу, що забезпечує комплексне врахування інституційних, галузевих, регіональних та внутрішньокорпоративних детермінант у процесі стратегічного управління.

Автором роботи встановлено, що найбільш поширеними стратегічними підходами міжнародних корпорацій до подолання глобальних викликів є інтеграція ESG-принципів у систему корпоративного управління, реалізація CSR-стратегій, орієнтація на досягнення Цілей сталого розвитку ООН, впровадження інноваційних та цифрових технологій, розвиток глобальних стратегічних альянсів і партнерств, стратегічне управління ризиками та формування гібридних глобально-локальних моделей управління.

В результаті було удосконалено науково-методичний підхід до оцінювання стратегічних орієнтирів міжнародних корпорацій, що на відміну від наявних, враховує їх внесок у вирішення ключових глобальних викликів (кліматичні зміни, водні ресурси, біорізноманіття, демографічні зміни, вирубка лісів та бідність) і дозволяє визначати рівень стратегічної зрілості корпорацій у сфері сталого розвитку. Поглиблено методичні засади формування гібридних глобально-локальних стратегій агропромислових корпорацій, які на відміну від існуючих, базуються на поєднанні міжнародної інтеграції, локальної адаптації, соціальної відповідальності та принципів сталого розвитку, що дозволить підвищити довгострокову стійкість й ефективність функціонування корпорацій в умовах глобальної невизначеності.

В роботі дістали подальшого розвитку структурно-логічний підхід до трансформації парадигм стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах цифровізації, глобалізації та сталого розвитку, який на відміну від існуючих підходів, ґрунтується на інтеграції цифрових технологій, data-driven управління, ESG-інструментів та механізмів стратегічної резильєнтності в синергічну Digital-ESG систему стратегічного управління, що забезпечує підвищення адаптивності, стійкості та довгострокової конкурентоспроможності міжнародних корпорацій.

Доведено, що трансформація інструментарію стратегічного управління міжнародних корпорацій в умовах цифровізації та сталого розвитку приводить до формування нової Digital-ESG парадигми стратегічного управління, яка поєднує цифрові технології, інноваційні підходи, принципи сталого розвитку та механізми стратегічної резильєнтності.

Доповнено та запропоновано архітектоніку формування адаптивної стратегії розвитку міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів, яка на відміну від наявних, базується на інтеграції ESG-, CSR- та SDGs-стратегій, глобальних стратегічних альянсів, стратегічного управління ризиками та гібридних глобально-локальних стратегій у єдину систему стратегічного управління. Доведено, що адаптивна стратегія розвитку міжнародної корпорації формується як багаторівнева інтегрована система, де ESG-стратегія задає стандарти сталості, CSR-стратегія забезпечує соціальну взаємодію, SDGs-стратегія визначає глобальні цілі сталого розвитку, партнерства розширюють ресурсну базу, управління глобальними ризиками забезпечує гнучкість і стійкість, а гібридні глобально-локальні стратегії трансформують ці підходи в ефективні управлінські рішення на практиці.

В дисертаційній роботі розроблено та запропоновано концептуальний підхід до формування інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах глобальної турбулентності, який базується на синхронізації структурного, ресурсного, функціонального, інституційного та цифрово-аналітичного

контурів управління в межах єдиної системи координації та підтримки управлінських рішень, що дозволяє узгоджувати діяльність транснаціональних підрозділів, мінімізувати системні ризики та забезпечувати стійкість глобальних ланцюгів створення вартості.

Автором обґрунтовано комплексний підхід до управління міжнародними корпораціями в умовах геополітичної нестабільності, трансформації глобальних ланцюгів вартості, цифрової революції, кліматичних обмежень і санкційних режимів, що дозволяє розглядати турбулентність як джерело стратегічних можливостей.

Практичне значення одержаних результатів полягає в тому, що обґрунтовані в дисертації теоретико-методичні підходи, отримані висновки і рекомендації доведено до рівня конкретних пропозицій та впроваджені у діяльність підприємства ТОВ «лайфселл».

Усі наукові результати, теоретичні узагальнення, методичні розробки, висновки та практичні рекомендації, що містяться в дисертації, отримані автором особисто. Із праць, опублікованих у співавторстві, у дисертації використано лише ті результати, які одержані здобувачем самостійно. Основні результати дисертаційної роботи знайшли свої відображення у 17 наукових публікаціях. Зокрема 6 статей опубліковані у фахових наукових виданнях України (з них 5 одноосібно), один розділ у колективній монографії та 10 публікацій апробаційного характеру. Загальний обсяг публікацій становить 7,23 друк. арк., особисто автору належать – 5,5 друк. арк.

Ключові слова: стратегічне управління, міжнародні корпорації, глобальні виклики, стратегічний менеджмент, міжнародні компанії, глобалізація, агропромислові корпорації, цифрова трансформація, великі данні, штучний інтелект, сталий розвиток, турбулентність, адаптивно-резильєнтний організаційний механізм.

ABSTRACT

Olshanskyi H. V. Strategic management of international corporations in the context of global challenges. – Qualification scientific work in the form of a manuscript.

Dissertation for the degree of Doctor of Philosophy in the specialty 073 – Management. Kyiv National University of Technologies and Design, Kyiv, 2026.

A dissertation is a comprehensive, self-contained scientific study that synthesizes the theoretical, methodological, and applied foundations of strategic management of international corporations in the face of global challenges, with the aim of substantiating contemporary approaches, mechanisms, and tools for ensuring long-term competitiveness, adaptability, and resilience amid increasing geo-economic instability.

The relevance of the dissertation topic, its scientific significance, and practical value stem from the need to deepen the theoretical and methodological foundations of strategic management of international corporations in the context of global challenges.

The aim of this dissertation is to develop theoretical and methodological principles and practical recommendations for the strategic management of international corporations in the face of global challenges, based on a conceptual approach to forming an integrated, adaptive, and resilient organizational mechanism in conditions of global turbulence.

The results of this dissertation contribute to addressing the important scientific problem of substantiating theoretical and methodological principles and practical recommendations for the strategic management of international corporations in the context of global challenges, based on a conceptual approach to the formation of an adaptive and resilient organizational mechanism.

This paper expands the conceptual and categorical framework by redefining strategic management as a continuous, multilevel process of strategic assessment, selection and implementation of decisions regarding the portfolio of businesses and

markets, the configuration of global resources and competencies, as well as the coordination of headquarters and overseas divisions with the aim of forming and restoring sustainable competitive advantages, which has made it possible to ensure the corporation's long-term economic stability amid the turbulence of the international environment. The system of corporate strategic management objectives has also been refined, and the principles of strategic management for international corporations have been systematized.

As a result of this dissertation, the author has refined the conceptual matrix of progressive management development, which allows for the systematization of the logic of strategic management's evolution under the influence of global challenges; unlike existing models, this matrix reflects the transition from a focus on control and forecasting to management under conditions of uncertainty, digital transformations, and sustainable development requirements. The key role of global challenges in the transformation of strategic management in international corporations has been identified, and its new function – ensuring long-term resilience and economic security – has been substantiated.

Based on the conducted research, the transformation of strategic management in international corporations into a mechanism for ensuring organizational viability in a VUCA/BANI environment has been substantiated; this involves combining economic efficiency, technological development, social responsibility, and resilience to crises.

The scientific approach to developing an integrated assessment algorithm has been refined; this algorithm incorporates distinct approaches to strategic monitoring, managerial decision-making, ensuring long-term competitiveness, and maintaining economic security, thereby enabling a comprehensive assessment of the effectiveness of strategic management in an international corporation. The proposed theoretical generalizations provide a methodological foundation for further research into the mechanisms of strategic management of international corporations and the development of practical tools to enhance their effectiveness.

The study establishes that modern multinational corporations operate amid the growing impact of global challenges, which are becoming complex, interrelated, and systemic in nature. For international corporations in the agro-industrial sector, the most significant global challenges are identified as biodiversity loss, drinking water scarcity, climate change, population growth, deforestation, and poverty.

This research provides an in-depth scientific and methodological approach to classifying the factors of strategic development of international corporations according to macro-, meso-, and micro-levels of influence, ensuring a comprehensive consideration of institutional, sectoral, regional, and intra-corporate determinants in the process of strategic management.

The author has established that the most common strategic approaches used by international corporations to address global challenges include integrating ESG principles into corporate governance systems, implementing CSR strategies, focusing on achieving the UN Sustainable Development Goals, adopting innovative and digital technologies, the development of global strategic alliances and partnerships, strategic risk management, and the formation of hybrid global-local management models.

As a result, the scientific and methodological approach to evaluating the strategic orientations of international corporations has been refined; unlike existing approaches, it takes into account their contribution to addressing key global challenges (climate change, water resources, biodiversity, demographic changes, deforestation, and poverty) and enables the determination of corporations' level of strategic maturity in the field of sustainable development.

This research provides an in-depth examination of the methodological foundations for developing hybrid global-local strategies for agro-industrial corporations, which – unlike existing strategies – are based on a combination of international integration, local adaptation, social responsibility, and the principles of sustainable development, which will enhance the long-term resilience and operational effectiveness of corporations amid global uncertainty.

This work further develops a structural-logical approach to transforming the paradigms of strategic management of international corporations in the context of

digitalization, globalization, and sustainable development. Unlike existing approaches, this approach is based on the integration of digital technologies, data-driven management, ESG tools, and mechanisms of strategic resilience into a synergistic Digital-ESG system of strategic management, which ensures increased adaptability, resilience, and long-term competitiveness of international corporations.

It has been demonstrated that the transformation of strategic management tools in international corporations in the context of digitalization and sustainable development leads to the formation of a new Digital-ESG paradigm of strategic management, which combines digital technologies, innovative approaches, principles of sustainable development, and mechanisms of strategic resilience.

This paper supplements and proposes a framework for formulating an adaptive development strategy for international corporations in the face of global challenges, which – unlike existing approaches – is based on the integration of ESG, CSR, and SDG strategies, global strategic alliances, strategic risk management, and hybrid global-local strategies into a unified strategic management system. It has been demonstrated that an adaptive development strategy for an international corporation is formed as a multilevel integrated system, where the ESG strategy sets sustainability standards, the CSR strategy ensures social interaction, the SDG strategy defines global sustainable development goals, partnerships expand the resource base, global risk management ensures flexibility and resilience, and hybrid global-local strategies transform these approaches into effective management decisions in practice.

This dissertation develops and proposes a conceptual approach to forming an integrated, adaptive, and resilient organizational mechanism for the strategic management of multinational corporations in conditions of global turbulence. This approach is based on the synchronization of structural, resource-based, functional, institutional, and digital-analytical management frameworks within a unified system for coordinating and supporting management decisions, thereby enabling the harmonization of transnational divisions' activities, minimizing systemic risks, and ensuring the resilience of global value chains.

The author has substantiated a comprehensive approach to managing international corporations amid geopolitical instability, the transformation of global value chains, the digital revolution, climate constraints, and sanctions regimes, which makes it possible to view turbulence as a source of strategic opportunities.

The practical significance of the results lies in the fact that the theoretical and methodological approaches, conclusions, and recommendations presented in the dissertation have been developed into concrete proposals and implemented in the operations of LifeCell LLC.

All scientific results, theoretical generalizations, methodological developments, conclusions, and practical recommendations contained in the dissertation were obtained by the author personally. Of the works published in co-authorship, only those results obtained independently by the candidate were used in the dissertation. The main results of the dissertation are reflected in 17 scientific publications. Specifically, 6 articles were published in specialized scientific journals in Ukraine (5 of which were authored solely by the candidate), one chapter in a collective monograph, and 10 publications of an experimental nature. The total volume of publications is 7.23 printed sheets; 5.5 printed sheets are attributed to the author personally.

Keywords: strategic management, international corporations, global challenges, strategic management, international companies, globalization, agro-industrial corporations, digital transformation, big data, artificial intelligence, sustainable development, turbulence, adaptive-resilient organizational mechanism.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

Монографія:

1. Бугас В. В., Ольшанський Г. В., Кісіль В. В. Світові тенденції інноваційного процесу розвитку підприємства. *Ефективність діяльності підприємств в умовах глобалізаційних процесів* : монографія / за ред. О. В. Ольшанської, А. О. Мельник, Т. М. Янковець. К. : КНУТД, 2016. С. 211-215. URL: https://er.knutd.edu.ua/bitstream/123456789/4403/1/20170131_Bugas_211-215.pdf (0,2 друк. арк.). *Особистий внесок автора: виокремлено основні тенденції інноваційного розвитку за трьома моделями (0,1 друк. арк.).*

Статті у наукових виданнях, включених до переліку наукових фахових видань України

2. Ольшанський Г. В. Адаптивне управління міжнародними компаніями в трансформаційному періоді глобальної економіки. *Актуальні проблеми економіки*. 2026. № 1 (295). С. 199-208. <https://doi.org/10.32752/1993-6788-2026-1-295-199-208> (0,75 друк. арк.).

3. Ольшанський Г. В. Особливості формування транснаціональної стратегії міжнародної корпорації в умовах цифровізації глобальних ринків. *Вісник університету «Україна»*. 2025. №15(42). С.176-185. URL: <https://doi.org/10.36994/2707-4110-2025-15-42-16> (0,8 друк. арк.).

4. Ольшанський Г. В. Стратегічні підходи до управління міжнародними корпораціями в умовах глобальних викликів. *Економіка та підприємництво*. 2025. №2. С.219-231. <https://doi.org/10.33111/EE.2025.55.OlshanskyiH>. URL: <https://ir.kneu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/35164dd1-4119-4ac7-bebd-1cc3e7ba6177/content> (0,7 друк. арк.).

5. Olshanskyi H. Key factors of influence on the strategic activity of international business in conditions of risk. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2024. №11(282). С.10-17. <https://doi.org/10.5281/zenodo.14824751>. URL: <https://dndiime.org.ua/wp-content/uploads/2025/02/11-282-2024.pdf> (0,77 друк. арк.).

6. Хмелевський М. О., Ольшанський Г. В. Стратегічне управління

міжнародними корпораціями в умовах глобалізації. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2023. №10(269). С.13-20. <https://doi.org/10.5281/zenodo.10403144>. URL: <https://dndiime.org.ua/wp-content/uploads/2024/12/10-269-2023.pdf> (0,78 друк. арк.). *Особистий внесок автора: виділено ключові аспекти, які впливають на ефективне функціонування корпоративного сектора в контексті європейського напрямку розвитку України (0,5 друк. арк.)*.

7. Ольшанський Г. В. Конкурентні переваги регіонів в умовах глобальної регіональної асиметричності. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2016. №10. С. 78-82. URL: <https://dndiime.org.ua/wp-content/uploads/2024/12/10-185-2016.pdf> (0,55 друк. арк.).

Опубліковані праці апробаційного характеру

8. Ольшанський Г. В. Стратегічні напрями корпоративного управління в умовах резильєнтності. *Домінанти соціально-економічного розвитку України у нових реаліях* : матеріали IV Всеукр. наук.-практ. конф., м. Київ, 26 березня 2026 року, м. Київ: КНУТД, 2026. С. 157-158. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/33904> (0,1 друк. арк.).

9. Ольшанський Г. В. Роль стратегічного управління у розвитку інноваційної екосистеми міжнародних корпорацій. *Інноваційна екосистема для відбудови України: інтеграція науки, освіти та бізнесу* : збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (3 жовтня 2025 р., м. Київ). Київ: КНУТД, 2025. С. 42-43. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/32215> (0,15 друк. арк.).

10. Ольшанський Г. В. Актуальність стратегічного управління бізнес-структурами в умовах глобальних змін. *Проблеми інтеграції освіти, науки та бізнесу в умовах глобалізації* : тези доповідей VI Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 4 жовтня 2024 року. Київ: КНУТД, 2024. С. 32-34. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/29662> (0,15 друк. арк.).

11. Шацька З. Я., Ольшанський Г. В., Ірناзаров Д. Т. Особливості використання штучного інтелекту у системі управління міжнародними

компаніями. *Проблеми інтеграції освіти, науки та бізнесу в умовах глобалізації* : тези доповідей V Міжнар. наук.-практ. конф., м. Київ, 6 жовтня 2023 року, Київ: КНУТД, 2023. С. 70-71. URL: https://er.knutd.edu.ua/bitstream/123456789/25853/1/PIONBUG_2023_P070-071.pdf (0,22 друк. арк.). *Особистий внесок автора: визначено загрози автоматизації та розвитку штучного інтелекту (0,15 друк. арк.).*

12. Власюк Т. М., Ольшанський Г. В., Хмелевський М. О. Нарощування конкурентоспроможності продукції у фокусі маркетингових стратегічних досліджень. *Імперативи економічного зростання в контексті реалізації глобальних цілей сталого розвитку* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 25 квітня 2023 року. Київ : КНУТД, 2023. С. 39-42. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/24024>. (0,16 друк. арк.). *Особистий внесок автора: визначено етапи пошуку основних конкурентів підприємств та оцінку їх можливостей, що здійснюються в процесів маркетингових досліджень (0,1 друк. арк.).*

13. Ольшанський Г. В. Стратегічна інтеграція як механізм оптимізації стратегічного управління в умовах цифровізації. *Імперативи економічного зростання в контексті реалізації глобальних цілей сталого розвитку* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 25 квітня 2023 року. Київ: КНУТД, 2023. С. 137-140. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/24056> (0,14 друк. арк.).

14. Ольшанський Г. В., Халіляєва О. В., Свиридов А. О. Механізм забезпечення антикризової діяльності підприємств в умовах інтеграції. *Імперативи економічного зростання в контексті реалізації глобальних цілей сталого розвитку* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 25 квітня 2023 року. Київ : КНУТД, 2023. С. 48-51. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/24027> (0,15 друк. арк.). *Особистий внесок автора: визначено поетапні дії антикризового управління підприємством (0,1 друк. арк.).*

15. Мельник А. О., Ольшанський Г. В. Механізми забезпечення сталого розвитку регіонів в умовах структурної трансформації економіки. *Регіональний розвиток України: проблеми та перспективи* : матеріали IV Міжнар. наук.-практ. конф., м. Київ, квітень 2017 року, Київ: ДВНЗ «Київський національний університет імені Вадима Гетьмана», 2017. С. 112-118. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/197262801.pdf> (0,21 друк. арк.). *Особистий внесок автора: визначено чинники структурної трансформації економіки (0,15 друк. арк.).*

16. Ольшанський Г. В. Підвищення ефективності підприємницької діяльності в умовах євроінтеграції України. *Сучасні детермінанти розвитку бізнес-процесів в Україні* : матеріали наук. практ. інтернет-конф. (24 травня 2017 р., м. Київ). К.: КНУТД, 2017. С. 29-32. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/7082> (0,16 друк. арк.).

17. Ольшанський Г. В. Економічна регіоналізація як об'єктивна закономірність сучасного розвитку. *Регіональний розвиток України: проблеми та перспективи* : III Міжнар. наук.-практ. конф., 4 черв. 2015 рік, Київ : ДВНЗ «Київ. нац. екон. ун-т ім. Вадима Гетьмана», 2015. С. 152-154. URL: <https://ir.kneu.edu.ua/handle/2010/18439> (0,13 друк. арк.).

ЗМІСТ

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ.....	17
ВСТУП.....	18
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ОСНОВИ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ МІЖНАРОДНИМИ КОРПОРАЦІЯМИ.....	27
1.1. Сутність, цілі та принципи стратегічного управління в міжнародних корпораціях.....	27
1.2. Еволюція концепцій стратегічного управління в умовах глобальних викликів.....	47
1.3. Методичні підходи до оцінювання ефективності стратегічного управління міжнародними корпораціями.....	65
Висновки до розділу 1.....	76
РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ СУЧАСНИХ ТЕНДЕНЦІЙ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ МІЖНАРОДНИМИ КОРПОРАЦІЯМИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ.....	78
2.1. Дослідження та оцінка чинників впливу глобальних викликів на діяльність міжнародних корпорацій	78
2.2. Аналіз стратегічних підходів провідних міжнародних корпорацій до подолання глобальних викликів.....	96
2.3. Методичні засади формування гібридних глобально-локальних стратегій вітчизняних агропромислових корпорацій.....	120
Висновки до розділу 2.....	135
РОЗДІЛ 3. УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ МІЖНАРОДНИМИ КОРПОРАЦІЯМИ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ ВИКЛИКІВ.....	138
3.1. Трансформація парадигм стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах цифровізації, глобалізації та сталого розвитку.....	138
3.2. Архітектоніка формування адаптивної стратегії розвитку міжнародних корпорацій.....	155
3.3. Інтегрований адаптивно-резильєнтний організаційний механізм стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах глобальної турбулентності.....	169
Висновки до розділу 3.....	199
ВИСНОВКИ.....	202
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	208
ДОДАТКИ.....	227

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ

- МВФ – Міжнародний валютний фонд
- ООН – Організація Об'єднаних націй
- ШІ – штучний інтелект
- МК – міжнародні корпорації
- ВІ-системи – набір програмних інструментів і технологій для збору, обробки, візуалізації даних корпорації
- Big Data – великі масиви даних
- CSR (Corporate Social Responsibility) – корпоративна соціальна відповідальність
- Data-driven управління – управління на основі даних
- ESG (Environmental, Social, Governance) – критерії оцінки сталого розвитку та відповідальності компанії
- FAO – Продовольча та сільськогосподарська організація
- KPI – ключові показники ефективності
- Nearshoring – перенесення виробництва до сусідньої географічно близької країни
- OCED – Організація економічного співробітництва та розвитку
- Reshoring – повернення виробництва до країни базування корпорації
- SGDs (Sustainable Development Goals) – цілі сталого розвитку

ВСТУП

Актуальність теми дисертаційного дослідження. Сучасний етап розвитку світової економіки характеризується високим рівнем невизначеності, динамічністю глобального середовища та посиленням впливу комплексних викликів на діяльність міжнародних корпорацій. Геополітична нестабільність, трансформація міжнародних ланцюгів створення вартості, цифровізація бізнес-процесів, прискорення технологічних змін, загострення конкурентної боротьби, кліматичні ризики, поширення принципів сталого розвитку та ESG-трансформації формують нові умови функціонування міжнародного бізнесу і потребують перегляду традиційних підходів до стратегічного управління.

Актуальність теми роботи зумовлена необхідністю дослідження теоретико-методичних положень та практичних рекомендацій щодо стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів та глобальної турбулентності. Особливої актуальності зазначена проблематика набуває в умовах повномасштабної війни в Україні, посилення протекціоністських тенденцій у світовій торгівлі, енергетичних та продовольчих криз, а також формування нової архітектури міжнародних економічних відносин, що зумовлює необхідність переосмислення концептуальних засад стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій, розроблення сучасних методичних підходів до оцінювання їх стратегічної ефективності, резильєнтності та здатності до трансформації бізнес-моделей відповідно до вимог цифрової економіки та імперативів сталого розвитку. За таких умов стратегічне управління перетворюється на ключовий чинник забезпечення ефективного функціонування міжнародних корпорацій та підтримання їх конкурентних переваг у довгостроковій перспективі.

Теоретичні та методологічні засади стратегічного управління сформовані у працях багатьох зарубіжних науковців, які досліджували питання стратегічного вибору, конкурентних переваг, ресурсного забезпечення

розвитку, міжнародної експансії, організаційної адаптації та стратегічної трансформації бізнесу в умовах глобалізації: Айзенхардт К., Айрленд Р., Альхарбі І., Ансофф Г., Барні Дж., Бартлетт К., Бек Т., Біміш П., Бхарадвадж А., Біргер В., Ван Д., Венкатраман Н., Вербекс А., Вернерфельт Б., Гепперт М., Герреффі Г., Гошал С., Грант Р., Екклс Р., Ель-Саві О., Іоанну І., Каплан Р., Крамер М., Ленгнік-Холл К., Лу Дж., Мартін Дж., Норт Д., Нортон Д., Павлу П., Пенг М., Пісано Г., Портер М., Прахалад К., Райт М., Ругман А., Саммут-Боннічі Т., Серафеїм Г., Стерджен Т., Тіс Д., Філаточев І., Хабакук Дж., Хамель Г., Хамфрі Дж., Хітт М., Хоскіссон Р., Цзян Ю., Шуен А.

Серед українських учених вагомий внесок у розвиток теоретичних і прикладних засад стратегічного управління, формування механізмів адаптації суб'єктів господарювання до сучасних викликів глобального економічного середовища, зробили: Адлер О., Білецька І., Бутко І., Бутко М., Вгустин Р., Густі С., Демків І., Джеджула В., Дегтяр А., Дмитрієв І., Дрокіна Н., Євтушенко Н., Єпіфанова І., Кавецький В., Каплун Р., Колесник Л., Манн Р., Мащенко В., Могилко В., Огородніков В., Савенко Н., Савченко С., Сагайдак-Нікітюк Р., Сухорук К., Таран-Лала О., Терехов Д., Феєр О., Хаустова К., Ханін С., Шевченко І., Шенгер М., Яблонь В. та ін.

Таким чином, дослідження стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів є актуальним з точки зору необхідності теоретичного осмислення та практичного вирішення складних взаємопов'язаних проблем світової економіки. Необхідність поглиблення теоретико-методичних засад стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів, а також потреба у розробленні сучасних практичних рекомендацій щодо підвищення стратегічної ефективності, адаптивності та резильєнтності міжнародних корпорацій обумовлюють актуальність теми дисертаційного дослідження, її наукову значущість і практичну цінність.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами.
Дисертація виконана відповідно до тематики науково-дослідних робіт

Київського національного університету технологій та дизайну за темами: «Сучасні практики управління корпоративною відповідальністю та сталий розвиток бізнесу в умовах глобалізації та цифровізації» (державний реєстраційний номер 0122U001239), в рамках якої автором було розроблено концептуальний підхід до формування інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах глобальної турбулентності, що дозволяє узгоджувати діяльність транснаціональних підрозділів, мінімізувати системні ризики та забезпечувати стійкість глобальних ланцюгів створення вартості; «Трансформація систем менеджменту суб'єктів господарювання в умовах цифровізації» (державний реєстраційний номер 0125U001974), у межах якої автором удосконалено концептуальну матрицю поступального розвитку управління, яка дозволяє систематизувати логіку еволюції стратегічного управління під впливом глобальних викликів, що відображає перехід від орієнтації на контроль і прогнозування до управління в умовах невизначеності, цифрових трансформацій та вимог сталого розвитку; «Стратегічне управління інноваційним потенціалом: інструменти та методи для підвищення конкурентоспроможності підприємницьких структур» (державний реєстраційний номер 0125U001888), де автором вдосконалено структурно-логічний підхід до трансформації парадигм стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах цифровізації, глобалізації та сталого розвитку, який забезпечує підвищення адаптивності, стійкості та довгострокової конкурентоспроможності міжнародних корпорацій.

Метою дисертаційної роботи є розробка теоретико-методичних положень та практичних рекомендацій щодо стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів на основі концептуального підходу до формування інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму в умовах глобальної турбулентності.

Для досягнення поставленої мети у роботі вирішені **такі завдання**:

- визначити сутність, цілі та принципи стратегічного управління в міжнародних корпораціях;
- дослідити еволюцію концепцій стратегічного управління в умовах глобальних викликів;
- проаналізувати методичні підходи до оцінювання ефективності стратегічного управління міжнародними корпораціями;
- дослідити та оцінити чинники впливу глобальних викликів на діяльність міжнародних корпорацій;
- проаналізувати стратегічні підходи провідних міжнародних корпорацій до подолання глобальних викликів;
- визначити методичні засади формування гібридних глобально-локальних стратегій вітчизняних агропромислових корпорацій;
- дослідити трансформацію парадигм стратегічного управління міжнародних корпорацій в умовах цифровізації, глобалізації та сталого розвитку;
- дослідити архітектуру формування адаптивної стратегії розвитку міжнародних корпорацій;
- розробити та запропонувати інтегрований адаптивно-резильєнтний організаційний механізм стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах глобальної турбулентності.

Об'єктом дослідження є сукупність економічних відносин, що виникають у процесі формування та реалізації стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів.

Предметом дослідження є сукупність теоретичних положень, методичних підходів, інструментів і механізмів формування та реалізації стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій, спрямованих на забезпечення їх конкурентоспроможності, резильєнтності, адаптивності та сталого розвитку в умовах глобальних викликів.

Методи дослідження. Методологічною основою дослідження є комплекс загальнонаукових, спеціальних економічних методів, а саме: метод наукової

абстракції – для уточнення економічної сутності стратегічного управління та формування категоріального апарату дослідження; метод аналізу та синтезу – для дослідження складових системи стратегічного управління; індуктивний та дедуктивний методи – для узагальнення теоретичних положень і формування наукових висновків щодо розвитку міжнародних корпорацій; історико-логічний метод – для дослідження еволюції концепцій стратегічного управління та трансформації підходів до управління міжнародними корпораціями; PESTEL-аналіз – для оцінювання впливу різних чинників на діяльність міжнародних корпорацій; сценарний аналіз – для моделювання можливих траєкторій розвитку міжнародних корпорацій за різних умов глобальної нестабільності; порівняльний та статистичний аналізи – для зіставлення практик та оцінювання динаміки фінансово-економічних показників діяльності міжнародних корпорацій; метод групування – для класифікації корпорацій за рівнем адаптивності, резильєнтності та стратегічної ефективності; трендовий аналіз – для визначення закономірностей розвитку корпорацій у довгостроковому періоді; інтегральний метод оцінювання – для розрахунку комплексного показника ефективності стратегічного управління міжнародних корпорацій; метод експертних оцінок – для визначення вагомості критеріїв оцінювання ефективності стратегічного управління; кореляційно-регресійний аналіз – для встановлення залежності між показниками стратегічного управління та результатами діяльності міжнародних корпорацій; таксономічний аналіз – для ранжування міжнародних корпорацій за рівнем стратегічної стійкості та конкурентоспроможності; системний підхід – для розгляду міжнародної корпорації як складної відкритої соціально-економічної системи; структурно-функціональне моделювання – для побудови механізму стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій; імітаційне моделювання – для прогнозування наслідків управлінських рішень в умовах високої невизначеності; метод стратегічних карт – для формування системи стратегічних цілей та показників ефективності.

Наукова новизна одержаних результатів. Результати наукового дослідження сприяють розв'язанню важливої наукової проблеми обґрунтування теоретико-методичних положень та практичних рекомендацій щодо стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів на основі концептуального підходу до формування адаптивно-резильєнтного організаційного механізму:

уперше:

– розроблено концептуальний підхід до формування інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах глобальної турбулентності, який базується на синхронізації структурного, ресурсного, функціонального, інституційного та цифрово-аналітичного контурів управління в межах єдиної системи координації та підтримки управлінських рішень, що дозволяє узгоджувати діяльність транснаціональних підрозділів, мінімізувати системні ризики та забезпечувати стійкість глобальних ланцюгів створення вартості;

удосконалено:

– концептуальну матрицю поступального розвитку управління, яка дозволяє систематизувати логіку еволюції стратегічного управління під впливом глобальних викликів, що на відміну від існуючих, відображає перехід від орієнтації на контроль і прогнозування до управління в умовах невизначеності, цифрових трансформацій та вимог сталого розвитку;

– науковий підхід до формування алгоритму інтегральної оцінки, який відрізняється підходами до стратегічного моніторингу, прийняття управлінських рішень, забезпечення довгострокової конкурентоспроможності та рівня економічної безпеки, що дозволяє комплексно визначити ефективність стратегічного управління міжнародної корпорації;

– науково-методичний підхід до оцінювання стратегічних орієнтирів міжнародних корпорацій, що на відміну від наявних, враховує їх внесок у вирішення ключових глобальних викликів (кліматичні зміни, водні ресурси,

біорізноманіття, демографічні зміни, вирубка лісів та бідність) і дозволяє визначати рівень стратегічної зрілості корпорацій у сфері сталого розвитку;

– методичні засади формування гібридних глобально-локальних стратегій агропромислових корпорацій, які на відміну від існуючих, базуються на поєднанні міжнародної інтеграції, локальної адаптації, соціальної відповідальності та принципів сталого розвитку, що дозволить підвищити довгострокову стійкість й ефективність функціонування корпорацій в умовах глобальної невизначеності;

набули подальшого розвитку:

– понятійно-категоріальний апарат, який різниться в частині переосмислення стратегічного управління як безперервного багаторівневого процесу стратегічної оцінки, вибору та реалізації рішень щодо портфеля бізнесів і ринків, конфігурації глобальних ресурсів і компетенцій, а також координації штаб-квартири та закордонних підрозділів з метою формування й відновлення стійких конкурентних переваг, що надало змогу забезпечити довгострокову економічну стійкість корпорації в умовах турбулентності міжнародного середовища;

– науково-методичний підхід до класифікації чинників стратегічного розвитку міжнародних корпорацій за макро-, мезо- та мікрорівнями впливу, що забезпечує комплексне врахування інституційних, галузевих, регіональних та внутрішньокорпоративних детермінант у процесі стратегічного управління;

– архітектоніка формування адаптивної стратегії розвитку міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів, яка на відміну від наявних, базується на інтеграції ESG-, CSR- та SDGs-стратегій, глобальних стратегічних альянсів, стратегічного управління ризиками та гібридних глобально-локальних стратегій у єдину систему стратегічного управління;

– структурно-логічний підхід до трансформації парадигм стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах цифровізації, глобалізації та сталого розвитку, який на відміну від існуючих підходів, ґрунтується на інтеграції цифрових технологій, data-driven управління, ESG-інструментів та

механізмів стратегічної резильєнтності в синергічну Digital-ESG систему стратегічного управління, що забезпечує підвищення адаптивності, стійкості та довгострокової конкурентоспроможності міжнародних корпорацій.

Практичне значення одержаних результатів полягає в тому, що обґрунтовані в дисертації теоретико-методичні підходи, отримані висновки і рекомендації доведено до рівня конкретних пропозицій та впроваджені у діяльність підприємств ТОВ «лайфселл», де запропоновано алгоритм інтегральної оцінки ефективності стратегічного управління, який дозволить здійснити системний стратегічний моніторинг зовнішнього середовища функціонування ТОВ «лайфселл» та оцінити рівень адаптивності стратегічного управління до глобальних економічних, соціальних, екологічних та геополітичних викликів. Окремі положення дисертаційної роботи використано в освітньому процесі Київського національного університету технологій та дизайну при підготовці матеріалів з навчальних дисциплін «Стратегічне управління» та «Міжнародний менеджмент» для освітньо-професійної програми «Менеджмент» спеціальності 073 Менеджмент першого (бакалаврського) рівня вищої освіти (Довідка №04-74/1087 від 01.06.2026 р.).

Особистий внесок здобувача. Усі наукові результати, теоретичні узагальнення, методичні розробки, висновки та практичні рекомендації, що містяться в дисертації, отримані автором особисто. Основні положення дослідження апробовано та висвітлено в наукових публікаціях. Із праць, опублікованих у співавторстві, у дисертації використано лише ті результати, які одержані здобувачем самостійно. Особистий внесок автора в колективних наукових працях відображено у списку публікацій.

Апробація результатів дослідження. Апробацію основних наукових положень, висновків і практичних рекомендацій дисертаційного дослідження здійснено на міжнародних та всеукраїнських науково-практичних конференціях: III Міжнародна науково-практична конференція «Регіональний розвиток України: проблеми та перспективи» (м. Київ, 4 червня 2015 р.); Науково-практична інтернет-конференція «Сучасні детермінанти розвитку

бізнес-процесів в Україні» (м. Київ, 24 травня 2017 р.); IV Міжнародна науково-практична конференція «Регіональний розвиток України: проблеми та перспективи» (м. Київ, квітень 2017 р.); Міжнародна науково-практична конференція «Імперативи економічного зростання в контексті реалізації глобальних цілей сталого розвитку» (м. Київ, 25 квітня 2023 р.); V Міжнародна науково-практична конференція «Проблеми інтеграції освіти, науки та бізнесу в умовах глобалізації» (м. Київ, 6 жовтня 2023 р.); VI Міжнародна науково-практична конференція «Проблеми інтеграції освіти, науки та бізнесу в умовах глобалізації» (м. Київ, 4 жовтня 2024 р.); Міжнародна науково-практична конференція «Інноваційна екосистема для відбудови України: інтеграція науки, освіти та бізнесу» (м. Київ, 3 жовтня 2025 р.); IV Всеукраїнська науково-практична конференція «Домінанти соціально-економічного розвитку України у нових реаліях» (м. Київ, 26 березня 2026 р.).

Публікація результатів дослідження. Основні результати дисертаційної роботи знайшли свої відображення у 17 наукових публікаціях. Зокрема 6 статей опубліковані у фахових наукових виданнях України (з них 5 одноосібно), один розділ у колективній монографії та 10 публікацій апробаційного характеру. Загальний обсяг публікацій 7,23 друк. арк., з яких особисто належать автору – 5,5 друк. арк.

Структура та обсяг роботи. Дисертація складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. Повний зміст дисертації становить 236 сторінок друкованого тексту, з них обсяг основного тексту 207 сторінок. Матеріали дисертації містять 15 рисунків, 64 таблиці, 3 додатки, бібліографічний список літературних джерел зі 176 найменувань.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ОСНОВИ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ МІЖНАРОДНИМИ КОРПОРАЦІЯМИ

1.1. Сутність, цілі та принципи стратегічного управління в міжнародних корпораціях

Сучасний етап розвитку світової економіки характеризується поглибленням процесів глобалізації, посиленням міжнародної конкуренції, зростанням геоекономічної та геополітичної нестабільності, а також прискоренням технологічних і цифрових трансформацій. За таких умов міжнародні корпорації виступають ключовими суб'єктами глобального економічного розвитку, оскільки саме вони формують значну частину світових потоків капіталу, технологій, інновацій та знань.

Стратегічне управління в міжнародних корпораціях має специфічний характер, що визначається багаторівневістю управлінських рішень, необхідністю координації діяльності в різних національних економіках, інституційною різноманітністю середовища функціонування та поєднанням глобальних і локальних стратегічних інтересів. На відміну від національних компаній, міжнародні корпорації змушені одночасно враховувати вимоги глобальних ринків, регіональні особливості розвитку, національні регуляторні режими та культурні відмінності, що суттєво ускладнює процес формування і реалізації стратегії.

У цьому контексті стратегічне управління міжнародних корпорацій виходить за межі класичного довгострокового планування і трансформується у динамічну систему управлінських процесів, спрямованих на формування, реалізацію та коригування стратегічних рішень з урахуванням змін зовнішнього середовища, ресурсного потенціалу та інституційних обмежень. Особливого значення набуває здатність міжнародних корпорацій до стратегічної адаптації,

організаційного навчання та інтеграції принципів сталого розвитку й цифровізації у свою управлінську практику.

Стратегічне управління сформувалося як відповідь на ускладнення зовнішнього середовища та потребу забезпечувати довгострокову конкурентоспроможність через узгодження цілей, ресурсів і дій організації. У класичній логіці стратегія пов'язується з довгостроковими цілями, вибором напрямів дій і розподілом ресурсів. У сучасному розумінні стратегічне управління виходить за межі «плану» і трактується як безперервний процес аналізу, вибору, реалізації та коригування стратегічних рішень у динамічних умовах. В цілому стратегічне управління охоплює: аналіз зовнішнього й внутрішнього середовища; формування місії/бачення та цілей; розробку стратегій різних рівнів; імплементацію; контроль і стратегічне навчання [1-6].

Для міжнародних корпорацій (МНК) стратегічне управління має розширену складність: рішення приймаються з врахуванням інтересів багатьох країн, де відрізняються інститути, культури, технологічні уклади, ризики, структури попиту, а також регуляторні режими, що означає, що стратегія МНК є не лише «вибором позиції», а й побудовою механізмів інтеграції та координації між підрозділами, що працюють у різних країнах.

Важливо, що сучасні теорії конкурентних переваг підсилюють тезу: стійкість результатів у довгому горизонті визначається не лише «вдалою позицією», а й ресурсами, компетенціями та здатністю їх оновлювати. У цьому контексті ресурсний підхід формалізує джерела переваг як цінні, рідкісні, важко імітовані та організаційно підтримані ресурси. Динамічні здібності додають вимір швидких змін, де ключове – здатність компанії відчувати переваги/недоліки, захоплювати можливості та трансформувати ресурсну базу [7].

У подальшому розвиток теорії стратегічного управління відбувався в межах кількох наукових шкіл, зокрема: планової, позиційної, ресурсної, еволюційної та інституційної. Представники позиційного підходу, насамперед М. Портер, акцентували увагу на конкурентному позиціонуванні підприємства

в галузі та формуванні стійких конкурентних переваг через вибір однієї з базових стратегій [8]. Водночас критика надмірної орієнтації на галузеву структуру зумовила розвиток ресурсного підходу, відповідно до якого джерелом конкурентних переваг є унікальні ресурси та компетенції фірми [9].

Подальша еволюція стратегічного управління пов'язана з концепцією динамічних здібностей, що розглядає стратегію як процес постійного оновлення ресурсної бази підприємства відповідно до змін зовнішнього середовища [7]. У межах цього підходу стратегічне управління трактується не як одноразовий акт планування, а як безперервний цикл «відчуття – захоплення – трансформації», що особливо актуально для міжнародних корпорацій.

Основні визначення стратегічного управління наведені в табл. 1.1.

Таблиця 1.1

Ключові етапи дефініції стратегічного управління

Автори	Визначення / дефініційний акцент
1	2
Н. Євтушенко, Н. Дрокіна, Н. Савенко [11]	Стратегічне управління конкурентоспроможністю – системне формування механізму довгострокового функціонування на основі конкурентних переваг і реалізації системи стратегій.
І. Манн, С. Огородніков [12]	Стратегічне управління – інструмент визначення довгострокових цілей, координації ресурсів і адаптації до змін.
І. Білецька, В. Яблонь [13]	Стратегічне управління – ключовий інструмент стабільного розвитку, що визначає довгострокові цілі та засоби адаптації, забезпечує використання ресурсів і конкурентні переваги.
І. Єпіфанова, В. Джеджула, Р. Каплун [14]	Стратегічне управління – це стратегічне бачення, моніторинг і реагування в турбулентності (воєнний стан).
О. Феєр, К. Хаустова, С. Густі [15]	Стратегічне управління – це поєднання стратегії та тактичних завдань під стратегічними обмеженнями (воєнні умови).
О. Адлер, В. Кавецький [16]	Стратегічне управління бізнес-процесами – це визначення стратегії розвитку з урахуванням рівня економічної безпеки та чинників середовища.
С. Ханін [17]	Стратегічне управління – це засади й принципи стратегічності/системності/мобілізації ресурсів та узгодження інтересів у розвитку регіональних систем.
Р. Августин, І. Демків [18]	Стратегічне управління – це інструмент довгострокової стабілізації та економічної безпеки через систему специфічних цілей і етапів.
О. Таран-Лала, К. Сухорук [19]	Стратегічне управління підприємством – це система, що забезпечує узгодження цілей, ресурсів і рішень у довгостроковій перспективі.
Д. Терхов [20]	Стратегічне управління – посилюється цифровими ІТ як фактором гнучкості й ефективності управлінських рішень (інтеграційний підхід)

Продовження табл. 1.1

1	2
T. Sammut-Bonnici [21]	Стратегічне управління — процес оцінювання, планування та реалізації, спрямований на підтримання/посилення конкурентної переваги
H. I. Ansoff [22]	Стратегічний менеджмент як концептуальна система формування стратегічного вибору та стратегічної спроможності організації
J. Barney [23]	Джерело стійкої переваги — ресурси, які є цінними, рідкісними, важко імітованими та незамінними (логіка стратегічного управління через ресурси)
B. Wernerfelt [9]	Стратегія через “ресурсний погляд”: аналіз фірми з боку ресурсів, що відкриває нові стратегічні опції
D. Teece, G. Pisano, A. Shuen [7]	Динамічні здібності як основа стратегічного управління в умовах швидких змін: інтегрувати/будувати/переналаштовувати компетенції
K. Eisenhardt, J. Martin [26]	Динамічні здібності — ідентифіковані процеси (продукт-девелопмент, стратегічні рішення, альянси), що дозволяють оновлювати ресурси
R. Kaplan, D. Norton [27]	Стратегічне управління через “стратегічне навчання” та систему показників (BSC) як місток між стратегією і виконанням
C. Prahalad, G. Hamel [28]	Стратегічний фокус на “ядрових компетенціях”, що забезпечують довгострокове зростання й конкурентну силу
J. H. Nabakkuk [29]	Стратегічний поворот у великих корпораціях: зв’язок стратегії та структури як управлінського вибору (для корпоративного рівня)
Авторське визначення	Стратегічне управління – це безперервний багаторівневий процес стратегічної оцінки, вибору та реалізації рішень щодо портфеля бізнесів і ринків, конфігурації глобальних ресурсів і компетенцій, а також координації штаб-квартири та закордонних підрозділів з метою формування й відновлення стійких конкурентних переваг і забезпечення довгострокової економічної стійкості корпорації в умовах турбулентності міжнародного середовища.

Джерело: узагальнено автором на основі [7; 9; 11-23; 26-29].

У сучасних дослідженнях стратегічне управління або стратегічний менеджмент визначається як інтегрована система управлінських процесів, що забезпечує формування, реалізацію та коригування стратегічних рішень з урахуванням внутрішніх можливостей підприємства та динаміки зовнішнього середовища. Для міжнародних корпорацій така система обтяжується необхідністю одночасного функціонування в різних національних економіках, інституційних середовищах і культурних контекстах. Відтак, необхідно звернути увагу на особливості стратегічного управління в міжнародних корпораціях. Оскільки, міжнародні корпорації є специфічним об’єктом стратегічного управління, оскільки їхня діяльність охоплює декілька країн і

регіонів, що характеризуються відмінними економічними, правовими, соціальними та культурними умовами, що зумовлює багаторівневий характер стратегічних рішень і потребу в поєднанні глобального бачення з локальною адаптацією.

Однією з ключових теоретичних концепцій стратегічного управління міжнародними корпораціями є модель «інтеграція – реагування», запропонована Гепертом М. [30], яка пояснює, що міжнародні компанії змушені балансувати між прагненням до глобальної інтеграції (стандартизації, економії на масштабі) та необхідністю локальної адаптації до вимог національних ринків. Емпіричні дослідження підтверджують, що жодна з крайніх моделей – повністю глобальна або повністю мультилокальна – не забезпечує довгострокової ефективності в умовах високої турбулентності [30].

У цьому контексті формується концепція транснаціональної корпорації, яка поєднує глобальну ефективність, локальну чутливість і здатність до світового навчання. Бартлетт С. і Гхошал С. [31] підкреслюють, що транснаціональна стратегія потребує складної організаційної архітектури, де стратегічні повноваження розподіляються між штаб-квартирою та дочірніми структурами.

Сучасні дослідження стратегічного управління міжнародних корпорацій також акцентують увагу на ролі інституційних чинників, згідно з якими, стратегічні рішення міжнародних корпорацій значною мірою залежать від регуляторного середовища, стандартів корпоративного управління, вимог до сталого розвитку та ESG-практик у країнах присутності, що означає, що стратегічне управління набуває не лише економічного, а й соціально-політичного виміру [32].

Окремого значення для міжнародних корпорацій набуває управління глобальними ланцюгами створення вартості. Стратегічні рішення щодо локалізації виробництва, аутсорсингу, логістики та цифрової координації процесів безпосередньо впливають на конкурентоспроможність корпорації [33]. У цьому сенсі стратегічне управління міжнародними корпораціями

трансформується в управління складними мережевими структурами, де ключову роль відіграють знання, дані та міжорганізаційні взаємодії.

Цілі стратегічного управління міжнародних корпорацій формуються в умовах глобалізації, зростаючої турбулентності світової економіки, посилення міждержавної конкуренції та ускладнення інституційного середовища. На відміну від національних компаній, міжнародні корпорації змушені узгоджувати свої стратегічні орієнтири одночасно на кількох рівнях – глобальному, регіональному та локальному, що зумовлює багатовимірний характер цілей стратегічного управління.

У сучасній теорії стратегічного менеджменту цілі міжнародних корпорацій доцільно розглядати як систему взаємопов'язаних економічних, стратегічних і соціально-інституційних орієнтирів, реалізація яких забезпечує довгострокову конкурентоспроможність і стійкість корпорації в глобальному середовищі [34].

Розглянемо детально корпоративні цілі стратегічного управління. На корпоративному рівні стратегічного управління ключовою метою міжнародних корпорацій є максимізація довгострокової вартості корпорації, що досягається через оптимальну конфігурацію бізнес-портфеля та географічної присутності. Дослідження показують, що саме ефективність корпоративної стратегії визначає здатність міжнародних корпорацій створювати синергію між різними видами діяльності та країнами [35]. Корпоративні цілі стратегічного управління міжнародних корпорацій відображають ключові напрями забезпечення довгострокової конкурентоспроможності, стійкості та глобального розвитку компанії в умовах турбулентного світового середовища, а їх деталізація дозволяє розкрити механізми формування стратегічного потенціалу транснаціонального бізнесу:

1. Забезпечення стійкого економічного зростання шляхом географічної та продуктової диверсифікації – ця ціль передбачає розширення діяльності корпорації за межі одного ринку або одного виду продукції з метою зниження залежності від кон'юнктурних коливань окремих країн чи галузей. Географічна

диверсифікація означає вихід на нові національні та регіональні ринки, що дозволяє:

- зменшити ризики, пов'язані з економічними кризами, політичною нестабільністю або регуляторними обмеженнями в окремій країні;
- використовувати різницю у фазах економічного циклу різних регіонів;
- оптимізувати виробничі та логістичні ланцюги;
- забезпечити доступ до дешевших ресурсів, робочої сили та нових технологій [174].

Продуктова диверсифікація полягає у розширенні асортименту товарів і послуг, освоєнні нових сегментів ринку та створенні інноваційних продуктів, що дозволяє:

- зменшити залежність від життєвого циклу одного продукту;
- підвищити стійкість доходів;
- використовувати синергію між різними бізнес-напрямами;
- швидше реагувати на зміни попиту.

У стратегічному вимірі диверсифікація виступає інструментом формування портфеля бізнесів, який забезпечує баланс між ризиком і прибутковістю.

2. Формування глобальних конкурентних переваг, заснованих на унікальних ресурсах і компетенціях – міжнародні корпорації прагнуть створити такі переваги, які важко або неможливо відтворити конкурентам. Йдеться про стратегічні ресурси та ключові компетенції, що відповідають критеріям цінності, рідкісності, складності імітації та незамінності. До таких переваг належать:

- передові технології та інноваційний потенціал;
- сильні бренди глобального рівня;
- ефективні системи управління та корпоративна культура;
- мережі партнерств і доступ до глобальних ланцюгів вартості;
- унікальні знання, патенти, ноу-хау.

Формування конкурентних переваг відбувається через:

- інвестиції у дослідження і розробки (R&D);
- розвиток людського капіталу;
- цифрову трансформацію бізнес-процесів;
- інтеграцію глобальних виробничих і маркетингових мереж.

Такі переваги забезпечують не лише лідерство на ринку, а й здатність корпорації диктувати правила конкуренції.

3. Оптимізація міжнародного портфеля бізнесів з урахуванням ризиків і потенціалу ринків – міжнародна корпорація зазвичай має складну структуру з численними дочірніми компаніями, стратегічними бізнес-одинацями та інвестиційними проєктами в різних країнах. Управління таким портфелем передбачає:

- оцінювання ефективності кожного бізнес-напряму;
- перерозподіл ресурсів між підрозділами;
- вихід з нерентабельних або ризикованих ринків;
- інвестування у перспективні сегменти.

Для цього застосовуються портфельні методи аналізу (BCG, GE/McKinsey, SPACE тощо), які дозволяють враховувати: темпи зростання ринку; конкурентну позицію компанії; рівень політичних, валютних та регуляторних ризиків; стратегічну важливість регіону.

Оптимізація портфеля забезпечує баланс між короткостроковою прибутковістю та довгостроковим розвитком, а також підвищує ефективність використання капіталу.

4. Забезпечення стратегічної гнучкості та адаптивності до змін зовнішнього середовища – сучасне глобальне середовище характеризується високою невизначеністю, що зумовлена технологічними проривами, геополітичними конфліктами, економічними кризами, пандеміями та змінами регуляторної політики.

Стратегічна гнучкість означає здатність корпорації:

- швидко змінювати бізнес-модель;

- адаптувати структуру управління;
- перерозподіляти ресурси між регіонами;
- освоювати нові технології та ринки;
- реагувати на дії конкурентів.

Адаптивність забезпечується через: диверсифікацію постачальників і логістичних маршрутів; децентралізацію управління; розвиток цифрових систем моніторингу ринку; впровадження сценарного планування; формування резервів фінансової стійкості. Для міжнародних корпорацій це критично важливо, оскільки вони функціонують у різних інституційних та культурних середовищах.

5. Підвищення інвестиційної привабливості та доступу до міжнародних фінансових ринків – корпоративна стратегія спрямована також на забезпечення стабільного притоку капіталу для фінансування розширення, інновацій та модернізації. Інвестиційна привабливість визначається здатністю компанії генерувати стабільні доходи при прийнятному рівні ризику. До ключових чинників належать:

- фінансова стійкість і прозорість звітності;
- ефективне корпоративне управління;
- позитивна репутація та кредитний рейтинг;
- відповідність міжнародним стандартам ESG;
- наявність довгострокової стратегії розвитку.

Доступ до міжнародних фінансових ринків дозволяє: залучати дешевші фінансові ресурси; диверсифікувати джерела фінансування; використовувати інструменти глобального фондового ринку; реалізовувати великі інвестиційні проекти. У стратегічному аспекті це створює фінансову основу для глобальної експансії та інноваційного розвитку.

В табл. 1.2. подано узагальнену систематизацію основних корпоративних цілей стратегічного управління міжнародних корпорацій у форматі «ціль – інструменти – результати».

Таблиця 1.2

Основні корпоративні цілі стратегічного управління міжнародних
корпорацій

Корпоративна ціль	Стратегічні інструменти реалізації	Очікувані результати
Забезпечення стійкого економічного зростання шляхом географічної та продуктової диверсифікації	<ul style="list-style-type: none"> – вихід на нові міжнародні ринки (FDI, M&A, стратегічні альянси); – локалізація виробництва; – розширення продуктового портфеля; – інноваційна діяльність і R&D; – диверсифікація каналів збуту. 	<ul style="list-style-type: none"> – зниження залежності від окремих ринків і продуктів; – стабілізація доходів; – підвищення стійкості до криз; – збільшення частки глобального ринку.
Формування глобальних конкурентних переваг на основі унікальних ресурсів і компетенцій	<ul style="list-style-type: none"> – розвиток ключових компетенцій; – інвестиції у технології та цифровізацію; – створення сильного бренду; – управління знаннями та інтелектуальною власністю; – глобальні ланцюги створення вартості. 	<ul style="list-style-type: none"> – лідерство у галузі; – високі бар'єри входу для конкурентів; – підвищення рентабельності; – довгострокова конкурентоспроможність.
Оптимізація міжнародного портфеля бізнесів з урахуванням ризиків і потенціалу ринків	<ul style="list-style-type: none"> – портфельний аналіз (BCG, GE/McKinsey, SPACE); – реструктуризація активів; – дивестиції та реінвестування; – управління ризиками; – стратегічне планування капіталу. 	<ul style="list-style-type: none"> – ефективніша структура бізнесу; – концентрація ресурсів у перспективних напрямках; – підвищення прибутковості портфеля; – зменшення стратегічних ризиків.
Забезпечення стратегічної гнучкості та адаптивності до змін зовнішнього середовища	<ul style="list-style-type: none"> – сценарне планування; – децентралізація управління; – цифрові системи моніторингу ринку; – диверсифікація постачальників і логістики; – організаційні інновації та agile-підходи. 	<ul style="list-style-type: none"> – швидке реагування на кризи та шоки; – збереження безперервності діяльності; – підвищення організаційної стійкості; – здатність до трансформації бізнес-моделі.
Підвищення інвестиційної привабливості та доступу до міжнародних фінансових ринків	<ul style="list-style-type: none"> – удосконалення корпоративного управління; – прозора фінансова звітність (IFRS); – підвищення кредитного рейтингу; – впровадження ESG-стандартів; – диверсифікація джерел фінансування (IPO, облігації, банки, фонди). 	<ul style="list-style-type: none"> – зростання довіри інвесторів; – доступ до дешевого капіталу; – збільшення ринкової вартості компанії; – можливість реалізації масштабних інвестиційних проєктів.

Джерело: узагальнено автором на основі [30-35].

Табл. 1.2, демонструє логічний взаємозв'язок між стратегічними цілями міжнародних корпорацій, інструментами їх досягнення та очікуваними результатами. Такий підхід дозволяє оцінити ефективність корпоративної стратегії та визначити пріоритетні напрями розвитку компанії в глобальному середовищі.

Емпіричні дослідження підтверджують, що географічна диверсифікація має позитивний вплив на результативність міжнародні корпорації лише за умови наявності ефективних механізмів координації та контролю [36]. У протилежному випадку надмірна диверсифікація може призводити до зростання управлінських витрат і втрати стратегічного фокусу.

В умовах сучасних глобальних викликів до корпоративних цілей стратегічного управління дедалі частіше включається забезпечення резильєнтності міжнародної корпорації, тобто її здатності зберігати функціональність і відновлюватися після кризових шоків (пандемії, війни, санкцій, розривів ланцюгів постачання), що зміщує акцент із максимізації короткострокового прибутку на довгострокову стійкість бізнес-моделі.

Тепер розглянемо цілі стратегічного управління на рівні бізнес-одиниць. На рівні стратегічних бізнес-одиниць (SBU) цілі стратегічного управління орієнтовані на досягнення та утримання конкурентних переваг у конкретних галузях і національних ринках. У цьому контексті стратегія має забезпечити ефективне позиціонування компанії відносно конкурентів і формування ціннісної пропозиції, що відповідає потребам локальних споживачів. Згідно з позиційним підходом Портера М., конкурентні цілі бізнес-рівня пов'язані з вибором базової стратегії – лідерства за витратами, диференціації або фокусування [37]. Однак у міжнародному контексті ці стратегії набувають модифікованого характеру, оскільки реалізуються в умовах різної інтенсивності конкуренції, купівельної спроможності та інституційних обмежень. Ресурсний підхід до стратегічного управління підкреслює, що ключовою ціллю на бізнес-рівні є ефективне використання та розвиток унікальних ресурсів і компетенцій, які дозволяють створювати стійкі конкурентні переваги на міжнародних ринках

[23]. Для міжнародних корпорацій такими ресурсами часто виступають глобальні бренди, технології, управлінські ноу-хау, мережі партнерств і доступ до міжнародних знань. Важливим аспектом цілей бізнес-рівня є локальна адаптація стратегії, що передбачає врахування культурних, соціальних і регуляторних особливостей країн присутності. Дослідження доводять, що здатність міжнародних корпорацій поєднувати стандартизовані глобальні підходи з адаптацією до місцевих умов позитивно впливає на фінансові результати [38].

Функціональні цілі стратегічного управління. Функціональні цілі стратегічного управління міжнародних корпорацій пов'язані з формуванням і реалізацією стратегій у таких сферах, як виробництво, фінанси, маркетинг, управління персоналом, інновації та цифровізація. Саме на цьому рівні стратегічні орієнтири трансформуються у конкретні управлінські рішення та операційні дії.

Серед ключових функціональних цілей стратегічного управління МНК можна виокремити:

1. Підвищення операційної ефективності та оптимізація глобальних ланцюгів створення вартості – цей напрям передбачає раціональне використання ресурсів корпорації на всіх етапах створення продукту (від закупівлі сировини до доставки кінцевому споживачеві). Для міжнародних компаній особливого значення набуває управління розподіленими виробничими, логістичними та збутовими мережами. Оптимізація глобальних ланцюгів вартості включає:

- вибір оптимального розміщення виробництва з урахуванням витрат, податків, доступності ресурсів і ризиків;
- аутсорсинг та офшоринг окремих функцій;
- інтеграцію постачальників і партнерів у єдину систему;
- управління запасами та логістикою;
- стандартизацію операційних процесів.

Підвищення операційної ефективності досягається через впровадження методів Lean, Six Sigma, Just-in-Time, автоматизацію виробництва та використання аналітики даних. У результаті зменшуються витрати, скорочуються виробничі цикли, підвищується якість продукції та швидкість реагування на попит.

2. Інноваційний розвиток і впровадження нових технологій – інновації є ключовим джерелом довгострокової конкурентоспроможності міжнародних корпорацій, що охоплюють не лише створення нових продуктів, а й удосконалення виробничих процесів, бізнес-моделей та управлінських підходів. Основні напрями інноваційного розвитку:

- інвестиції у дослідження та розробки (R&D);
- впровадження передових виробничих технологій;
- розвиток цифрових продуктів і сервісів;
- співпраця зі стартапами, університетами та науковими центрами;
- відкриті інновації та корпоративні венчурні фонди.

Технологічні інновації можуть включати штучний інтелект, роботизацію, Інтернет речей (IoT), блокчейн, біотехнології та інші проривні рішення. Їх використання дозволяє створювати унікальні продукти, підвищувати продуктивність і формувати нові ринки [170].

3. Формування глобальної системи управління людським капіталом – людський капітал є стратегічним ресурсом міжнародної корпорації, особливо в економіці знань. Глобальна система управління персоналом повинна забезпечувати ефективну координацію роботи співробітників у різних країнах і культурних середовищах. Основні елементи такої системи:

- глобальна політика підбору та розвитку кадрів;
- формування міжнародних управлінських команд;
- розвиток лідерських компетенцій;
- управління талантами та кар'єрним зростанням;
- система мотивації та винагороди;

- управління культурним різноманіттям.

Важливою складовою є підготовка експатріантів і трансфер знань між підрозділами. Ефективне управління людським капіталом сприяє підвищенню продуктивності праці, інноваційності та корпоративної згуртованості.

4. Цифрова трансформація бізнес-процесів – цифрова трансформація передбачає глибоку перебудову діяльності компанії на основі сучасних інформаційних технологій. Йдеться не лише про автоматизацію, а про зміну логіки створення цінності та взаємодії з клієнтами. Ключові напрями цифровізації:

- впровадження ERP, CRM та SCM-систем;
- використання великих даних (Big Data) і аналітики;
- електронна комерція та цифрові канали продажу;
- автоматизація виробництва (Industry 4.0);
- хмарні технології;
- цифрові платформи управління.

Цифрова трансформація забезпечує: підвищення прозорості бізнес-процесів; швидкість прийняття управлінських рішень; зниження операційних витрат; персоналізацію продуктів і послуг; інтеграцію глобальних підрозділів у єдину систему.

5. Управління ризиками та відповідність стандартам комплаєнсу – міжнародні корпорації функціонують у складному середовищі, де існують політичні, фінансові, правові, екологічні та репутаційні ризики. Системне управління ризиками є необхідною умовою стабільності діяльності. Основні види ризиків: валютні та фінансові; політичні; операційні та технологічні; правові та регуляторні; екологічні та соціальні; кіберризики. Комплаєнс передбачає дотримання законодавства та міжнародних стандартів, зокрема у сферах: антикорупційної політики; фінансової прозорості; захисту персональних даних; екологічної відповідальності; трудових прав; санкційних режимів. Ефективна система управління ризиками включає ідентифікацію, оцінювання, моніторинг і мінімізацію загроз, а також створення внутрішнього

контролю та аудиту. Це дозволяє уникнути фінансових втрат, штрафів, репутаційних криз і забезпечити довіру інвесторів.

В табл. 1.3, наведено систематизацію ключових функціональних напрямів стратегічного управління міжнародних корпорацій у форматі «напрямок – інструменти – результати».

Таблиця 1.3

**Функціональні напрями стратегічного управління міжнародних
корпорацій**

Стратегічний напрям	Інструменти реалізації	Очікувані результати
1	2	3
Підвищення операційної ефективності та оптимізація глобальних ланцюгів створення вартості	– оптимізація розміщення виробництва; – інтегроване управління постачанням (SCM); – аутсорсинг непрофільних функцій; – Lean, Six Sigma, Just-in-Time; – цифрова логістика та управління запасами.	– зниження операційних витрат; – скорочення виробничих циклів; – підвищення якості продукції; – зростання продуктивності; – підвищення конкурентоспроможності.
Інноваційний розвиток і впровадження нових технологій	– інвестиції у R&D; – корпоративні інноваційні центри; – співпраця зі стартапами та університетами; – відкриті інновації; – впровадження ШІ, ІоТ, роботизації, біотехнологій.	– створення нових продуктів і ринків; – технологічне лідерство; – підвищення доданої вартості продукції; – довгострокова конкурентна перевага; – зростання прибутковості.
Формування глобальної системи управління людським капіталом	– глобальний рекрутинг і управління талантами; – міжнародні програми навчання та розвитку; – система мотивації та компенсацій; – управління культурним різноманіттям; – підготовка експатріантів і трансфер знань.	– підвищення продуктивності праці; – формування глобальних лідерів; – зміцнення корпоративної культури; – зростання інноваційності персоналу; – зниження плинності кадрів.
Цифрова трансформація бізнес-процесів	– впровадження ERP, CRM, SCM-систем; – Big Data та аналітика; – хмарні технології; – автоматизація та роботизація процесів (RPA); – електронна комерція, цифрові платформи.	– підвищення швидкості прийняття рішень; – прозорість управління; – зниження транзакційних витрат; – інтеграція глобальних підрозділів; – покращення клієнтського досвіду.

Продовження табл. 1.3

1	2	3
Управління ризиками та відповідність стандартам комплаєнсу	<ul style="list-style-type: none"> – системи Enterprise Risk Management (ERM); – внутрішній контроль і аудит; – страхування та хеджування ризиків; – антикорупційні та комплаєнс-програми; – дотримання ESG та міжнародних стандартів. 	<ul style="list-style-type: none"> – зниження фінансових і репутаційних втрат; – правова та регуляторна безпека діяльності; – підвищення довіри інвесторів і партнерів; – стабільність функціонування; – довгострокова стійкість бізнесу.

Джерело: узагальнено автором на основі [34-38].

Розглянуті в табл. 1.3 напрями формують функціональну основу стратегічного управління міжнародною корпорацією, де їх інтегроване впровадження забезпечує підвищення ефективності діяльності, технологічне лідерство, стійкість до глобальних викликів і довгострокове зростання вартості бізнесу.

Також, особливу роль у сучасних міжнародних корпораціях відіграє цифрова трансформація як стратегічна ціль функціонального рівня. Згідно з дослідженнями, цифрові технології дозволяють міжнародним корпораціям підвищувати прозорість, швидкість прийняття рішень і ефективність координації між підрозділами в різних країнах [39].

Необхідно звернути увагу на соціально-інституційні та ESG-цілі стратегічного управління. У сучасних умовах до системи цілей стратегічного управління міжнародних корпорацій дедалі частіше включаються соціальні та екологічні орієнтири, пов'язані з концепцією сталого розвитку та ESG-принципами, що зумовлено зростанням ролі нефінансових показників у оцінюванні ефективності корпорацій з боку інвесторів, регуляторів і суспільства. Дослідження Екклс Р., Іоанну І. та Серафеїм Г. [40] свідчать, що інтеграція принципів сталого розвитку в корпоративну стратегію позитивно корелює з довгостроковими фінансовими результатами міжнародних корпорацій [40]. Відтак стратегічне управління міжнародними корпораціями

дедалі більше орієнтується на баланс між економічною ефективністю, соціальною відповідальністю та екологічною безпекою.

Принципи стратегічного управління відображають базові закономірності та правила, дотримання яких забезпечує ефективність стратегічних рішень міжнародних корпорацій, які формуються на основі узагальнення теоретичних підходів і практики функціонування міжнародних корпорацій у глобальному середовищі:

1. Принцип довгострокової орієнтації. Стратегічне управління міжнародних корпорацій ґрунтується на пріоритеті довгострокових цілей над короткостроковими фінансовими результатами, що зумовлено високою капіталомісткістю міжнародних інвестицій і тривалими лагами окупності [41].

2. Принцип стратегічної узгодженості. Принцип стратегічної узгодженості передбачає відповідність між зовнішнім середовищем, внутрішніми ресурсами та організаційною структурою корпорації, де його реалізація забезпечує ефективну адаптацію міжнародних корпорацій до змін глобального ринку [42].

3. Принцип ресурсної унікальності. Відповідно до ресурсної теорії фірми, стратегічне управління має бути спрямоване на формування та захист унікальних ресурсів і компетенцій, які важко імітувати конкурентам [23].

4. Принцип поєднання глобальної інтеграції та локальної адаптації. Цей принцип є ключовим для міжнародних корпорацій і відображає необхідність балансування між стандартизацією та гнучкістю.

5. Принцип організаційної гнучкості та навчання. Міжнародні корпорації повинні постійно оновлювати свої стратегії та організаційні структури на основі накопиченого досвіду та знань, що відповідає концепції динамічних здібностей [43].

6. Принцип ризик-орієнтованості та стратегічної резильєнтності. Сучасне стратегічне управління міжнародних корпорацій здійснюється в умовах підвищеної глобальної невизначеності, зумовленої геополітичними конфліктами, фінансовими кризами, пандемічними загрозами, кліматичними

ризиками та цифровими вразливостями. За таких умов принцип ризик-орієнтованості набуває ключового значення, оскільки стратегічні рішення МНК повинні враховувати не лише очікувані вигоди, а й потенційні втрати, імовірність настання кризових подій та здатність корпорації до відновлення.

У науковій літературі стратегічна резильєнтність трактується як здатність організації передбачати загрози, адаптуватися до шоків і трансформувати бізнес-модель з метою збереження довгострокової ефективності [44]. Для міжнародних корпорацій це означає необхідність диверсифікації ринків, постачальників, логістичних маршрутів і фінансових джерел, а також впровадження сценарного планування на глобальному рівні. Емпіричні дослідження підтверджують, що міжнародні корпорації, які інтегрують управління ризиками у стратегічний процес, демонструють вищу стабільність фінансових результатів у кризові періоди [45]. Відтак ризик-орієнтований підхід стає невід'ємним елементом сучасної парадигми стратегічного управління міжнародних корпорацій.

7. Принцип інституційної відповідності та комплаєнсу. Міжнародні корпорації функціонують у середовищі множинних інституційних режимів, що характеризуються різними нормами права, стандартами корпоративного управління, вимогами до екологічної та соціальної відповідальності. У зв'язку з цим принцип інституційної відповідності передбачає узгодження стратегічних рішень корпорації з формальними та неформальними правилами країн присутності.

З позицій інституційної теорії стратегічне управління міжнародними корпораціями повинно забезпечувати легітимність діяльності корпорації в очах держави, інвесторів і суспільства [46; 165]. Дослідження Пенг М. В., Ван Д. та Цзян Ю. доводять, що ігнорування інституційних чинників істотно підвищує стратегічні ризики міжнародних компаній і знижує ефективність їх міжнародної експансії [32].

У сучасних умовах принцип інституційної відповідності тісно пов'язаний з дотриманням стандартів ESG, міжнародних норм антикорупційної політики,

податкової прозорості та захисту прав людини. Відповідно стратегічне управління міжнародних корпорацій трансформується з інструмента суто економічної оптимізації у комплексний механізм забезпечення довгострокової інституційної стійкості бізнесу.

8. Принцип цифрової та організаційної адаптивності. Цифровізація глобальної економіки суттєво змінює характер стратегічного управління міжнародних корпорацій. Цифрові платформи, аналітика великих даних, штучний інтелект і автоматизація процесів формують нові можливості для координації діяльності в міжнародному масштабі та підвищення якості стратегічних рішень [170].

У межах сучасної теорії стратегічного менеджменту цифрова трансформація розглядається як стратегічний ресурс, що забезпечує організаційну адаптивність і прискорює процеси навчання та трансформації [39]. Для міжнародних корпорацій це означає можливість централізованого моніторингу діяльності дочірніх підрозділів, швидкого поширення управлінських інновацій і підвищення прозорості глобальних бізнес-процесів. Таким чином, принцип цифрової та організаційної адаптивності доповнює класичні принципи стратегічного управління, формуючи основу для переходу міжнародних корпорацій до гнучких, платформних і мережевих моделей управління.

В табл. 1.4, наведено узагальнену систему принципів стратегічного управління міжнародних корпорацій.

У результаті дослідження сутності, цілей і принципів стратегічного управління міжнародних корпорацій встановлено, що стратегічне управління міжнародними корпораціями є складною багаторівневою системою управлінських процесів, спрямованих на забезпечення довгострокової конкурентоспроможності та стійкого розвитку корпорації в умовах глобальної економіки. На відміну від національних компаній, міжнародні корпорації здійснюють стратегічний менеджмент в середовищі підвищеної інституційної,

культурної та економічної різноманітності, що зумовлює необхідність поєднання глобальної інтеграції з локальною адаптацією.

Таблиця 1.4

Система принципів стратегічного управління міжнародних корпорацій

Принцип	Зміст	Управлінський ефект
Довгострокова орієнтація	Пріоритет стратегічних цілей над короткостроковим прибутком	Стійкість і зростання вартості
Стратегічна узгодженість	Відповідність середовища, ресурсів і структури	Ефективна адаптація
Ресурсна унікальність	Формування VRIO-ресурсів	Конкурентні переваги
Глобальна інтеграція (локальна адаптація)	Баланс стандартизації та гнучкості	Оптимальна міжнародна стратегія
Організаційне навчання	Накопичення та трансфер знань	Інноваційний розвиток
Ризик-орієнтованість	Управління глобальними ризиками	Резильєнтність
Інституційна відповідність	Дотримання норм і стандартів	Легітимність бізнесу
Цифрова адаптивність	Використання цифрових технологій	Гнучкість і керуваність

Джерело: узагальнено автором на основі [35-39].

Обґрунтовано, що цілі стратегічного управління міжнародних корпорацій мають багатовимірний характер і охоплюють корпоративний, бізнес- та функціональний рівні, поєднуючи економічні, стратегічні та соціально-екологічні орієнтири. Визначальну роль у формуванні цих цілей відіграють ресурсні можливості корпорації, її здатність до динамічної трансформації та відповідність інституційним вимогам глобального середовища.

Систематизація принципів стратегічного управління дозволила виділити ключові методологічні засади ефективного функціонування міжнародних корпорацій, серед яких особливе значення мають довгострокова орієнтація, стратегічна узгодженість, ресурсна унікальність, організаційне навчання, ризик-орієнтованість, інституційна відповідність і цифрова адаптивність. Сукупна реалізація зазначених принципів формує концептуальне підґрунтя для подальшого дослідження методичних підходів до оцінювання ефективності стратегічного управління міжнародних корпорацій.

1.2. Еволюція концепцій стратегічного управління в умовах глобальних викликів

У XXI ст. стратегічне управління міжнародних корпорацій формується під впливом системних глобальних викликів, які радикально змінюють умови функціонування бізнесу. В умовах глобальних викликів ці чинники створюють середовище підвищеної невизначеності, ризиків і трансформацій, що вимагає від компаній гнучкості, інноваційності та здатності до швидкої адаптації:

1. Геоекономічна та геополітична турбулентність – сучасна світова економіка характеризується посиленням конкуренції між державами та економічними блоками, зміною балансів сил і трансформацією міжнародних інститутів. Геополітичні конфлікти, торговельні війни, протекціонізм і політизація економічних відносин створюють нестабільне середовище для міжнародного бізнесу. Для міжнародних корпорацій це означає:

- непередбачуваність регуляторної політики;
- зміну умов доступу до ринків і ресурсів;
- зростання валютних і фінансових ризиків;
- необхідність врахування політичних факторів у стратегії.

Компанії змушені диверсифікувати географію діяльності, формувати регіональні хаби та враховувати країнові ризики при інвестиціях.

2. Військові конфлікти та санкційні режими – збройні конфлікти та економічні санкції безпосередньо впливають на функціонування міжнародних корпорацій, порушуючи логістичні маршрути, виробничі ланцюги та фінансові операції. Санкції можуть обмежувати доступ до технологій, фінансування, ринків або партнерів. Основні наслідки для бізнесу:

- руйнування або переміщення виробничих потужностей;
- перебої у постачанні сировини та комплектуючих;
- необхідність релокації активів і персоналу;
- зростання витрат на безпеку та страхування;
- репутаційні ризики та комплаєнс-обмеження.

У таких умовах стратегічне управління орієнтується на побудову стійких ланцюгів постачання, резервних сценаріїв та управління кризами.

3. Цифрова трансформація і технологічні злами – швидкий розвиток цифрових технологій радикально змінює структуру економіки, моделі конкуренції та способи створення цінності [163]. Технологічні прориви можуть як створювати нові ринки, так і руйнувати існуючі галузі. До ключових чинників належать:

- штучний інтелект і автоматизація;
- Інтернет речей і кіберфізичні системи;
- великі дані та аналітика;
- блокчейн і цифрові платформи;
- роботизація виробництва.

Компанії, що не адаптуються до цифрових змін, швидко втрачають конкурентні позиції. Водночас цифровізація створює нові ризики – кіберзагрози, залежність від технологічних провайдерів, цифрову нерівність.

4. Кліматичні зміни та ESG-трансформація – зростання екологічних проблем і глобальна політика декарбонізації змушують бізнес переходити до моделей сталого розвитку. Екологічні, соціальні та управлінські (ESG) критерії стають важливим чинником інвестиційної привабливості та доступу до ринків. Основні перешкоди при цьому це:

- посилення екологічного регулювання;
- необхідність зменшення вуглецевого сліду;
- трансформація енергетичних систем;
- підвищення вимог до соціальної відповідальності бізнесу;
- ризики фізичного впливу кліматичних змін на інфраструктуру.

Компанії повинні інвестувати у «зелені» технології, циркулярну економіку та прозорі системи управління сталим розвитком.

5. Фрагментація глобальних ринків і ланцюгів вартості – глобалізація поступово змінюється процесами регіоналізації та економічної фрагментації

[49]. Пандемія, конфлікти та протекціоністська політика призвели до перегляду глобальних ланцюгів постачання. Основними тенденціями виступають:

- перенесення виробництва ближче до ринків збуту;
- диверсифікація постачальників;
- формування регіональних економічних блоків;
- зростання логістичних витрат;
- зниження залежності від окремих країн.

У результаті корпорації переходять від максимальної ефективності до пріоритету стійкості та безпеки постачань.

6. Зростання ролі знань, інновацій і людського капіталу – у сучасній економіці ключовим джерелом конкурентних переваг стають не матеріальні ресурси, а інтелектуальний потенціал. Економіка знань характеризується високою часткою нематеріальних активів – технологій, брендів, даних, компетенцій. Основні аспекти фокусуються на:

- конкуренція за спеціалістів на глобальному рівні;
- необхідність безперервного навчання персоналу;
- розвиток креативних і цифрових навичок;
- роль наукових досліджень та інноваційних екосистем;
- мобільність висококваліфікованих фахівців.

Корпорації інвестують у розвиток людського капіталу, управління знаннями та створення інноваційних середовищ, оскільки саме вони забезпечують довгострокову конкурентоспроможність.

Глобальні виклики формують нову парадигму стратегічного управління, у якій ключовими стають гнучкість, резильєнтність, інноваційність та відповідальність бізнесу. У таких умовах стратегія вже не є статичним планом, а перетворюється на безперервний процес адаптації до динамічного глобального середовища (рис. 1.1) [49; 52; 106].

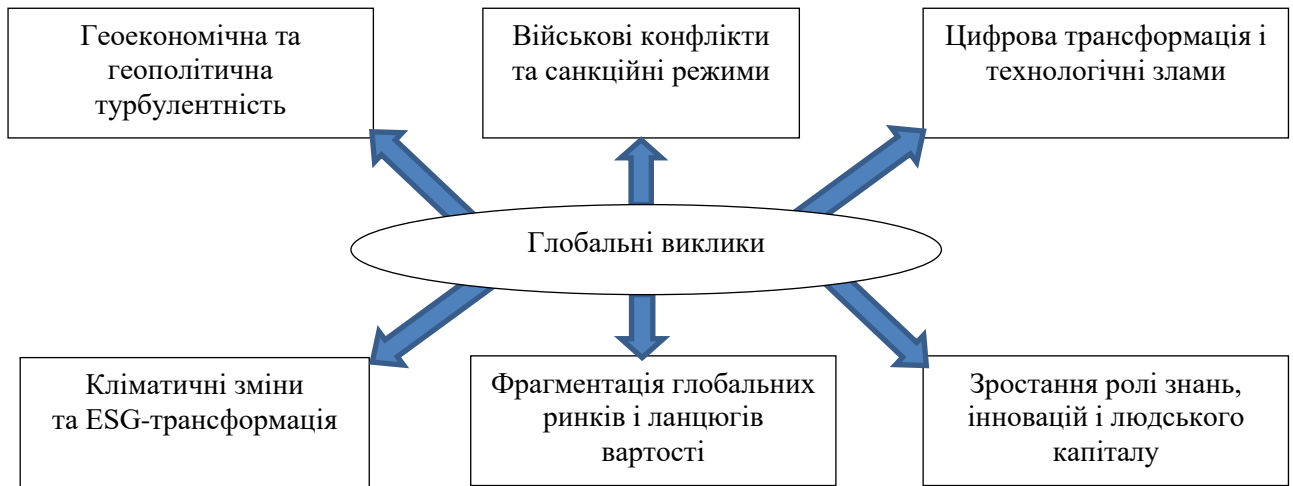

Рис. 1.1. Основні глобальні виклики в контексті стратегічного управління
Джерело: узагальнено автором на основі [49; 52; 106].

За цих умов класичні концепції стратегічного управління, орієнтовані на передбачуваність середовища, втрачають пояснювальну силу. Натомість формується нова парадигма, в якій стратегія розглядається так – рис. 1.2:

Рис. 1.2. Нова парадигма розгляду «стратегічного управління»

Джерело: побудовано автором на основі [5; 11; 13; 15-18].

Таким чином, дослідження еволюції концепцій стратегічного управління є методологічною основою для формування адекватних управлінських моделей у сучасних глобальних умовах.

Поняття «стратегія» має глибоке історичне коріння, пов'язане з військовим мистецтвом. У класичному розумінні стратегія трактувалася як мистецтво досягнення перемоги шляхом оптимального використання ресурсів. Перенесення стратегічного мислення в економіку відбулося у 20 ст. внаслідок:

- зростання масштабів корпорацій;
- ускладнення організаційних структур;

- міжнародної експансії бізнесу;
- загострення конкурентної боротьби.

Управління великими багатопрофільними компаніями вимагало не лише оперативних рішень, а усвідомленого вибору довгострокових напрямів розвитку:

ПЕРША – Класична концепція стратегічного управління сформувалася в 1950–1970-ті рр., де основними виступали:

1. Стратегія як визначення довгострокових цілей – перший етап розвитку стратегічного управління пов'язаний із формуванням класичної концепції, у межах якої стратегія розглядалася як: визначення довгострокових цілей організації та вибір шляхів і ресурсів для їх досягнення. Цей підхід був характерний для періоду відносної стабільності економічного середовища, домінування індустріального виробництва та прогнозованих ринків.

2. Школа стратегічного планування – ключові характеристики класичної концепції: формалізований процес планування; ієрархічна система цілей; домінування штаб-квартири; стратегія як документ (план). Стратегічне управління зводилося до періодичного циклу: аналіз середовища; формулювання цілей; розробка стратегічного плану; контроль виконання. Цей підхід був ефективним для великих корпорацій у стабільних галузях, але поступово виявив обмеженість в умовах зростання конкуренції та нестабільності. Ключові риси класичної концепції стратегічного управління наведено в табл. 1.5.

Таблиця 1.5

Ключові риси класичної концепції стратегічного управління

Характеристика	Зміст
Тип середовища	Стабільне, прогнозоване
Роль стратегії	Довгостроковий план
Горизонт планування	5–10 років
Центр прийняття рішень	Вища управлінська ланка
Основні інструменти	Стратегічні плани, бюджети

Джерело: узагальнено автором на основі [5; 11; 13; 15-18; 20; 25].

ДРУГА – Концепція стратегічного позиціонування, що мала місце у 1970–1980-х рр.:

1. Перехід до аналізу конкуренції – посилення глобальної конкуренції зумовило зміну акцентів у стратегічному управлінні. Стратегія почала трактуватися як вибір конкурентної позиції в галузі, а ключовим питанням стало: як компанії досягти стійкої конкурентної переваги? У межах цього підходу стратегічне управління орієнтується на: аналіз структури галузі; поведінку конкурентів; бар'єри входу; джерела прибутковості.

2. Стратегія як позиція на ринку – стратегічне управління у цей період набуває рис аналітико-конкурентної концепції, де стратегія: є свідомим вибором; ґрунтується на аналізі зовнішнього середовища; визначає правила конкурентної боротьби.

В табл. 1.6 наведено порівняння класичної концепції та концепції позиціонування.

Таблиця 1.6

Порівняння класичної концепції та концепції позиціонування

Ознака	Класична	Позиціонування
Фокус	Внутрішнє планування	Зовнішнє середовище
Джерело переваг	Ресурси	Позиція в галузі
Основний інструмент	План	Аналіз конкуренції
Тип мислення	Лінійний	Аналітичний

Джерело: узагальнено автором на основі [13; 15-18].

ТРЕТЯ – Критика раціонального підходу та поява процесної концепції, що виникла у 1980-ті рр.:

1. Стратегія як процес і патерн поведінки – подальший розвиток стратегічного управління супроводжувався критикою надмірної формалізації та раціоналізму. Було доведено, що в реальних організаціях стратегія:

- формується поступово;
- часто виникає як результат практики;
- не завжди є результатом формального планування.

У цьому контексті стратегічний менеджмент починає розглядатися як процес навчання, адаптації та взаємодії.

ЧЕТВЕРТА – Ресурсна концепція стратегічного управління, що сформувалася у 1990-х рр:

1. Зміщення фокусу всередину організації – ресурсна концепція радикально змінила уявлення про джерела стратегічного успіху. Основна теза – це: стійкі конкурентні переваги формуються не галуззю, а унікальними ресурсами та компетенціями компанії. До стратегічно значущих ресурсів віднесено: знання; технології; бренд; організаційну культуру; людський капітал.

В табл. 1.7 наведено порівняння позиційного та ресурсного підходів.

Таблиця 1.7

Порівняння позиційного та ресурсного підходів

Критерій	Позиційний	Ресурсний
Джерело переваг	Галузь	Ресурси
Основний ризик	Конкуренція	Імітація
Роль менеджменту	Вибір позиції	Розвиток здібностей

Джерело: узагальнено автором на основі [11; 13; 15-18; 25].

У 2000-х рр. виникають динамічні здібності як відповідь на глобальні виклики:

1. Стратегія в умовах турбулентності – умови глобальної нестабільності зумовили необхідність пояснити: як компанії зберігають переваги; як вони трансформуються; як реагують на шоки. Відповіддю стала концепція динамічних здібностей, у межах якої стратегічне управління трактується як здатність: відчувати зміни; захоплювати можливості; перебудовувати ресурси.

Отже, еволюція концепцій стратегічного управління в умовах глобалізації включає такі етапи:

1. Глобалізація як переломний етап розвитку стратегічного управління. Починаючи з кінця 20 ст., стратегічне управління зазнало суттєвої трансформації під впливом глобалізаційних процесів. Інтернаціоналізація

бізнесу, зростання транснаціональних корпорацій, лібералізація торгівлі та фінансових ринків зумовили перехід від національно орієнтованих стратегій до глобально скоординованих моделей управління. У цих умовах стратегічне управління перестає бути: лінійним; централізованим; однаковим для всіх ринків. Натомість воно трансформується у багаторівневу систему стратегічних рішень, що враховує:

- різні регуляторні режими;
- культурні відмінності;
- неоднорідність конкурентного середовища;
- асиметрію доступу до ресурсів.

2. Концепція глобальної, мультидоместичної та транснаціональної стратегії. У теорії стратегічного управління сформувався підхід, що класифікує корпоративні стратегії залежно від ступеня глобальної інтеграції та локальної адаптації.

В табл. 1.8 наведено основні типи стратегій компаній в умовах глобалізації.

Таблиця 1.8

Типи стратегій компаній в умовах глобалізації

Тип стратегії	Ключова характеристика	Переваги	Обмеження
Глобальна	Висока стандартизація продуктів і процесів	Ефект масштабу, зниження витрат	Низька чутливість до локальних ринків
Мультидоместична	Максимальна адаптація до локальних ринків	Висока відповідність попиту	Втрата синергії, високі витрати
Транснаціональна	Баланс інтеграції та адаптації	Синергія та гнучкість	Висока складність управління

Джерело: узагальнено автором на основі [11; 13; 15-18; 20].

Транснаціональна модель стала домінуючою концепцією для міжнародних корпорацій у 21 ст., оскільки дозволяє одночасно реалізувати глобальні переваги та локальну конкурентоспроможність. З'являються нові моделі управління:

1. Перехід від стабільності до невизначеності. Сучасне глобальне середовище дедалі частіше описується через концепції VUCA (описує складний світ після холодної війни та в епоху глобалізації, де Volatility – мінливість, Uncertainty – невизначеність, Complexity – складність, Ambiguity – неоднозначність) та BANI (сучасніша модель після пандемії, цифровізації та геополітичних криз, де Brittle – крихкість, Anxious – тривожність, Nonlinear – нелінійність, Incomprehensible – незрозумілість). У таких умовах класичні концепції стратегічного управління, засновані на прогнозуванні, втрачають ефективність (табл. 1.9).

Таблиця 1.9

Порівняння умов функціонування бізнесу: стабільне середовище та
VUCA/BANI

Критерій	Стабільне середовище	VUCA/BANI
Передбачуваність	Висока	Низька
Горизонт планування	Довгостроковий	Скорочений
Тип стратегій	Фіксовані	Гнучкі, адаптивні
Роль аналізу	Прогноз	Сценарії та опції
Роль менеджера	Планувальник	Архітектор адаптації

Джерело: систематизовано та узагальнено автором.

2. Концепція стратегічної гнучкості та сценарного управління. У відповідь на глобальні виклики сформувалася концепція стратегічної гнучкості, у межах якої стратегічне управління розглядається як: система сценарного мислення; портфель стратегічних опцій; механізм швидкого перерозподілу ресурсів.

3. Цифрова трансформація як новий етап еволюції стратегічного управління. Цифрові технології (Big Data, ШІ, IoT, платформні моделі) змінили саму логіку стратегічного управління: стратегія стає data-driven; рішення ухвалюються в реальному часі; зникають галузеві межі; зростає роль екосистем. У цих умовах формується цифрова стратегія, яка не є окремим напрямом, а інтегрується у всі рівні стратегічного управління (табл. 1.10).

Таблиця 1.10

Порівняння традиційного та цифрового стратегічного управління

Критерій	Традиційне	Цифрове
Дані	Обмежені, історичні	Великі масиви в реальному часі
Швидкість рішень	Повільна	Висока
Бізнес-модель	Лінійна	Платформна
Джерела переваг	Масштаб	Дані, алгоритми, екосистеми
Роль менеджменту	Контроль	Делегування

Джерело: систематизовано автором.

4. ESG, сталість і резильєнтність як нова парадигма стратегічного управління. Останній етап еволюції стратегічного управління пов'язаний з інтеграцією: ESG-критеріїв; кліматичних ризиків; соціальної відповідальності; корпоративної етики. Стратегія більше не обмежується економічною ефективністю, а розглядається як інструмент довгострокової резильєнтності.

В табл. 1.11 та 1.12 наведено еволюцію цілей та концепцій стратегічного управління.

Таблиця 1.11

Еволюція цілей стратегічного управління

Період	Домінуюча ціль
1950–1970 рр.	Зростання та масштаб
1980–1990 рр.	Конкурентна перевага
2000–2010 рр.	Адаптивність
2010–2020 рр.	Інноваційність
2020 рр. та до тепер	Стійкість і резильєнтність

Джерело: згруповано та узагальнено автором.

Таблиця 1.12

Еволюція концепцій стратегічного управління в умовах глобальних викликів

Концепція	Період	Фокус	Обмеження
Планування	1950–1970 рр.	Довгострокові цілі	Жорсткість
Позиціонування	1970–1980 рр.	Конкуренція	Ігнорування внутрішніх ресурсів
Процесна	1980 р.	Поведінка	Низька формалізація
Ресурсна	1990 р.	Компетенції	Статичність
Динамічних здібностей	2000 р.	Адаптація	Складність вимірювання
Цифрова	2010 р.	Дані, платформи	Кіберризика
ESG/резильєнтність	2020 р. і до тепер	Стійкість	Високі витрати переходу

Джерело: узагальнено автором.

Авторська інтерпретація етапів еволюції стратегічного управління відображає поступовий перехід від раціонально-планової моделі управління до складної адаптивної системи, здатної функціонувати в умовах глобальної нестабільності, цифровізації та вимог сталого розвитку. Кожний етап характеризується домінуванням певної управлінської логіки, інструментарію та типу мислення керівників:

ЕТАП 1. Класичний етап – стратегія як довгострокове планування. Цей етап сформувався в середині 20 ст. в умовах відносно стабільного економічного середовища. Основна ідея полягала у досягненні заздалегідь визначених цілей через раціональне планування діяльності на тривалий період. Стратегія розглядалася як формалізований план розвитку, що спускається зверху вниз і реалізується адміністративними методами. Домінували бюджети, програми розвитку, виробничі плани та прогнозування попиту. Передбачалося, що майбутнє можна достатньо точно спрогнозувати, а організація – керувати ним. Тип управління – адміністративний, із жорсткою ієрархією та централізованим прийняттям рішень.

ЕТАП 2. Позичийний етап – стратегія як вибір конкурентної позиції. У 1970–1980-х рр., із посиленням конкуренції, фокус змістився на зовнішнє середовище. Головною стала ідея формування конкурентної переваги через правильне позиціонування в галузі. Основним інструментом став галузевий аналіз, включаючи оцінювання конкурентних сил, бар'єрів входу, структури ринку та поведінки конкурентів. Стратегія полягала у виборі оптимальної позиції – лідерство за витратами, диференціація або фокусування. Тип управління – аналітичний, орієнтований на раціональний вибір на основі системного аналізу даних.

ЕТАП 3. Процесний етап – стратегія як безперервний процес навчання. Подальше ускладнення середовища показало, що формальні плани часто не працюють. Стратегія почала розглядатися як результат організаційного навчання, експериментів і поступових змін. Важливу роль відіграють поведінкові патерни, корпоративна культура, неформальні процеси та досвід.

Стратегія формується не лише керівництвом, а й у процесі взаємодії всередині організації. Тип управління – інтерактивний, заснований на комунікації, участі персоналу та гнучкому коригуванні дій.

ЕТАП 4. Ресурсний етап – стратегія як розвиток внутрішнього потенціалу. З переходом до економіки знань акцент змістився з зовнішнього середовища на внутрішні можливості компанії. Ключовою стала ідея, що довгостроковий успіх визначається унікальними ресурсами та компетенціями, які важко скопіювати.

Стратегічний аналіз включає аудит ресурсів, оцінювання ключових компетенцій, інтелектуального капіталу, технологій і організаційних здібностей. Конкурентна перевага виникає з того, що компанія робить краще за інших. Тип управління – компетентнісне, орієнтоване на розвиток людського капіталу, знань і інновацій.

ЕТАП 5. Динамічний етап – стратегія як забезпечення гнучкості. У 21 ст. середовище стало настільки мінливим, що навіть сильні ресурси можуть швидко втратити цінність. Тому виникла концепція динамічних здібностей – здатності постійно перебудовувати ресурси та бізнес-модель.

Стратегічні рішення приймаються з урахуванням невизначеності, а інвестиції розглядаються як реальні опціони, що дають можливість змінювати курс залежно від розвитку ситуації. Тип управління – адаптивний, спрямований на швидке реагування, експерименти та сценарне планування.

ЕТАП 6. Цифровий етап – стратегія як управління екосистемами даних і платформ. Цифровізація радикально трансформувала бізнес-моделі. Компанії все частіше функціонують не як ізольовані організації, а як платформи або учасники цифрових екосистем. Ключовими ресурсами стають дані, алгоритми, мережеві ефекти та цифрові інфраструктури. Управління передбачає координацію численних партнерів, користувачів і технологічних компонентів. Тип управління – делеговане, коли компанія не контролює всі ресурси безпосередньо, а координує взаємодію учасників екосистеми [168].

ЕТАП 7. ESG-орієнтований етап – стратегія як забезпечення стійкого розвитку. Найсучасніший етап пов'язаний із глобальними екологічними та соціальними викликами. Стратегія виходить за межі економічної ефективності й спрямована на довгострокову стійкість бізнесу, суспільства та довкілля. Важливими стають критерії ESG – екологічні, соціальні та управлінські аспекти діяльності. Компанії повинні враховувати інтереси широкого кола стейкхолдерів, а не лише акціонерів. Тип управління – резильєнтне, тобто спрямоване на забезпечення стійкості до криз, відповідальності та довгострокового існування.

Отже, авторська інтерпретація демонструє, що еволюція стратегічного управління відображає перехід від статичних, планово-адміністративних підходів до комплексної адаптивної системи управління, орієнтованої на інновації, цифрові технології, людський капітал і сталий розвиток. Сучасна стратегія є багатовимірною, поєднуючи елементи різних підходів залежно від умов функціонування організації.

Еволюція стратегічного управління інтерпретується як накопичення нових управлінських вимірів, а не як повна заміна попередніх підходів. Кожний наступний етап інтегрує попередній, розширюючи інструментарій і змінюючи домінуючу управлінську парадигму. Ключовою тенденцією є: від контролю та прогнозування → до адаптації → до делегування → до резильєнтності та сталого розвитку. Авторська матриця (структуроване представлення) наведено на рис. 1.3.

Глобальні виклики XXI ст. суттєво трансформують роль стратегічного управління міжнародних корпорацій. Якщо раніше стратегія була спрямована переважно на забезпечення економічного зростання та конкурентних переваг, то нині вона дедалі більше виконує функції забезпечення безперервності діяльності, відновлення після криз і довгострокової резильєнтності. У таких умовах стратегічні рішення спрямовуються не лише на максимізацію прибутку, а й на мінімізацію системних ризиків. Глобальні виклики формують нові

стратегічні концепції, що змінюють структуру міжнародного бізнесу, логіку інвестицій і підходи до управління.

Етап еволюції	Стратегічний фокус	Домінуюча логіка управління	Ключовий інструментарій	Тип управління	Системний результат
Класичний	Досягнення визначених цілей	Планово-нормативна	Довгострокове планування, бюджети	Адміністративне	Контрольоване зростання
Позиційний	Конкурентна позиція	Ринково-структурна	Галузевий аналіз, конкурентні стратегії	Аналітичне	Ринкова ефективність
Процесний	Навчання й адаптація	Поведінково-еволюційна	Організаційне навчання, патерни поведінки	Інтерактивне	Адаптивність
Ресурсний	Унікальні компетенції	Ресурсно-орієнтована	Аудит ресурсів, розвиток компетенцій	Компетентнісне	Стійкі конкурентні переваги
Динамічний	Гнучкість і швидкість змін	Еволюційно-адаптивна	Реальні опції, сценарне планування	Адаптивне	Стратегічна гнучкість
Цифровий	Дані та платформи	Екосистемна	AI, Big Data, цифрові платформи	Делеговане	Мережеве лідерство
ESG-орієнтований	Стійкість і відповідальність	Stakeholder-орієнтована	ESG-стратегія, управління сталим розвитком	Резильентне	Довгострокова життєздатність

Рис. 1.3. Концептуальна матриця поступального розвитку стратегічного управління

Джерело: удосконалено автором.

ВИКЛИК 1. Геополітичні конфлікти → Географічна диверсифікація. Зростання міжнародної напруженості, регіональні конфлікти, санкційна політика та політизація торгівлі створюють значні ризики для компаній, що працюють у глобальному масштабі. Обмеження доступу до ринків, блокування фінансових операцій або націоналізація активів можуть суттєво вплинути на бізнес.

Стратегічною відповіддю стає:

- диверсифікація діяльності між різними регіонами;
- зменшення залежності від окремих країн або партнерів;
- створення регіональних виробничих і логістичних центрів;
- перенесення виробництва ближче до ключових ринків;
- формування «дружніх» ланцюгів постачання.

Такі заходи підвищують стійкість корпорації до політичних ризиків і забезпечують безперервність діяльності.

ВИКЛИК 2. Порушення ланцюгів постачання → Мультимодальні SCM-стратегії. Пандемія, війни, природні катастрофи та торговельні обмеження показали вразливість глобальних ланцюгів створення вартості. Затримки поставок, дефіцит компонентів і зростання транспортних витрат можуть паралізувати виробництво.

У відповідь компанії впроваджують мультимодальні стратегії управління ланцюгами постачання (SCM), що включають:

- використання різних видів транспорту та альтернативних маршрутів;
- диверсифікацію постачальників;
- створення стратегічних запасів;
- цифровий моніторинг логістичних потоків;
- розвиток регіональних виробничих кластерів.

Пріоритет зміщується від максимальної ефективності до забезпечення надійності та безпеки постачань.

ВИКЛИК 3. Цифрові злами → Платформні та data-driven стратегії. Стрімкий розвиток цифрових технологій змінює структуру ринків і створює нові форми конкуренції. Традиційні бізнес-моделі поступаються платформним, де ключовим ресурсом є дані та мережеві ефекти.

Стратегічна відповідь включає:

- створення або участь у цифрових платформах;
- використання великих даних для прийняття рішень;

- автоматизацію та цифровізацію операцій;
- розвиток електронної комерції;
- впровадження штучного інтелекту.

Компанії переходять від продуктово-орієнтованих до екосистемних моделей бізнесу, де основна цінність створюється через управління інформаційними потоками [168].

ВИКЛИК 4. Кліматичні ризики → ESG та зелена трансформація. Кліматичні зміни, виснаження ресурсів і посилення екологічного регулювання змушують бізнес переходити до більш сталих моделей розвитку. Екологічні катастрофи, вуглецеві податки та обмеження можуть значно впливати на витрати та доступ до ринків.

Стратегічна відповідь полягає у впровадженні ESG-підходів:

- скорочення викидів парникових газів;
- використання відновлюваних джерел енергії;
- екологічна модернізація виробництва;
- розвиток циркулярної економіки;
- соціальна відповідальність і прозоре корпоративне управління.

Такі заходи не лише зменшують екологічні ризики, а й підвищують інвестиційну привабливість компанії.

ВИКЛИК 5. Турбулентність фінансів → Стратегії фінансової стійкості. Глобальні фінансові кризи, інфляційні процеси, валютні коливання та нестабільність ринків капіталу створюють серйозні загрози для корпоративних фінансів. Вартість капіталу може різко змінюватися, а доступ до фінансування – обмежуватися.

Стратегії фінансової стійкості передбачають:

- диверсифікацію джерел фінансування;
- формування резервів ліквідності;
- управління валютними та процентними ризиками;
- оптимізацію структури капіталу;

– довгострокове планування інвестицій.

Метою є забезпечення платоспроможності та можливості функціонування навіть у кризових умовах.

Отже, глобальні виклики трансформують стратегічне управління з інструмента конкурентного зростання у комплексний механізм забезпечення безпеки, адаптивності та довгострокової життєздатності міжнародних корпорацій. Сучасна стратегія повинна поєднувати економічну ефективність із здатністю протистояти кризам, швидко відновлюватися та функціонувати в умовах постійної невизначеності [49; 52; 155].

Як висновок, можна стверджувати, що еволюція стратегічного управління є відображенням глибинних трансформацій світової економіки, технологічного розвитку та інституційного середовища. Зміна характеру конкуренції, посилення глобальної взаємозалежності, зростання невизначеності та поява нових системних ризиків обумовили поступовий перегляд теоретичних підходів і практичних інструментів формування стратегії міжнародних корпорацій.

По-перше, еволюція концепцій стратегічного управління безпосередньо пов'язана з об'єктивними змінами глобального економічного середовища. На різних етапах розвитку світової економіки змінювалися ключові фактори успіху – від масштабів виробництва і ефективності планування до інноваційності, знань, цифрових технологій та сталого розвитку. Відповідно, стратегічні концепції трансформувалися від жорстко формалізованих моделей до адаптивних і системних підходів, здатних враховувати багатовимірність сучасних викликів.

По-друге, класичні концепції стратегічного управління, засновані на довгостроковому плануванні та прогнозуванні, демонстрували високу ефективність у відносно стабільному середовищі індустріальної економіки. Однак в умовах глобальної турбулентності – фінансових криз, геополітичних конфліктів, технологічних проривів і швидких змін попиту – їх можливості виявилися обмеженими. Жорсткі плани втратили актуальність, оскільки

майбутнє стало важко передбачуваним, а швидкість змін перевищує можливості традиційних механізмів управління.

По-третє, сучасне стратегічне управління сформувалося як гібридна модель, що інтегрує різні концептуальні підходи, що поєднує елементи планування, конкурентного позиціонування, ресурсно-орієнтованого підходу, теорії динамічних здібностей, цифрової трансформації та принципів сталого розвитку (ESG). Така інтеграція дозволяє одночасно враховувати зовнішні ринкові умови, внутрішній потенціал компанії, технологічні зміни та суспільні очікування. Стратегія перестає бути статичним документом і перетворюється на безперервний процес управління змінами.

По-четверте, запропонована авторська концептуальна матриця дозволяє системно пояснити логіку еволюції стратегічного управління під впливом глобальних викликів, яка демонструє, що розвиток стратегічної думки відбувався не шляхом повного заперечення попередніх підходів, а через їх послідовне доповнення та синтез. Матриця відображає перехід від орієнтації на контроль і прогнозування до управління в умовах невизначеності, цифрових трансформацій та вимог сталого розвитку, що особливо актуально для міжнародних корпорацій.

Таким чином, еволюція концепцій стратегічного управління міжнародних корпорацій відображає поступовий перехід від статичних і раціоналістичних моделей до динамічних, контекстно залежних і цифрово орієнтованих підходів. Поєднання позиційних, ресурсних, інституційних і поведінкових концепцій формує сучасну методологічну основу стратегічного управління МНК та створює передумови для розроблення прикладних інструментів оцінювання його ефективності.

1.3. Методичні підходи до оцінювання ефективності стратегічного управління міжнародними корпораціями

В умовах глобальної турбулентності, цифрової трансформації та зростання геополітичних ризиків стратегічне управління міжнародних корпорацій дедалі частіше розглядається не лише як інструмент формування стратегічних рішень, а як ключовий чинник економічної стійкості та безпеки. У зв'язку з цим актуалізується проблема оцінювання ефективності стратегічного управління, оскільки:

- стратегічні рішення мають відкладений ефект;
- результати стратегії проявляються на різних рівнях управління (корпоративному, бізнес-рівні, функціональному);
- фінансові показники не відображають повною мірою стратегічних результатів;
- для міжнародних корпорацій характерна гетерогенність середовищ (різні країни, регуляції, ризики).

Таким чином, оцінювання ефективності стратегічного управління міжнародної корпорації не може обмежуватися аналізом окремих фінансових результатів або короткострокових показників діяльності. Воно потребує комплексного методичного підходу, що інтегрує різні групи індикаторів – фінансові, нефінансові, стратегічні та ESG - для формування цілісного уявлення про реальний стан і перспективи розвитку компанії.

Передусім, фінансові показники (прибутковість, ліквідність, рентабельність, структура капіталу, грошові потоки) відображають економічні результати діяльності та здатність корпорації генерувати вартість для власників. Однак вони здебільшого мають ретроспективний характер і демонструють наслідки вже прийнятих управлінських рішень, не враховуючи потенціалу майбутнього розвитку. Тому важливим доповненням виступають нефінансові індикатори, які характеризують якість бізнес-процесів, рівень задоволеності клієнтів, інноваційність, ефективність управління персоналом,

репутацію бренду та організаційну культуру. Саме ці чинники формують довгострокові конкурентні переваги та забезпечують стабільність функціонування компанії в умовах змінного середовища [162; 164].

Особливе значення мають стратегічні показники, що відображають ступінь реалізації довгострокових цілей корпорації. До них належать позиція на ринку, темпи зростання, диверсифікація діяльності, інноваційний потенціал, рівень цифрової трансформації, стійкість ланцюгів постачання та здатність до адаптації. Такі індикатори дозволяють оцінити не лише поточну ефективність, а й стратегічну життєздатність бізнесу.

У сучасних умовах дедалі більшої ваги набувають ESG-показники (екологічні, соціальні та управлінські), які відображають відповідальність компанії перед суспільством і довкіллям. Вони включають рівень викидів, енергоефективність, умови праці, корпоративну етику, прозорість управління та взаємодію зі стейкхолдерами. Наявність високих ESG-стандартів стає важливим чинником інвестиційної привабливості, доступу до міжнародних ринків капіталу та довгострокової репутаційної стійкості.

Синергічне поєднання зазначених груп індикаторів дозволяє:

- забезпечити багатовимірну оцінку діяльності корпорації;
- врахувати як результати, так і потенціал розвитку;
- виявити стратегічні ризики та можливості;
- підвищити обґрунтованість управлінських рішень;
- забезпечити баланс між економічною ефективністю та сталим розвитком.

Отже, сучасна методика оцінювання ефективності стратегічного управління повинна базуватися на інтегрованому підході, який відображає взаємозв'язок фінансових результатів, нематеріальних активів, стратегічних перспектив і соціально-екологічної відповідальності. Саме така система дозволяє об'єктивно визначити рівень конкурентоспроможності, резильєнтності та довгострокової економічної безпеки міжнародної корпорації (табл. 1.13) [5; 11; 13; 15; 16; 25; 165].

Таблиця 1.13

Комплексна система показників оцінювання ефективності стратегічного управління міжнародними корпораціями

Група показників	Індикатор	Зміст	Стратегічне значення
1	2	3	4
Фінансові	ROA, ROE	Ефективність використання активів і капіталу	Оцінка прибутковості та інвестиційної привабливості
	Маржа	Операційна прибутковість без урахування фінансових чинників	Порівнянність результатів між країнами та галузями
	Коефіцієнт ліквідності	Здатність виконувати короткострокові зобов'язання	Фінансова стійкість і платоспроможність
	Структура капіталу	Частка власного і позикового фінансування	Рівень фінансових ризиків
	Грошовий потік	Реальна здатність генерувати кошти	Основа для інвестицій і розвитку
Нефінансові (операційні)	Продуктивність праці	Обсяг виробництва на одного працівника	Ефективність використання людських ресурсів
	Якість продукції / дефектність	Частка браку, відповідність стандартам	Конкурентоспроможність і репутація
	Оборотність запасів	Швидкість використання ресурсів	Оптимізація витрат і логістики
	Рівень задоволеності клієнтів	Оцінка споживачами продуктів і сервісу	Стійкість попиту та лояльність
	Репутаційний індекс бренду	Сприйняття компанії на ринку	Нематеріальна цінність і ринкова сила
Стратегічні	Частка ринку	Позиція компанії в галузі	Рівень конкурентоспроможності
	Темпи зростання продажів	Динаміка розвитку бізнесу	Потенціал розширення
	Диверсифікація діяльності	Розподіл доходів за ринками і продуктами	Зниження стратегічних ризиків
	Інноваційний потенціал	Здатність створювати нові продукти і технології	Довгострокові конкурентні переваги
	Рівень цифровізації	Ступінь впровадження цифрових технологій	Адаптація до технологічних змін
	Стійкість ланцюгів постачання	Надійність поставок і логістики	Безперервність діяльності
Показники людського капіталу	Плинність кадрів	Частота звільнень персоналу	Стабільність організації
	Рівень кваліфікації	Освітній та професійний рівень працівників	Інноваційний потенціал

Продовження табл. 1.13

1	2	3	4
	Витрати на навчання	Інвестиції у розвиток персоналу	Довгострокова ефективність
	Залученість персоналу	Мотивація і лояльність співробітників	Продуктивність і корпоративна культура
ESG (екологічні)	Викиди CO ₂	Вплив діяльності на клімат	Екологічна відповідальність і регуляторні ризики
	Енергоефективність	Споживання енергії на одиницю продукції	Зниження витрат і екологічного навантаження
	Використання ВДЕ	Частка відновлюваної енергії	Перехід до зеленої економіки
ESG (соціальні)	Умови праці	Безпека, оплата, соціальні гарантії	Соціальна стабільність і репутація
	Гендерна рівність	Баланс можливостей у компанії	Відповідність міжнародним стандартам
	Соціальні інвестиції	Вклад у розвиток громад	Легітимність бізнесу
ESG (управлінські)	Прозорість управління	Якість корпоративного управління	Довіра інвесторів
	Антикорупційна політика	Запобігання зловживанням	Зниження правових ризиків
	Незалежність ради директорів	Баланс контролю та управління	Захист інтересів стейкхолдерів
Показники економічної безпеки та резильєнтності	Диверсифікація ринків	Залежність від окремих країн	Стійкість до зовнішніх шоків
	Рівень фінансової стійкості	Здатність витримувати кризу	Життєздатність бізнесу
	Валютні та політичні ризики	Вплив зовнішніх факторів	Стабільність міжнародної діяльності
	Наявність резервів	Фінансові та матеріальні запаси	Антикризова готовність
	Кібербезпека	Захист інформаційних систем	Безперервність цифрової діяльності

Джерело: узагальнено автором.

Комплексна система показників, що охоплює фінансові, нефінансові, стратегічні, ESG та безпекові аспекти, дозволяє сформуванню багатовимірну оцінку ефективності стратегічного управління міжнародної корпорації. Такий підхід забезпечує не лише аналіз поточних результатів, а й оцінку потенціалу розвитку, конкурентоспроможності та стійкості до глобальних викликів.

Отже, ефективність стратегічного управління міжнародної корпорації доцільно розглядати як ступінь досягнення стратегічних цілей за умови

оптимального використання ресурсів, забезпечення довгострокової конкурентоспроможності та резильєнтності до глобальних викликів. На відміну від операційної ефективності, стратегічна ефективність характеризується довгостроковим горизонтом, багатовимірністю, включає якісні та кількісні параметри, а також залежить від зовнішнього середовища (табл. 1.14).

Таблиця 1.14

Порівняння операційної та стратегічної ефективності

Критерій	Операційна ефективність	Стратегічна ефективність
Горизонт оцінки	Короткостроковий	Довгостроковий
Фокус	Витрати, продуктивність	Цілі, конкурентні переваги
Показники	Фінансові	Комплексні
Рівень	Функціональний	Корпоративний/бізнес
Роль середовища	Обмежена	Визначальна

Джерело: узагальнено автором.

Формування системи оцінювання має ґрунтуватися на таких методичних принципах (табл. 1.15):

Таблиця 1.15

Принципи формування системи стратегічних показників

Принцип	Зміст принципу	Практичні інструменти реалізації	Управлінський ефект (значення)
1	2	3	4
Системність	Передбачає комплексне охоплення всіх рівнів і підсистем стратегічного управління: корпоративного, бізнес-рівня та функціонального. Показники повинні відображати взаємозв'язки між фінансами, операційною діяльністю, інноваціями, людським капіталом, ринковими позиціями та ризиками. Оцінювання здійснюється як єдиної системи, а не ізольованих параметрів.	<ul style="list-style-type: none"> – збалансована система показників (BSC); – інтегровані KPI; – стратегічні карти; – комплексна аналітика діяльності. 	<ul style="list-style-type: none"> – цілісне бачення ефективності компанії; – узгодженість управлінських рішень; – уникнення локальної оптимізації на шкоду загальним цілям.
Багатокритеріальність	Передбачає використання одночасно фінансових і нефінансових показників. Окрім прибутку та рентабельності, враховуються інноваційність, якість управління, задоволеність клієнтів, соціальні та екологічні аспекти. Це відображає сучасний підхід до оцінювання створення довгострокової цінності.	<ul style="list-style-type: none"> – фінансові коефіцієнти; – показники клієнтської лояльності; – інноваційні індикатори; – ESG-метрики; – HR-показники 	<ul style="list-style-type: none"> – більш об'єктивна оцінка результативності; – орієнтація на довгостроковий розвиток; – врахування нематеріальних активів.

Продовження табл. 1.15

1	2	3	4
Динамічність	Оцінювання здійснюється не лише в статичному розрізі, а з урахуванням змін у часі. Важливим є аналіз тенденцій, циклічності, швидкості зростання або погіршення показників. Це дозволяє виявляти ранні сигнали проблем або можливостей.	<ul style="list-style-type: none"> – трендовий аналіз; – прогнозування; – сценарне моделювання; – панелі моніторингу; – порівняння періодів. 	<ul style="list-style-type: none"> – своєчасне реагування на зміни; – підвищення якості стратегічного планування; – зниження ризику запізнілих управлінських рішень.
Порівнянність	Забезпечує можливість зіставлення результатів між різними компаніями, країнами, галузями або часовими періодами. Для цього показники повинні бути стандартизованими, уніфікованими та розрахованими за єдиною методикою. Особливо важливо для міжнародних корпорацій.	<ul style="list-style-type: none"> – міжнародні стандарти звітності; – галузеві бенчмарки; – рейтинги та індекси; – нормування показників; 	<ul style="list-style-type: none"> – об'єктивна оцінка конкурентної позиції; – можливість стратегічного порівняння; – виявлення найкращих практик.
Адаптивність	Передбачає врахування специфіки галузі, країни, ринку, стадії життєвого циклу компанії та зовнішніх умов. Система показників повинна змінюватися разом зі стратегією та середовищем, не залишаючись жорстко фіксованою.	<ul style="list-style-type: none"> – гнучкі KPI; – галузеві коефіцієнти; – регіональні індикатори; – сценарний підхід; – регулярний перегляд показників. 	<ul style="list-style-type: none"> – підвищення релевантності оцінювання; – можливість роботи в умовах невизначеності; – відповідність реальним умовам діяльності.
Стратегічна релевантність	Кожний показник має безпосередньо відображати досягнення стратегічних цілей компанії. Вимірюється не все підряд, а лише те, що критично впливає на реалізацію стратегії. Показники повинні бути пов'язані з ключовими факторами успіху та конкурентними перевагами.	<ul style="list-style-type: none"> – стратегічні KPI; – каскадування цілей; – система контролю виконання стратегії. 	<ul style="list-style-type: none"> – концентрація ресурсів на пріоритетах; – підвищення ефективності стратегічного управління; – узгодження діяльності підрозділів зі стратегією.

Джерело: систематизовано та згруповано автором.

З табл. 1.15 видно, що наведені принципи формують методологічну основу побудови ефективної системи стратегічних показників сучасних організацій, особливо міжнародних корпорацій. Їх комплексне застосування забезпечує об'єктивне оцінювання результатів діяльності, узгодженість управлінських рішень та здатність компанії адаптуватися до змін глобального середовища.

Тепер розглянемо методичні підходи до оцінювання стратегічної ефективності.

1. Класичні методичні підходи до оцінювання стратегічної ефективності.

1.1. Фінансово-орієнтований підхід – підхід є найбільш традиційним, заснованим на фінансових показниках, що відображають кінцеві результати

реалізації стратегії. До ключових показників належать: ROE, ROA, ROI; темпи зростання доходів і капіталізації. Обмеження цього підходу полягають у тому, що: він не враховує нематеріальні активи; не відображає процеси формування майбутніх переваг; чутливий до короткострокових коливань. До переваг віднесено - об'єктивність, доступність даних, порівнянність. Недоліки – орієнтація на минулі результати, ігнорування нематеріальних чинників, недостатня стратегічна глибина.

1.2. Підхід, орієнтований на ринкову вартість – базується на припущенні, що ринок інтегрує інформацію про стратегічні очікування. Основні показники – ринкова капіталізація, Tobin's Q; TSR (Total Shareholder Return). Підхід є релевантним для публічних міжнародних корпорацій, але обмежений для приватних корпорацій та компаній у країнах з нерозвинутими фондовими ринками.

2. Системно-стратегічні підходи до оцінювання.

2.1. Система збалансованих показників – є одним із найбільш поширених інструментів оцінювання ефективності стратегічного управління, оскільки поєднує фінансові та нефінансові показники, що дозволяє відстежувати реалізацію стратегії, транслювати цілі на всі рівні міжнародних корпорацій та узгоджувати корпоративні та регіональні KPI.

3. Ресурсно-компетентнісний підхід до оцінювання. У межах ресурсної концепції ефективність стратегічного управління оцінюється через здатність корпорації формувати, зберігати та масштабувати унікальні ресурси і компетенції.

Розглянемо оцінювання ефективності стратегічного управління на основі динамічних здібностей.

1. Динамічні здібності як об'єкт оцінювання. У сучасних умовах стратегічна ефективність міжнародних корпорацій все більше визначається не поточними фінансовими результатами, а здатністю компанії трансформувати свою стратегічну конфігурацію відповідно до змін середовища, що зумовлює

необхідність оцінювання динамічних здібностей як ключового елементу стратегічного управління.

Динамічні здібності міжнародних корпорацій доцільно групувати за трьома блоками: виявлення можливостей і загроз; захоплення можливостей; перебудова ресурсів і процесів (табл. 1.16).

Таблиця 1.16

Індикатори оцінювання динамічних здібностей міжнародних корпорацій

Компонент	Характеристика	Приклади індикаторів
Виявлення можливостей і загроз	Аналітична спроможність	Частота стратегічних рев'ю, інвестиції в аналітику
Захоплення можливостей	Реалізація можливостей	Частка доходу від нових продуктів
Перебудова ресурсів і процесів	Трансформація ресурсів	Швидкість реструктуризації, злиття і поглинання

Джерело: систематизовано та згруповано автором.

2. Формалізація оцінювання динамічних здібностей. Для кількісної оцінки динамічних здібностей пропонується використання індексного підходу, де кожен компонент оцінюється за шкалою від 0 до 1.

Індекс динамічних здібностей (*IDC*) розраховується за формулою 1.1:

$$IDC = w_1 \cdot S + w_2 \cdot Z + w_3 \cdot R \quad (1.1)$$

де: *S* – інтегральна оцінка виявлених можливостей і загроз;

Z – інтегральна оцінка захоплених можливостей;

R – інтегральна оцінка перебудови ресурсів і процесів;

w_i – вагові коефіцієнти ($\sum w_i = 1$).

ESG-підхід до оцінювання стратегічної ефективності міжнародних корпорацій як стратегічний вимір ефективності. У 21 ст. ефективність стратегічного управління дедалі частіше оцінюється через призму сталого розвитку та ESG-критеріїв, які відображають: екологічну відповідальність (E); соціальну стійкість (S); якість корпоративного управління (G). ESG-показники

інтегруються в систему стратегічного управління як обмеження та водночас джерело довгострокових переваг (табл. 1.17).

Таблиця 1.17

ESG-індикатори стратегічної ефективності міжнародних корпорацій

Компонент	Приклад індикатора	Стратегічний ефект
Екологічна відповідальність	Вуглецевий слід	Доступ до зеленого фінансування
Соціальна стійкість	Плинність персоналу	Стабільність людського капіталу
Якість корпоративного управління	Незалежність ради	Зниження агентських ризиків

Джерело: узагальнено та систематизовано автором.

Розрахунок ESG-індексу стратегічної ефективності здійснюється за формулою 1.2:

Інтегральний ESG-індекс:

$$ESG_I = \alpha E + \beta S + \gamma G \quad (1.2)$$

де: E, S, G, – нормалізовані показники компонентів; α , β , γ – ваги відповідно до стратегічних пріоритетів міжнародних корпорацій.

З огляду на багатовимірність стратегічного управління, доцільно використовувати інтегральний показник, що акумулює результати за всіма ключовими напрямками: фінансовим; ринковим; ресурсним; динамічним; ESG.

Інтегральний індекс ефективності стратегічного управління можна визначити за формулою 1.3:

$$ISEM = \sum_{i=1}^n k_i \cdot I_i \quad (1.3)$$

або в розгорнутому вигляді:

$$ISEM = k_F F + k_M M + k_R R + k_D D + k_E E \quad (1.4)$$

де: ISEM – інтегральний індекс ефективності стратегічного управління; k_i – ваги компонентів ($\sum k_i=1$); I_i – нормалізовані індекси блоків.

Отже, інтегральна оцінка ефективності стратегічного управління міжнародної корпорації базується на поетапному аналізі стратегічних цілей,

системи показників та результатів діяльності. Такий підхід дозволяє отримати узагальнену кількісну оцінку рівня реалізації стратегії та здатності корпорації забезпечувати довгострокову конкурентоспроможність і резильєнтність (рис. 1.4).

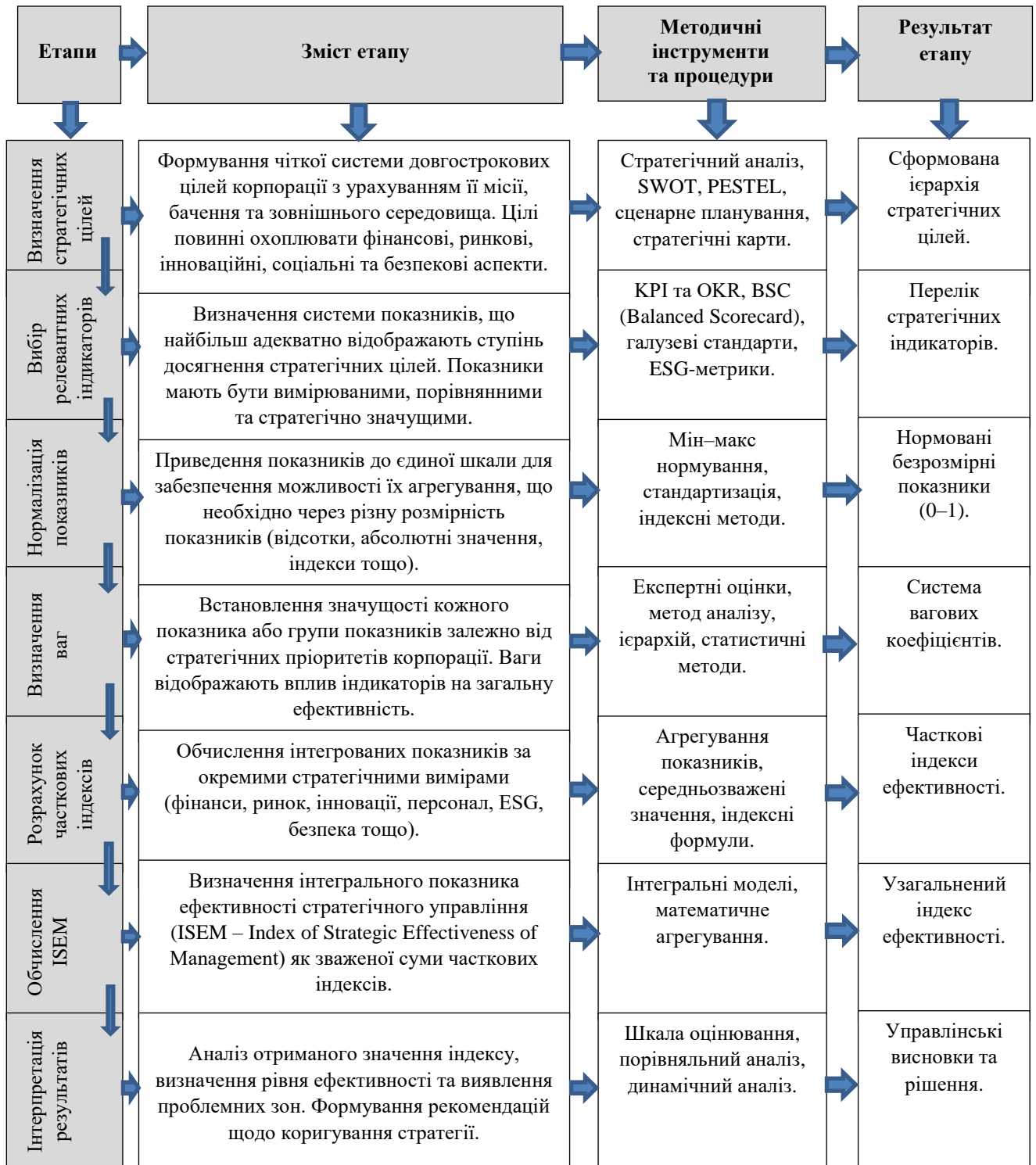

Рис. 1.4. Підхід до формування алгоритму інтегральної оцінки ефективності стратегічного управління міжнародних корпорацій

Джерело: удосконалено автором.

Інтегральний показник ISEM відображає узагальнений рівень ефективності стратегічного управління міжнародної корпорації, значення якого перебуває в діапазоні від 0 до 1, де більші значення свідчать про більш високий рівень реалізації стратегії (табл. 1.18).

Таблиця 1.18

Шкала оцінювання ефективності стратегічного управління

Значення ISEM	Рівень ефективності	Характеристика стану стратегічного управління	Рекомендовані управлінські дії
0,80 – 1,00	Висока	Стратегія реалізується ефективно, корпорація має сильні конкурентні позиції, фінансову стійкість та високий адаптивний потенціал.	Підтримка обраного курсу, інвестиції в інновації, масштабування діяльності.
0,60 – 0,79	Достатня	Загалом стратегія ефективна, але існують окремі слабкі місця або ризики. Компанія стабільна, проте потребує вдосконалення окремих напрямів.	Точкові коригування стратегії, оптимізація процесів, управління ризиками.
0,40 – 0,59	Помірна	Реалізація стратегії є нестійкою, конкурентні позиції середні, існують суттєві проблеми у деяких сферах діяльності.	Перегляд стратегічних пріоритетів, реструктуризація, підвищення ефективності.
0,00 – 0,39	Низька	Стратегія не забезпечує належного розвитку, компанія перебуває у зоні високих ризиків або кризи.	Радикальна трансформація стратегії, антикризові заходи, реорганізація.

Джерело: узагальнено автором.

Запропонований науковий підхід до формування алгоритму інтегральної оцінки дозволяє комплексно визначити ефективність стратегічного управління міжнародної корпорації, враховуючи багатовимірний характер її діяльності. Використання індексу ISEM забезпечує можливість порівняння різних компаній, аналізу динаміки розвитку та обґрунтування стратегічних управлінських рішень в умовах глобальної конкуренції та невизначеності.

Запропонована методика забезпечує комплексну оцінку ефективності стратегічного управління міжнародних корпорацій, що поєднує фінансові, ринкові, ресурсні, динамічні та ESG-показники. Дана методика є універсальною та адаптивною до різних галузей і країн, а інтегральний індекс може використовуватися як інструмент стратегічного контролю та прийняття управлінських рішень.

Висновки до розділу 1.

У розділі поглиблено теоретико-методологічні засади стратегічного управління міжнародними корпораціями та уточнено його сутність як багаторівневої системи управління довгостроковим розвитком у глобальному середовищі. Доведено, що стратегічне управління міжнародними корпораціями не може розглядатися лише як процес формування конкурентних переваг або досягнення економічних результатів, а виступає інтегрованим механізмом забезпечення стійкості, адаптивності та економічної безпеки компанії в умовах глобальної взаємозалежності. Уточнено систему корпоративних цілей стратегічного управління, які охоплюють географічну та продуктову диверсифікацію, формування глобальних конкурентних переваг, оптимізацію портфеля бізнесів, забезпечення стратегічної гнучкості та доступу до міжнародних фінансових ресурсів. Систематизовано принципи стратегічного управління міжнародних корпорацій із виділенням таких сучасних характеристик, як цифрова адаптивність, ризик-орієнтованість, інституційна відповідність і резильєнтність, що відображають вимоги глобальної економіки XXI ст.

Обґрунтовано еволюцію концепцій стратегічного управління як закономірний процес переходу від статичних планових моделей до гібридної адаптивної парадигми, орієнтованої на динамічні здібності та управління знаннями. Встановлено, що класичні концепції стратегічного планування були ефективними в умовах відносної стабільності індустріальної економіки, проте виявилися недостатніми в умовах турбулентності, прискорення технологічних змін і глобальної конкуренції. Узагальнено позиційний, процесний, ресурсний і динамічний підходи як послідовні етапи розвитку стратегічної думки, що не заперечують один одного, а формують інтегровану систему сучасного управління. Удосконалено концептуальну матрицю поступального розвитку управління, яка дозволяє систематизувати логіку еволюції стратегічного управління під впливом глобальних викликів, що на відміну від існуючих,

відображає перехід від орієнтації на контроль і прогнозування до управління в умовах невизначеності, цифрових трансформацій та вимог сталого розвитку.

Виявлено ключову роль глобальних викликів у трансформації стратегічного управління міжнародних корпорацій та обґрунтовано його нову функцію – забезпечення довгострокової резильєнтності та економічної безпеки. Показано, що геополітична нестабільність, військові конфлікти, санкційні режими, цифрові технологічні злами, кліматичні зміни, фрагментація глобальних ринків і зростання ролі людського капіталу формують принципово нові умови функціонування бізнесу. У таких умовах стратегія перестає бути інструментом виключно економічного зростання і набуває характеру системи управління ризиками, адаптацією та відновленням. Обґрунтовано трансформацію стратегічного управління міжнародними корпораціями у механізм забезпечення життєздатності організації в умовах VUCA/BANI-середовища, що передбачає поєднання економічної ефективності, технологічного розвитку, соціальної відповідальності та стійкості до криз. Удосконалено науковий підхід до формування алгоритму інтегральної оцінки, який різниться підходами до стратегічного моніторингу, прийняття управлінських рішень, забезпечення довгострокової конкурентоспроможності та рівня економічної безпеки, що дозволяє комплексно визначити ефективність стратегічного управління міжнародної корпорації.

Отримані результати свідчать, що сучасне стратегічне управління міжнародними корпораціями має інтегрований характер і формується як багатовимірна система, що поєднує економічні, технологічні, соціальні та інституційні аспекти розвитку. Запропоновані теоретичні узагальнення створюють методологічну основу для подальших досліджень механізмів стратегічного управління міжнародними корпораціями та розроблення практичних інструментів підвищення їх ефективності.

Основні наукові результати першого розділу опубліковані у працях автора [164; 165; 168; 170; 174].

РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ СУЧАСНИХ ТЕНДЕНЦІЙ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ МІЖНАРОДНИХ КОРПОРАЦІЙ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

2.1. Дослідження та оцінка чинників впливу глобальних викликів на діяльність міжнародних корпорацій

У XXI ст. міжнародні корпорації функціонують у надзвичайно динамічному, складному середовищі та стикаються з комплексом взаємопов'язаних проблем, які мають системний характер і впливають на всі сфери суспільного життя – економіку, політику, соціальну сферу, безпеку, екологію та міжнародні відносини. Такі взаємопов'язані проблеми отримали назву глобальні виклики, які розглядаються як великомасштабні, складні проблеми, що виникають на планетарному рівні, пов'язані з взаємодією природних ресурсів та антропогенних систем, мають значні ризики для людства та екології і потребують колективних дій на міжнародному рівні для їх подолання [47]. Глобальні виклики – це структурно пов'язані загрози, що поширюються через кордони держав, впливають на різні сфери (економіку, екологію, безпеку, суспільство) і становлять перешкоду для забезпечення сталого розвитку та благополуччя людства [48].

Глобальні виклики можна розглядати як сукупність внутрішніх і зовнішніх стимулів, що спонукають людство до здійснення радикальних змін у всіх сферах життєдіяльності. З одного боку, і виклики є результатом об'єктивних процесів, що відбуваються в глобальній системі (наприклад, зміна клімату, вичерпання природних ресурсів), а з іншого – відображають свідоме прагнення людства до більш сталого розвитку [49].

З моменту заснування Організація Об'єднаних Націй, як глобальна організація, займається питаннями ідентифікації та розв'язання глобальних викликів, перелік яких щорічно розширюється. На сьогоднішній день ключовими глобальними викликами за визначенням ООН є 32 проблеми, серед

яких: голод в країнах третього світу; старіння населення; епідемія СНІД; розвиток штучного інтелекту; атомна енергія; застосування великих даних для сталого розвитку; безпека дітей та молоді в інтернеті; охорона здоров'я, освіта та захист дітей; зміни клімату; протидія тероризму; кризове та надзвичайне реагування; деколонізація; демократія; роззброєння; наркотики; подолання бідності; забезпечення їжею; гендерна рівність; здоров'я; права людини; населені пункти; міжнародне право правосуддя; міжнародна міграція; психічне здоров'я та благополуччя; багатостороння система; океани та морське право; космічний простір; мир та безпека; населення; біженці; вода; молодь [50].

У науковій літературі глобальні виклики розглядаються, як складні, проблеми, що важко вирішити, не мають простих рішень, часто неправильно формулюються в управлінській практиці та потребують гнучких, пов'язаних між собою стратегій реагування [51]. За визначенням Сіденко В. Р. з точки зору економіки та управління ключовими глобальними викликами є:

1. Швидке наростання екологічної кризи.
2. Дефіцит традиційних природних ресурсів.
3. Посилення демографічного дисбалансу, пов'язаного з прискореним старінням населення.
4. Наростання проблем з продовольчим забезпеченням в умовах, коли істотно збільшується попит на продовольство в менш розвинених країнах.
5. Поширення ризиків для здоров'я.
6. Істотне зростання соціальної нерівності у світі.
7. Поширення транскордонної злочинності.
8. Деформації структур ринків та криза ефективності капіталовкладень.
9. Криза глобального економічного управління.
10. Криза світового геополітичного устрою однополярного світу.
11. Глобальна культурна криза [52].

Виникнення глобальних викликів змушує міжнародні корпорації переглядати традиційні соціально-політичні та економічні моделі і передбачає

радикальне переосмислення підходів до їх вирішення та прийняття інноваційних рішень [47; 163]. Для міжнародних корпорацій глобальні виклики створюють не тільки значні ризики та загрози стабільності функціонування бізнесу, а й відкривають нові можливості для підвищення прибутковості, трансформації та стратегічного розвитку (табл. 2.1).

Таблиця 2.1

Вплив глобальних викликів на діяльність міжнародних корпорацій

Назва глобального виклику	Діяльність міжнародних корпорацій	
	Позитивний вплив	Негативний вплив
Геополітична нестабільність та воєнні конфлікти	Диверсифікація ринків, розвиток регіональних стратегій	Порушення логістики, санкційні обмеження, зростання ризиків
Фінансово-економічні кризи	Оптимізація рівня витрат, підвищення рівня ефективності стратегічного управління	Падіння прибутків, валютні ризики, скорочення інвестицій
Технологічна трансформація та цифровізація	Автоматизація, зростання продуктивності, глобальна експансія	Кіберзагрози, високі витрати на ІТ, кадровий дефіцит
Кліматичні зміни та екологічні обмеження	Інновації, розвиток зеленої економіки, ESG-інвестиції	Зростання екологічних витрат, регуляторний тиск
Демографічні зміни та трансформація ринку праці	Гнучкі форми зайнятості, перехід до роботизації та систем ІІІ	Дефіцит робочої сили, зростання витрат на персонал
Пандемії та біологічні загрози	Розвиток електронної комерції, надання цифрових послуг, дистанційна робота	Призупинення виробництва, падіння попиту
Соціальні та культурні трансформації	Персоналізація продуктів, зміцнення бренду	Репутаційні ризики, зміна споживчих уподобань

Джерело: складено автором.

1. Геополітична нестабільність та військові конфлікти. Одним із найсерйозніших глобальних викликів є загострення міжнародної напруженості, зростання кількості регіональних військових конфліктів та послаблення системи колективної безпеки. Військові дії, міжнародні санкції, політична напруженість та зміна геостратегічних альянсів суттєво впливають на розірвання логістичних ланцюгів, ускладнюють доступ міжнародних корпорацій до фінансових та ресурсних ринків. Геополітичне суперництво між провідними державами ускладнює міжнародну співпрацю та підриває довіру у

світовій системі. Водночас ці процеси стимулюють міжнародні корпорації до диверсифікацій ринків збуту, формування стійких ланцюгів постачання та пошуку нових регіонів для інвестицій.

2. Економічна нестабільність та глобальні фінансово-економічні кризи. Світова економіка перебуває під впливом частих кризових коливань, інфляційних процесів, боргових проблем держав, нестабільності валютних ринків та загострення протекціонізму. Пандемія COVID-19, енергетичні кризи та військові дії продемонстрували вразливість глобальної економічної системи та необхідність переосмислення механізмів міжнародної економічної координації. Підвищення інфляції, валютні коливання, спад виробництва та нестабільність ринків ускладнюють стратегічне управління міжнародними корпораціями та підвищують ризики інвестування. Разом з тим, такі виклики спонукають міжнародні корпорації до оптимізації рівня витрат, підвищення операційної ефективності та впровадження інноваційних стратегій.

3. Технологічна трансформація та цифровізація. Зростання світового попиту на енергоносії, виснаження традиційних джерел ресурсів, залежність від обмеженого кола постачальників створюють значні ризики для стабільності розвитку міжнародних корпорацій. Разом з тим, перехід міжнародних корпорацій до відновлювальних джерел енергії супроводжується високими інвестиційними витратами та технологічними бар'єрами.

Швидкий розвиток цифрових технологій, штучного інтелекту та автоматизації трансформує економічні моделі, змінює структуру зайнятості та загострює проблему цифрової нерівності, що впливає на необхідність зміни традиційних бізнес-моделей міжнародних корпорацій. Корпорації, які успішно адаптуються, отримують конкурентні переваги через підвищення рівня продуктивності, доступу до глобальних ринків і персоналізацію послуг [166]. Водночас, міжнародні корпорації стикаються з кіберзагрозами, дезінформацією, порушенням приватності, зростанням рівня витрат на цифрову трансформацію та дефіцитом кваліфікованих кадрів.

4. Кліматичні зміни та кліматичні обмеження. Щорічне погіршення стану довкілля, зростання глобальної температури, часті природні катастрофи, дефіцит прісної води та втрата біорізноманіття є серйозною загрозою для діяльності міжнародних корпорацій. Екологічні проблеми мають прямий вплив на світову продовольчу безпеку, рівень здоров'я населення та економічну стабільність світової економіки. За таких умов посилення екологічного регулювання, зростання витрат на енергетичні ресурси та перехід до змеленої економіки змінює структуру витрат міжнародних корпорацій. Разом з цим відкриваються можливості для розвитку екологічних технологій, підвищення корпоративної репутації та залучення сталих інвестицій.

5. Демографічні зміни та трансформація ринку праці. Старіння населення в розвинених країнах, швидке зростання населення в окремих регіонах, трудова міграція, урбанізація та дефіцит робочої сили створюють додаткове навантаження на соціальні системи, ринки праці та інфраструктуру, впливають на кадрову політику міжнародних корпорацій. Це стимулює їх впроваджувати автоматизацію та технології штучного інтелекту, дистанційні форми роботи та програми розвитку персоналу.

6. Пандемії та біологічні загрози. Пандемії, біологічні ризики та нерівність доступу до медичних ресурсів демонструють вразливість світової системи охорони здоров'я та важливість міжнародної координації у сфері біобезпеки. Глобальні пандемії, такі як COVID-19, знижують споживчий попит, порушують глобальні ланцюги постачання, підвищують рівень витрат на безпеку міжнародних корпорацій. Одночасно вони сприяють розвитку цифровізації бізнесу, електронної комерції та дистанційних форматів роботи.

7. Соціальні та культурні трансформації. Соціальні та культурні трансформації накладають репутаційні ризики, які одночасно зі зміною споживчих уподобань можуть сприяти зменшенню попиту на продукцію міжнародної корпорації. Разом з тим, такі виклики сприяють персоналізації продуктів, надають можливість зміцнення бренду міжнародної корпорації на регіональних ринках.

За традиційним підходом, прийнято розглядати вплив окремого глобального виклику, з виокремлених в табл. 2.1, на діяльність міжнародних корпорацій. Однак, за більш сучасним підходом, науковці дійшли висновку про існування нерозривного зв'язку між одночасним впливом багатьох глобальних викликів на діяльність міжнародних корпорацій, який отримав назву глобальна синдемія. Учені з Америки та Нової Зеландії говорять про те, що всі проблеми людства об'єдналися в одну комплексну загрозу. Її назвали синдемією, і складається вона з декількох пандемій: проблем, які прийняли масовий характер [53]. За нинішніх траєкторій економічного розвитку, зростання населення та забезпечення продовольством, за оцінками, до 2050 року загальний попит на продукти харчування та продукти тваринного походження зросте на 50% та 70% відповідно, що призведе до подальших дестабілізуючих наслідків вирубки лісів, вимирання видів та прискорення зміни клімату [54]. Це, в свою чергу, потребуватиме зміни традиційних моделей стратегічного управління міжнародними корпораціями і переходу до більш гнучких моделей, заснованих на адаптивному управлінні.

Дія глобальних чинників формує багаторівневу систему динамічних впливів на діяльність міжнародних корпорацій агропромислового сектору, трансформуючи макро-, мезо- та мікро- чинники їх стратегічного розвитку, операційної діяльності та конкурентоспроможності [171]. Вплив втрати біорізноманіття на макро-, мезо- та мікро- чинники стратегічного розвитку міжнародних корпорацій узагальнено в табл. 2.2.

З табл. 2.2. можна зробити висновки, що на глобальному та національному рівнях втрата біорізноманіття зумовлює посилення екологічної політики, гармонізацію аграрного та природоохоронного законодавства з міжнародними уголами (SDGs, Green Deal), посилення екологічних стандартів аграрного виробництва та торгівлі сільськогосподарською продукцією. Для міжнародних корпорацій це означає підвищення регуляторних вимог, екологічних ризиків, посилення контролю з боку держав, міжнародних організацій і фінансових інституцій щодо виробництва та реалізації

сільськогосподарської продукції, а також зміни умов доступу до глобальних аграрних ринків та капіталу.

Таблиця 2.2

Вплив втрати біорізноманіття на макро-, мезо- та мікро- чинники стратегічного розвитку міжнародних корпорацій агропромислового сектору

Рівень впливу	Ключові чинники, зумовлені втратою біорізноманіття	Характер впливу на стратегічний розвиток МК агропромислового сектору
Макрорівень	Посилення екологічного регулювання; міжнародні природоохоронні угоди; екологічні стандарти торгівлі; зелене фінансування.	Зростання регуляторних та репутаційних ризиків; необхідність інтеграції ESG та SDGs у корпоративну стратегію; обмеження або розширення доступу до глобального аграрного ринку.
Мезорівень	Галузеві екологічні стандарти; регіональні екосистемні обмеження; стійкість агропромислових ланцюгів; міжсекторні партнерства.	Адаптація виробничо-збутових ланцюгів; зростання ролі кооперації з місцевими стейкхолдерами; трансформація регіональної спеціалізації та логістики.
Мікрорівень	Продуктивність ґрунтів і агроекосистем; біологічні ризики; витрати на відновлення ресурсів; інновації та цифрові рішення.	Перехід до адаптивних і ресурсоефективних моделей виробництва; впровадження екологічних інновацій; оптимізація витрат; підвищення конкурентоспроможності.

Джерело: складено автором.

На галузевому та регіональному рівні втрата біорізноманіття впливає на структуру агропродовольчих ринків, доступність природних ресурсів, стійкість агроекосистем і просторову спеціалізацію виробництва. Для міжнародних агропромислових корпорацій це проявляється у зростанні залежності від регіональних екологічних обмежень, необхідності адаптації до галузевих стандартів, розвитку партнерств із локальними громадами та постачальниками, а також у зміні логістичних та ресурсних стратегій. На рівні окремих міжнародних корпорацій втрата біорізноманіття безпосередньо впливає на продуктивність земельних ресурсів, стабільність врожаїв, біологічну стійкість агровиробництва та підвищення рівня витрат, що зумовлює потребу впровадження адаптивних стратегій управління, ESG-інструментів, екологічних

інновацій, диверсифікації культур, біологізації виробництва та цифрового моніторингу екосистем.

Таким чином, втрата біорізноманіття виступає системоуворюючим глобальним чинником, який одочасно формує зовнішні інституційні обмеження, галузево-регіональні умови та внутрішні стратегічні пріоритети міжнародних корпорацій агропромислового сектору, зумовлюючи необхідність переходу до адаптивних, екологічно орієнтованих моделей розвитку.

Нестача питної води, як глобальний виклик, також формує багаторівневу систему впливів на діяльність міжнародних корпорацій агропромислового сектору, трансформуючи умови їх функціонування на макро-, мезо- та мікро-рівнях. Цей чинник має як прямі ресурсні наслідки, так і опосередкований інституційний, екологічний та стратегічний ефекти. Вплив нестачі питної води на макро-, мезо- та мікро- чинники стратегічного розвитку міжнародних корпорацій узагальнено в табл. 2.3.

Таблиця 2.3

Вплив нестачі питної води на макро-, мезо- та мікро- чинники стратегічного розвитку міжнародних корпорацій агропромислового сектору

Рівень впливу	Ключові чинники, зумовлені нестачою питної води	Характер впливу на стратегічний розвиток МК агропромислового сектору
Макрорівень	Політико-правові; інституційні; екологічні; макроекономічні.	Посилення регулювання щодо оптимізації водокористування; інтеграція водного чинника в ESG та SDGs стандарти; зростання глобальних ризиків і стратегічної невизначеності.
Мезорівень	Галузеві; регіональні; інфраструктурні; кластерні.	Територіальна диференціація сільськогосподарського виробництва; зміна галузевої спеціалізації; розвиток партнерств і водоощадних технологій.
Мікрорівень	Виробничі; інноваційні; фінансові; управлінські; репутаційні.	Зростання витрат і ризиків; необхідність впровадження інновацій та водоощадних технологій; трансформація корпоративної стратегії і системи ризик-менеджменту.

Джерело: складено автором.

Нестача питної води на макро рівні виступає системним обмеженням сталого розвитку міжнародних корпорацій агропромислового сектору та продовольчої безпеки держави, що зумовлює:

- посилення державного регулювання водокористування та екологічних стандартів;
- загострення геополітичних ризиків і міждержавної конкуренції за водні ресурси;
- зміну міжнародних торговельних режимів і екологічних вимог до аграрної продукції;
- інтеграції чинника нестача питної води у глобальні стратегії ESG та EDGs.

Для міжнародних корпорацій агропромислового сектору це означає зростання регуляторного тиску, необхідність адаптації діяльності до кліматично зумовлених обмежень та підвищення значущості довгострокового стратегічного планування.

На мезро рівні нестача питної води впливає на просторову організацію агропромислового виробництва та галузеву конкурентоспроможність, яка:

- формує регіональні диспропорції доступу до водних ресурсів;
- змінює структуру спеціалізації агропромислового виробництва у напрямі відмови від вирощування культур, які споживають багато води;
- стимулює розвиток водоощадних технологій, іригаційної інфраструктури та кластерних форм співпраці;
- підвищує роль партнерств між бізнесом, державою та місцевими громадами [171].

У результаті зростає значення регіональної адаптивності та галузевих стратегій управління водними ризиками для міжнародних корпорацій агропромислового сектору.

На мікро рівні нестача питної води безпосередньо впливає на операційну діяльність та стратегічні рішення міжнародних корпорацій агропромислового сектору, які сприяють:

- підвищенню виробничих витрат та ризиків збоїв у агропродовольчих ланцюгах;
- стимулюванню впровадження інноваційних технологій водозбереження, рециклінгу та точного землеробства;
- зміні корпоративних стратегій сталого розвитку, інвестиційні пріоритети та систему ризик-менеджменту;
- формуванні позитивної репутації міжнародної корпорації і довгострокових відносин зі стейкхолдерами.

Таким чином, нестача питної води стає ключовим системоутворюючим глобальним чинником, що одночасно формує макроекономічні обмеження, мезорівневі структурні зрушення та який слід враховувати при здійсненні стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій агропромислового сектору на сучасному етапі.

Кліматичні зміни, як глобальний чинник, також мають системний, багаторівневий вплив на умови функціонування міжнародних корпорацій агропромислового сектору, трансформуючи сукупність макро-, мезо- та мікро чинників їх діяльності, який проявляється через зміну природно-кліматичних параметрів, регуляторного середовища, ринкової кон'юнктури, виробничих процесів та управлінських рішень, що вимагає від міжнародних корпорацій агропромислового сектору формування адаптивних стратегій розвитку. Вплив кліматичних змін на макро-, мезо- та мікро- чинники стратегічного розвитку міжнародних корпорацій узагальнено в табл. 2.4.

Таблиця 2.4

Вплив кліматичних змін на макро-, мезо- та мікро- чинники стратегічного розвитку міжнародних корпорацій агропромислового сектору

Рівень впливу	Ключові чинники, зумовлені кліматичними змінами	Характер впливу на стратегічний розвиток МК агропромислового сектору	Наслідки для МК агропромислового сектору
1	2	3	4
Макрорівень	Глобальні	Посилення кліматичної нестабільності; глобальне потепління; зростання частоти екстремальних погодних явищ.	Зростання невизначеності; довгострокового планування; стартегічної необхідності кліматичного

Продовження табл. 2.4

1	2	3	4
	Інституційно-регуляторні	Підвищення екологічних норм; кліматична політика; вуглецеве регулювання.	Адаптація корпоративних стратегій до ESG, EDGs-стандартів; зростання регуляторних витрат.
	Світові ринкові	Зміна структури попиту та пропозиції агропромислової продукції.	Перегляд експортних стратегій; диверсифікація ринку збуту.
Мезорівень	Галузеві	Зміна агрокліматичних зон; коливання врожайності.	Перерозподіл виробничих потужностей між регіонами.
	Регіональні	Дефіцит водних ресурсів; деградація ґрунтів.	Зниження інвестиційної привабливості окремих територій.
	Інфраструктурні та логістичні	Порушення транспортних та агропродовольчих ланцюгів постачання.	Зростання логістичних ризиків та витрат.
Мікрорівень	Виробничі	Погодні ризики; зниження стабільності виробництва.	Підвищення операційних витрат; необхідність технологічної модернізації.
	Ресурсне забезпечення	Нестача води, енергії, сировини.	Оптимізація ресурсоспоживання, впровадження зелених технологій.
	Управління та стратегія	Зростання кліматичних ризиків.	Перехід до адаптивних стратегій розвитку.

Джерело: складено автором.

На макро рівні кліматичні зміни зумовлюють посилення глобальних екологічних ризиків, зміну міжнародної кліматичної політики та екологічного регулювання, трансформацію світових аграрних ринків і ланцюгів доданої вартості, що впливає на стратегічні умови ведення бізнесу міжнародних корпорацій агропромислового сектору, зокрема через впровадження податків на вуглецеві викиди, стандартів ESG, кліматичних угод і обмежень на використання природних ресурсів.

На мезо рівні кліматичні зміни формують нові регіональні та галузеві диспропорції у напрямі зміни агрокліматичного потенціалу окремих країн і регіонів, зростання нерівномірності урожайності, посилення дефіциту водних ресурсів та деградації ґрунтів, що впливає на конкурентоспроможність міжнародних корпорацій агропромислового сектору, інвестиційну привабливість регіонів, розвиток інфраструктури та логістики [171].

На мікро рівні кліматичні зміни безпосередньо впливають на операційну діяльність міжнародних корпорацій агропромислового сектору змінюючи структуру витрат, продуктивність, стабільність постачання сировини, технологічні рішення та систему управління ризиками. В результаті

підвищується потреба у впровадженні кліматоадаптивних технологій, цифрових рішень, інновацій у сфері зрошення, селекції, енергоефективності та управління ланцюгами постачання. Таким чином, кліматичні зміни також виступають системоутворюючим глобальним чинником, який одночасно формує макро-, мезо- та мікрочинники діяльності міжнародних корпорацій агропромислового сектору, визначаючи необхідність переходу від трдиційних моделей управління до адаптивних стратегій сталого розвитку.

Глобальний чинник зростання населення є одним з ключових детермінантів трансформації середовища функціонування міжнародних корпорацій агропромислового сектору, оскільки безпосередньо впливає на обсяги попиту на продовольство, структуру споживання, використання природних ресурсів та характер конкурентної боротьби, формуючи на макро-, мезо- та мікро- рівнях систему взаємопов'язаних чинників стратегічного розвитку. Вплив зростання населення на макро-, мезо- та мікро- чинники стратегічного розвитку міжнародних корпорацій узагальнено в табл. 2.5.

Таблиця 2.5

Вплив зростання населення на макро-, мезо- та мікро- чинники стратегічного розвитку міжнародних корпорацій агропромислового сектору

Рівень впливу	Ключові чинники, зумовлені зростанням населення	Характер впливу на стратегічний розвиток МК агропромислового сектору	Наслідки для МК агропромислового сектору
Макрорівень	Демографічні; економічні; політико-регуляторні; екологічні.	Зростання глобального попиту на продовольство; голод в країнах третього світу.	Посилення державного регулювання; відповідність ESG та SDGs-політикам; стратегічне планування з урахуванням довгострокових демографічних трендів.
Мезорівень	Галузеві; інституційні; інфраструктурні; інноваційні.	Регіональна концентрація населення; зміна структури споживання.	Формування агропродовольчих кластерів, стратегічних альянсів, розвиток переробки та логістики.
Мікрорівень	Адаптивні та інтегровані.	Кумулятивий тиск на ресурси та ринки.	перехід до адаптивних, гібридних глобально-локальних стратегій.

Джерело: складено автором.

На макро рівні зростання чисельності населення посилює глобальний продовольчий виклик, що зумовлює необхідність нарощування обсягів виробництва сільськогосподарської продукції за умов обмеженості земельних, водних та екосистемних ресурсів. Вплив чинників макросередовища актуалізує державне та наддержавне регулювання агропродовольчих ринків, формування міжнародних стратегій продовольчої безпеки, перегляд торговельної політики та екологічних стандартів. Для міжнародних корпорацій агропромислового сектору це означає посилення регуляторного тиску, необхідність дотримання ESG-вимог і адаптацію стратегій до довгострокових демографічних трендів.

На мезорівні демографічне зростання населення трансформується у структурні зміни галузевих і регіональних агропродовольчих систем. Посилюється попит на інтенсифікацію виробництва, розвиток агро інновацій, логістичної та переробної інфраструктури, а також на формування кластерів та стратегічних альянсів. Регіони з високими темпами приросту населення стають стратегічно важливими ринками збуту та об'єктами інвестицій міжнародних корпорацій, водночас загострюється конкуренція за ресурси та ринки збуту.

На мікро рівні зростання населення безпосередньо впливає на операційну та стратегічну діяльність міжнародних корпорацій агропромислового сектору. Воно стимулює диверсифікацію продуктового портфеля, впровадження ресурсозберігаючих технологій, цифровізацію виробництва та управління ланцюгами постачання. Підвищується значення агро інновацій, адаптивних стратегій і гібридних глобально-локальних моделей управління, що дозволить одночасно масштабувати виробництво та враховувати специфіку місцевих ринків. Отже, зростання населення виступає базовим глобальним чинником, що каскадно формує макро-, мезо- та мікро чинники впливу на стратегічний розвиток міжнародних корпорацій агропромислового сектору, визначаючи необхідність переходу від екстенсивних моделей розвитку до інноваційних, адаптивних та ресурсощадних технологій [161].

Вирубка лісів, як глобальний екологічний чинник також має системний і багаторівневий вплив на стратегічний розвиток міжнародних корпорацій

агропромислового сектору. Він трансформує умови господарювання на макро- рівні, визначаючи глобальні та національні інституційні рамки, на мезо- рівні формує галузеве та регіональне середовище, на мікро- рівні – внутрішні процеси та стратегії розвитку міжнародних корпорацій. У результаті формується комплекс взаємопов'язаних чинників, які безпосередньо впливають на стратегічні рішення, інвестиційну активність, операційну ефективність і конкурентоспроможність міжнародних корпорацій агропромислового сектору. Вплив вирубки лісів на макро-, мезо- та мікро- чинники стратегічного розвитку міжнародних корпорацій узагальнено в табл. 2.6.

Таблиця 2.6

Вплив вирубки лісів на макро-, мезо- та мікро- чинники стратегічного розвитку міжнародних корпорацій агропромислового сектору

Рівень впливу	Ключові чинники, зумовлені вирубкою лісів	Характер впливу на стратегічний розвиток МК агропромислового сектору	Наслідки для МК агропромислового сектору
Макрорівень	Загострення кліматичних змін; втрата біорізноманіття.	Посилення екологічного та земельного регулювання; міжнародні зобов'язання у сфері ESG та SDGs.	Зростання витрат; необхідність адаптації стратегій до кліматичної та екологічної політики; обмеження доступу до аграрних ринків без дотримання стандартів сталості.
Мезорівень	Деградація агроecosystem і ґрунтів; порушення водного балансу регіонів.	Зміна галузевої спеціалізації та продуктивності; трансформація ланцюгів постачання.	Підвищення виробничих ризиків; коливання врожайності; перегляд географії сировинних зон; трансформація агропродовольчих ланцюгів; розвиток стратегічних партнерств.
Мікрорівень	Репутаційні та соціальні ризики.	Зміна бізнес-моделей і стратегічних пріоритетів; потреба в інноваціях і цифровому моніторингу.	Збільшення інвестицій у агротехнології та точне землеробство; посилення CSR- та ESG-практик; інтеграція екологічних ризиків у стратегічне управління.

Джерело: складено автором.

На макро- рівні вирубка лісів посилює глобальні кліматичні зміни, деградацію екосистем і втрату біорізноманіття, що зумовлює перехід до більш

жорсткого міжнародного та національного регулювання землекористування, використання лісів і сільськогосподарського виробництва. Для міжнародних корпорацій агропромислового сектору це означає зростання регуляторних ризиків, посилення вимог в межах екологічних стандартів, кліматичних та екологічних політик, а також адаптації до нових стандартів сталого розвитку та екологічної звітності.

На мезо- рівні вирубка лісів змінює регіональні агроєкосистеми, водний баланс і родючість ґрунтів, що впливає на галузеву структуру виробництва, просторову спеціалізацію та ефективність агропродовольчих ланцюгів створення вартості. Для міжнародних корпорацій агропромислового сектору це проявляється у зростанні виробничих ризиків, необхідності перегляду сировинних зон, розвитку партнерств із місцевими стейкхолдерами та трансформації агропродовольчих ланцюгів.

На мікро- рівні вплив вирубки лісів відображається у внутрішніх стратегічних та операційних рішеннях міжнародних корпорацій агропромислового сектору, що впливає на зміну бізнес-моделей, потреби інвестицій у точне землеробство, агроєкологічні практики, цифровий моніторинг землекористування, а також у посиленні ролі корпоративної соціальної відповідальності та управління репутаційними ризиками. Отже, вирубка ласів стає не лише екологічним, а й економічним стратегічним чинником, який визначає довгострокову стійкість міжнародних корпорацій агропромислового сектору. Такий підхід дозволяє розглядати вирубку лісів, як інтегральний глобальний чинник, що формує багаторівневе середовище функціонування міжнародних корпорацій агропромислового сектору та визначає вектор їхнього стратегічного розвитку.

Бідність, як глобальний виклик має також системний та багаторівневий характер впливу на діяльність міжнародних копропрацій агропромислового сектору, формуючи сукупність макро-, мезо- та мікро- чинників, що визначають умови стратегічного управління, інвестиційної активності, операційної ефективності та соціально-екологічної відповідальності

корпорацій. Вплив бідності проявляється не лише як соціально-економічне обмеження, а і як структурний детермінант трансформації ринків, інституцій та бізнес-моделей агропромислового сектору. Вплив бідності на макро-, мезо- та мікро- чинники стратегічного розвитку міжнародних корпорацій узагальнено в табл. 2.7.

Таблиця 2.7

Вплив бідності на макро-, мезо- та мікро- чинники стратегічного розвитку міжнародних корпорацій агропромислового сектору

Рівень впливу	Ключові чинники, зумовлені бідністю	Характер впливу на стратегічний розвиток МК агропромислового сектору	Наслідки для МК агропромислового сектору
Макрорівень	Економічні	Низька купівельна спроможність населення, продовольча небезпека.	Орієнтація на експортні ринки, обмеження асортименту продукції з високою доданою вартістю.
	Інституційні	Посилення державного регулювання, субсидування продовольства.	Зростання регуляторних ризиків, необхідність адаптивних стратегій.
	Соціально-демографічні	Низький рівень освіти та доходів населення.	Дефіцит кваліфікованих кадрів, залежність від імпортних технологій.
Мезорівень	Регіонально-інфраструктурні	Нерівномірний розвиток інфраструктури, логістичні обмеження.	Підвищення операційних витрат, фрагментація ланцюгів постачання.
	Галузеві	Домінування дрібних виробників із низькою продуктивністю.	Формування контрактних та коопераційних моделей взаємодії.
	Фінансові	Обмежений доступ до кредитування та інвестицій.	Потреба у фінансових гарантіях і партнерських програмах.
Мікрорівень	Кадрові	Низька кваліфікація та доходи працівників.	Інвестиції у навчання, соціальні пакети, зростання витрат на персонал.
	Організаційні	Соціальні ризики в ланцюгах постачання.	Інтеграція ESG-, CSR- та SDGs стратегій.
	Стратегічні	Висока соціальна вразливість місцевих громад.	Перехід до інклюзивних і адаптивних бізнес-моделей.

Джерело: складено автором.

На мікро- рівні бідність формує інституційні, демографічні та економічні обмеження, що визначають зовнішнє середовище функціонування міжнародних корпорацій агропромислового сектору. Високий рівень бідності зумовлює

низьку купівельну спроможність населення, що обмежує внутрішній попит на продукцію з високою доданою вартістю та стимулює орієнтацію корпораций на експортно-сировинні моделі. Одночасно бідність поглиблює продовольчу небезпеку, посилюючи державне регулювання аграрних ринків, впровадження цінових обмежень, субсидій та протекціоністських заходів, що безпосередньо впливають на стратегічні рішення міжнародних корпорацій агропромислового сектору. Крім того, бідність корелює з низьким рівнем інвестицій у людський капітал, освіту та науково-дослідну діяльність, що обмежує технологічну модернізацію агропромислового сектору і підвищує залежність корпорацій від імпорتنих технологій та глобальних ланцюгів створення вартості.

На мезо- рівні бідність трансформується у диспропорції регіонального розвитку, асиметрію доступу до інфраструктури, фінансових ресурсів та інновацій. Для міжнародних корпорацій агропромислового сектору це означає необхідність функціонування в умовах нерівномірності агропродовольчих ланцюгів, обмеженого доступу до зрошення, енергопостачання та сервісних послуг, що підвищує трансакційні втрати та операційні ризики. Бідність також обмежує інтеграцію дрібних і середніх фермерів у агропродовольчі ланцюги, що змушує міжнародні корпорації агропромислового сектору формувати гібридні організаційні моделі (контактне землеробство, коопераційні платформи, партнерські програми), спрямовані на зниження соціальних ризиків і забезпечення стабільності сировинної бази.

На мікро- рівні бідність безпосередньо впливає на кадрову політику, бізнес-моделі та ESG-стратегії міжнародних корпорацій агропромислового сектору. Низький рівень доходів сільського населення обмежує якість трудових ресурсів, підвищує плинність кадрів та формує ризики неформальної зайнятості. У відповідь міжнародні корпорації змушені інвестувати у соціальні програми, навчання персоналу, розвиток місцевих громад та інклюзивні моделі. Крім того, бідність стимулює інтеграцію SDGs- та CSR-стратегій у корпоративне управління, оскільки зниження соціальної напруги, підвищення

доходів фермерів і доступу до продовольства стають ключовими чинниками довгострокової стабільності бізнесу.

У результаті дослідження встановлено, що сучасні міжнародні корпорації функціонують в умовах посилення впливу глобальних викликів, які набувають комплексного, взаємопов'язаного та системного характеру. На відміну від традиційного підходу, що передбачає аналіз окремих зовнішніх загроз, сучасне середовище діяльності міжнародних корпорацій формується під одночасним впливом сукупності глобальних викликів, серед яких визначальними є геополітична нестабільність, фінансово-економічні кризи, цифрова трансформація, кліматичні зміни, демографічні трансформації, пандемії, соціальні та культурні зміни.

Доведено, що кожний із глобальних викликів має подвійний характер впливу на діяльність міжнародних корпорацій, створюючи одночасно як загрози, так і нові можливості для стратегічного розвитку. Негативний вплив проявляється через зростання рівня невизначеності, посилення регуляторного тиску, підвищення ризиків функціонування глобальних ланцюгів постачання, збільшення витрат та ускладнення процесів стратегічного планування. Водночас глобальні виклики стимулюють міжнародні корпорації до впровадження інновацій, диверсифікації ринків, цифровізації бізнес-процесів, розвитку ESG-підходів та формування адаптивних моделей управління.

Встановлено, що для міжнародних корпорацій агропромислового сектору найбільш суттєвими глобальними викликами виступають втрата біорізноманіття, нестача питної води, кліматичні зміни, зростання населення, вирубка лісів та бідність. Визначено, що вплив зазначених чинників реалізується через багаторівневу систему взаємозалежних макро-, мезо- та мікрочинників, які трансформують інституційне середовище, галузеві умови функціонування та внутрішні стратегічні процеси міжнародних корпорацій.

Обґрунтовано, що сучасні глобальні виклики доцільно розглядати крізь призму концепції глобальної синдемії, відповідно до якої окремі виклики не існують ізольовано, а формують єдину систему взаємопов'язаних ризиків і

загроз, що потребує переходу міжнародних корпорацій від традиційних моделей стратегічного управління до адаптивних, резильєнтних та проактивних систем управління, здатних забезпечувати довгострокову конкурентоспроможність і стійкість розвитку в умовах глобальної невизначеності.

2.2. Аналіз стратегічних підходів провідних міжнародних корпорацій до подолання глобальних викликів

У кінці ХХ на початку ХХІ ст. стратегічні підходи провідних міжнародних корпорацій зазнали трансформації, що пов'язано з наростаючим впливом глобальних викликів. За таких умов для досягнення сталого розвитку стратегічне управління міжнародними корпораціями повинно здійснюватися з врахуванням впливу глобальних викликів [165]. Виходячи з того, що щорічно відбувається розширення переліку чинників, які переходять до категорії глобальних викликів, започаткували Індекс глобальних викликів. Починаючи з 2007 р. щорічно розраховується Індекс глобальних викликів (Global Challenges Index), який включає акції 50 міжнародних компаній, що займаються сталим розвитком [55]. Індекс глобальних викликів зосереджується на семи викликах, які є критично важливими для майбутнього, а саме:

1. Боротьба з причинами та наслідками зміни клімату.
2. Забезпечити достатнє постачання питної води.
3. Припинити вирубку лісів та сприяти сталому управлінню лісами.
4. Збереження біорізноманіття та екосистеми.
5. Впоратися з демографічними змінами та розвитком населення.
6. Боротьба з бідністю.
7. Підтримувати відповідальні управлінські/урядові структури [55].

Індекс вимагає, щоб компанії, що котируються на біржі, відповідали суворим та послідовним критеріям ефективності, а також визначає

підприємців-першопрохідців, які сталим чином використовують можливості, що пропонуються глобальними змінами [55].

Індекс складається з акцій компаній, які активно беруть на себе цю відповідальність та роблять свій внесок у подолання глобальних викликів. До них належать великі корпорації, а також малі та середні підприємства, які сприяють сталому розвитку через свої продукти та послуги, одночасно створюючи можливості для власного розвитку бізнесу [55].

Стратегічні напрями міжнародних корпорацій до подолання глобальних викликів згідно Індексу глобальних викликів поєднані у 6 груп:

1. Біорізноманіття (Biodiversity Bi).
2. Питна вода (Drinking water DW).
3. Кліматичні зміни (Climate Change CC).
4. Зростання населення (Population Growth PG).
5. Вирубка лісів (Deforestation DE).
6. Бідність (Poverty P) [56; 167].

Список 50 міжнародних корпорацій, які вносять найбільший вклад до подолання глобальних викликів ранжований за групами згідно Індексу глобальних викликів наведено в Додатку А. Ранжування міжнародних корпорацій за країнами походження та сферами діяльності узагальнено в Додатку Б.

На основі отриманих даних можна зробити висновок про сектори глобальної економіки, в яких сконцентровані стратегічні ініціативи міжнародних корпорацій щодо подолання глобальних викликів (рис. 2.1.).

У всіх з досліджених 25 секторів глобальної економіки реалізовано не менше однієї зі стратегічних ініціатив міжнародних корпорацій щодо подолання глобальних викликів. Найбільша кількість стратегічних ініціатив міжнародних корпорацій щодо подолання глобальних викликів впроваджується в секторах комунальних послуг та нерухомості.

2.1. Сектори глобальної економіки, в яких сконцентровані стратегічні ініціативи міжнародних корпорацій щодо подолання глобальних викликів
Джерело: складено автором за [56].

Розподіл стратегічних ініціатив міжнародних корпорацій за групами глобальних викликів та сферами економіки (рис. 2.2) показав, що в групі Біорізноманіття задіяно п'ять секторів глобальної економіки (20%): програмне забезпечення та сервіс; електронні пристрої та прилади; нерухомість; машинобудування; роздрібна торгівля.

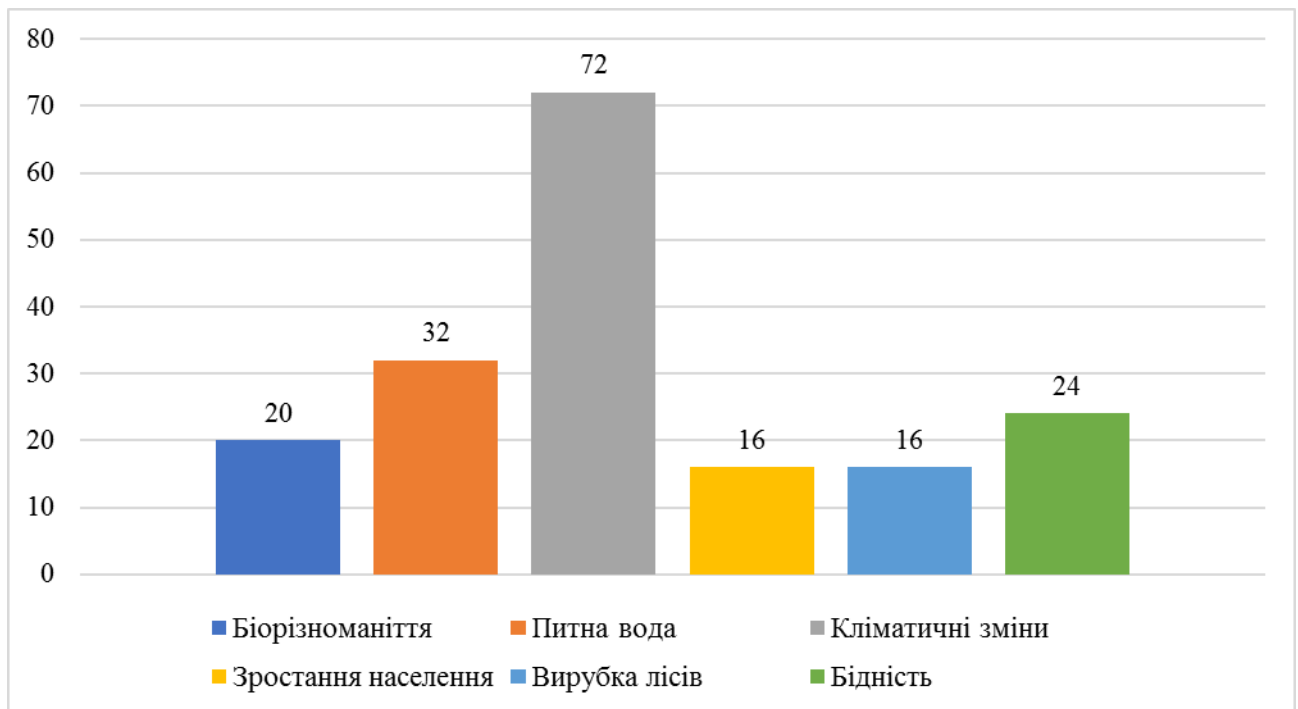

Рис. 2.2. Розподіл стратегічних ініціатив міжнародних корпорацій за групами глобальних викликів та сферами економіки

Джерело: складено автором за [56].

В групі Питна вода задіяно вісім секторів глобальної економіки (32%): текстиль та одяг; програмне забезпечення та сервіс; меблі та фурнітура; нерухомість; металургія та гірничо-видобувна промисловість; водопостачання та водоочищення; комунальні послуги; будівельні матеріали.

В групі Кліматичні зміни задіяно 18 секторів глобальної економіки (72%): текстиль та одяг; програмне забезпечення та сервіс; транспорт і логістика; відновлювальні джерела енергії та енергетична ефективність; фінансування; ІТ; меблі та фурнітура; електронні пристрої та прилади; нерухомість; машинобудування; страхування; домогосподарства і персональні продукти; металургія та гірничо-видобувна промисловість; електронні пристрої та побутова техніка; транспорт; будівництво; комунальні послуги; будівельні матеріали.

В групі Зростання населення задіяно 4 сектори глобальної економіки (16%): нерухомість; освіта та догляд за хворими; медичне обладнання і постачання; комунальні послуги.

В групі Вирубка лісів задіяно 4 сектори глобальної економіки (16%): меблі та фурнітура; пакування; будівництво; роздрібна торгівля.

В групі Бідність задіяно 6 секторів глобальної економіки (24%): напівпровідники; ІТ; електронні пристрої та прилади; страхування; домогосподарства і персональні продукти; ЗМІ.

Отже, найбільшу кількість стратегічних ініціатив міжнародні компанії здійснюють в напрямі кліматичних змін, де задіяно 72% секторів глобальної економіки. Найменшу кількість стратегічних ініціатив міжнародні компанії здійснюють в напрямі зростання населення та вирубка лісів, де задіяно лише 16% секторів глобальної економіки.

Конкретні стратегічні ініціативи міжнародних корпорацій з подолання глобальних викликів у розрізі 6 груп глобальних викликів узагальнено в табл. 2.8.

Таблиця 2.8

Стратегічні ініціативи міжнародних корпорацій з подолання глобальних
викликів

Назва країни	Назва міжнародної корпорації	Стратегічна ініціатива	Кількість стратегічних підходів
1	2	3	4
США	Intel Co.	CC, P	2
	Interface Inc.	CC, DW	2
	MillerKnoll Inc.	CC, DE	2
	Autodesk Inc.	Bi, CC	2
	Steelcase Inc.	CC, DW	2
	CSX Corporation	CC	1
	First Solar Inc.	CC	1
	Hannon Armstrong Sustainable Infrastructure Capital Inc.	CC	1
	Ormat Technologies Inc.	CC	1
	SunPower Corp.	CC	1
	Union Pacific Corp.	CC	1
	Xerox Holdings Corp.	CC	1
Advanced Micro Devices Inc.	P	1	
Швеція	Faberge	CC, DW	2
	Atlas Copco	CC	1
	SKF AB	CC	1
	BillerudKorsnäs AB	DE	1
Німеччина	Aurubis AG	Bi, CC	2
	Hannover Rusk SE	CC, P	2

Продовження таблиці 2.8

1	2	3	4
	Henkel	CC, DW	2
	Nordex	CC	1
Люксембург	Befesa SA	DW, CC	2
Японія	Benesse Holding Inc.	PG	1
	Kurita Water Industries Ltd.	DW	1
	Konica Minolta Inc.	CC	1
	Ricoh Co Ltd	CC	1
	Scatec Solar ASA	CC	1
Велика Британія	Berkeley Group Holdings PLC	DE, CC	2
	Kingfisher	Bi, DE	2
	Severn Trent Plc	CC, DW	2
	United Utilities Group PLC	DW, PG	2
	Conva Tec Group	PG	1
	Smith & Nephew PLC	PG	1
	FirstGroup PLC	CC	1
	Pearson PLC	P	1
	Pennon Group PLC	DW	1
Франція	Dassault Systems	CC, DW	2
	Gecina	CC, DW	2
	BioMerieux	Bi	1
Канада	Canadian National Railway Co.	CC	1
Данія	Coloplast A/S	PG	1
	Orsted	CC	1
	Rockwool International A/S	CC	1
Іспанія	EDP Renovaveis SA	CC	1
Швейцарія	Swiss RE AG	CC, P	2
	Geberit AG	DW	1
	Sonova Holding AG	PG	1
Австрія	Lenzing	CC, DW	2
Нідерланди	Signify NV	CC	1
	STMicro-electronics NV	P	1

Джерело: складено автором за [56].

З табл. 2.8 можна зробити висновок про кількість найпотужніших міжнародних корпорацій за різними країнами світу, які стратегічно орієнтовані на боротьбу з глобальними викликами (рис. 2.3). Найбільша кількість міжнародних корпорацій працює в США – 13 компаній (26% з загальної чисельності). На другому місті міжнародні корпорації з Великої Британії – 9 компаній (18%). На третьому місті міжнародні корпорації з Японії – 5 компаній (10%). Міжнародні компанії зі Швеції та Німеччини становлять по 4 компанії (по 8%). Міжнародні компанії з Франції, Данії та Швейцарії представлено по 3

компанії (по 6%). На передостанньому місці міжнародні корпорації з Нідерландів – 2 компанії (4%). На останньому місці міжнародні корпорації з Канади, Іспанії, Австрії, Люксембургу – по 1 компанії (2%).

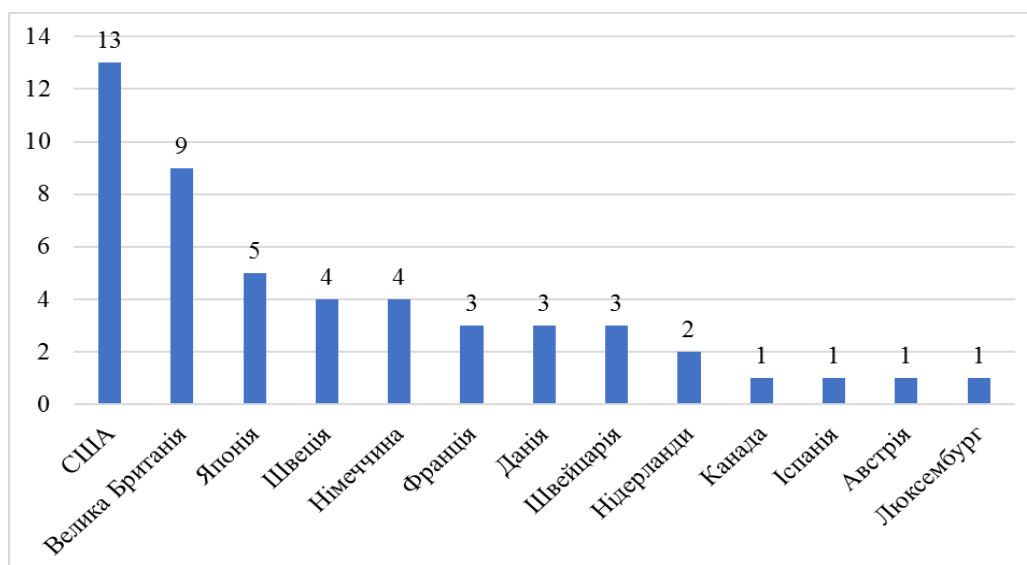

Рис. 2.3. Кількість найпотужніших міжнародних корпорацій в різних країнах світу, що мають стратегічну орієнтацію на боротьбу з глобальними викликами

Джерело: складено автором за [56]

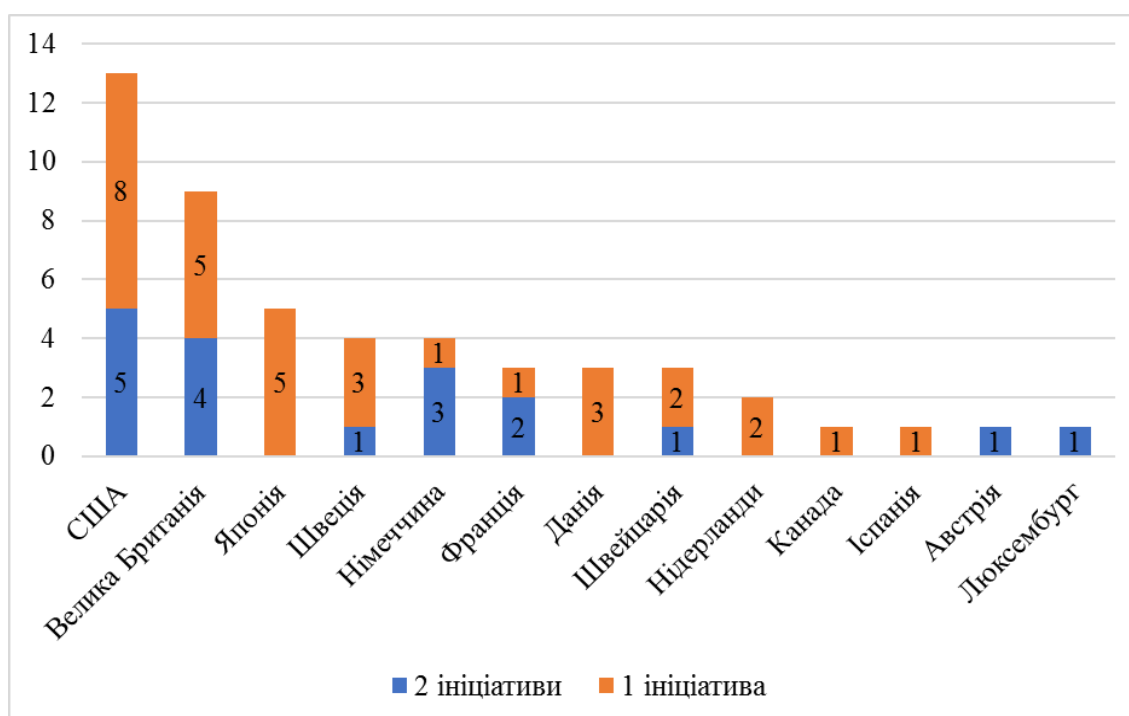

Рис. 2.4. Кількість стратегічних підходів найпотужніших міжнародних корпорацій в різних країнах світу спрямованих на боротьбу з глобальними викликами

Джерело: складено автором за [56].

З рис. 2.4 можна зробити висновок, що міжнародні корпорації з Японії, Данії, Нідерландів, Канади, Іспанії, Австрії та Люксембургу реалізують лише по одному стратегічному підходу, спрямованому на боротьбу з глобальними викликами. Разом з тим, міжнародні корпорації з більш потужних країн, таких як США, Велика Британія, Швеція, Німеччина, Франція, Швейцарія реалізують вже по два стратегічні підходи, спрямовані на боротьбу з глобальними викликами.

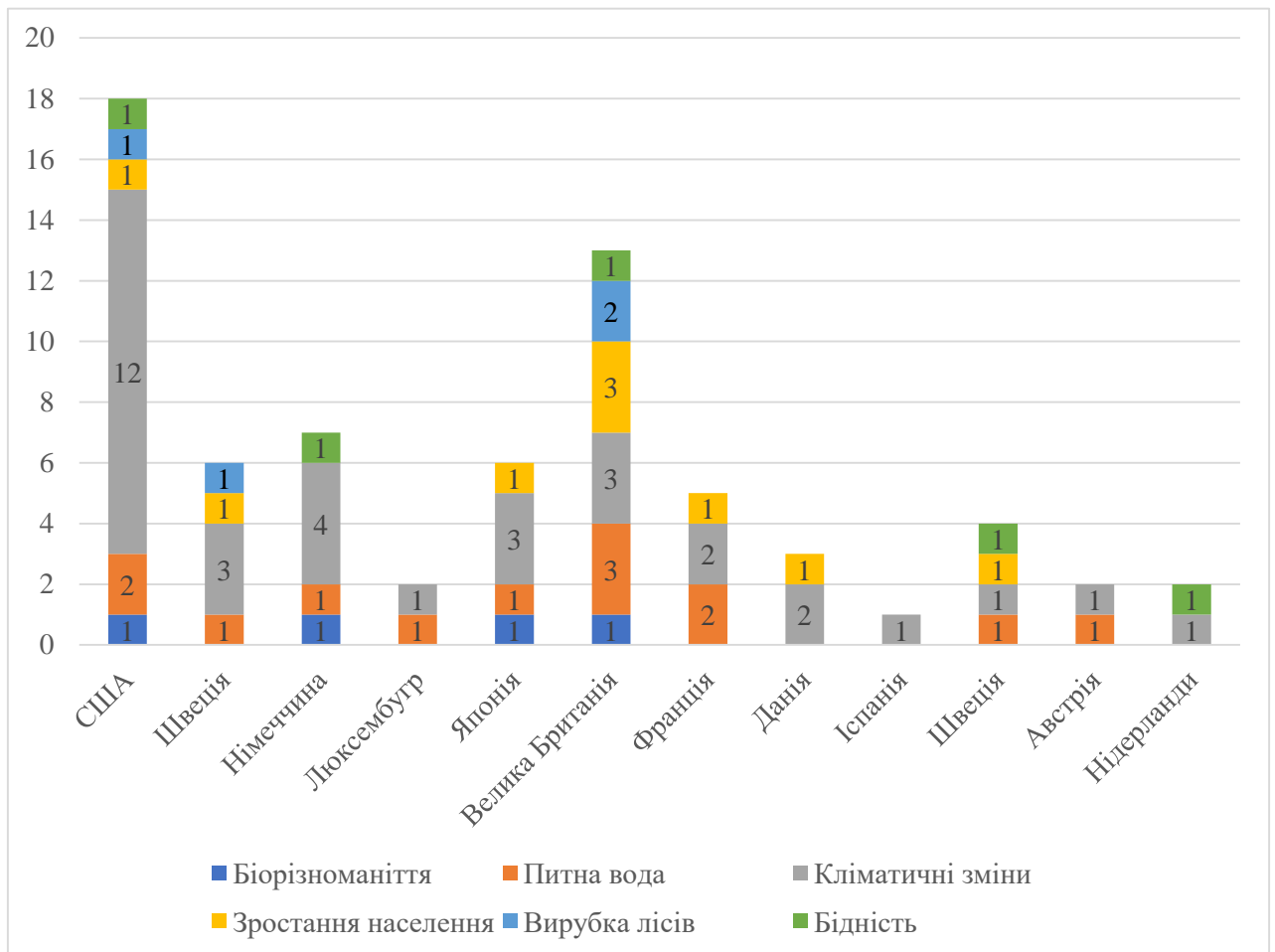

Рис. 2.5. Стратегічні ініціативи найпотужніших міжнародних корпорацій в різних країнах світу, спрямованих на боротьбу з глобальними викликами
Джерело: складено автором за [56].

Всі види стратегічних ініціатив, такі як біорізноманіття, питна вода, кліматичні зміни, зростання населення, вирубка лісів та бідність, впроваджуються міжнародними корпораціями США та Великої Британії.

Міжнародні корпорації Німеччини та Японії впроваджують по чотири види стратегічних ініціатив, але в Німеччині міжнародні корпорації поки не орієнтовані на проблеми зменшення вирубки лісів. В Японії – не орієнтовані на проблеми боротьби з бідністю. Найменшу кількість стратегічних ініціатив реалізують міжнародні корпорації зі Швеції, які орієнтовані тільки на проблеми кліматичних змін.

Проаналізуємо стратегічні ініціативи міжнародних корпорацій в США, Великій Британії та Японії – країнах, в яких є найбільша чисельність міжнародних компаній, які орієнтовані на боротьбу з глобальними викликами.

Стратегічні ініціативи міжнародних корпорацій базуються на шести ключових стратегіях:

СТРАТЕГІЯ 1. Інтеграція сталого розвитку та ESG-стратегій (ESG-стратегія). Аббревіатура ESG об'єднує поняття environmental (довкілля), social (соціальна сфера) і governance (корпоративне управління). Тобто стратегія ESG означає зусилля компанії по кожному з цих напрямків заради сталого розвитку [57]. ESG-стратегія – інтеграція екологічних, соціальних та управлінських принципів у бізнес-модель [58]. Багато наукових досліджень показують, що міжнародні корпорації все більше інтегрують ESG-стратегії у бізнес-моделі, як інструмент стратегічного управління для боротьби з глобальними викликами. Такі стратегії спрямовані на:

- зменшення негативного впливу на навколишнє середовище;
- підвищення корпоративної соціальної відповідальності бізнесу;
- покращення корпоративного управління та прозорості.

Такий напрям є не лише етичним кроком, алей й ґрунтується на емпіричних зв'язках між ESG-показниками та корпоративною ефективністю, особливо в США, де інвестори і ринки все більше оцінюють ESG, як чинник довгострокового успіху [59]. ESG-ініціативи значно покращують сталий розвиток компанії шляхом зменшення ризиків та підвищення адаптивності [59]. Внутрішня корпоративна культура та участь співробітників можуть посилювати вплив ESG-стратегій на міжнародну корпорацію [59].

Таблиця 2.9

Приклади ESG-стратегій провідних міжнародних корпорацій США

Міжнародна корпорація	ESG-стратегія
Cargill Inc.	Комплексна ESG-стратегія з цільовими показниками зменшення викидів, споживання водних ресурсів, людського капіталу [60].
Archer Daniels Midland (ADM)	Звітність щодо викидів, цілі з енергоефективності та зменшення викидів CO2 [61].
Corteva Agriscience	ESG-фокус на біорізноманітті, кліматі та інноваціях у сільському господарстві [62].
Deere & Company	Розширена звітність з ESG, включно з TCFD, SASB, SDG-індикаторами [63].
Bunge Global	Впровадження екологічних менеджмент-практик, оптимізація ланцюгів постачання [64].
Tyson Foods Inc.	Звітування про екологічні та соціальні ризики, включно з благополуччям працівників.
Coca-Cola (Agribusiness Supply Focus)	ESG-стандарти сталого землеробства для постачальників з США.
PepsiCo Inc.	ESG-цілі щодо води, клімату, використання землі.
Monsanto (підрозділ Bayer)	ESG-зобов'язання в біотехнологіях для сталого виробництва.
Indigo Agriculture	ESG-інновації через цифрові рішення для фермерів.

Джерело: узагальнено автором за [60-64].

Таблиця 2.10

Приклади ESG-стратегій провідних міжнародних корпорацій Великої Британії

Міжнародна корпорація	ESG-стратегія
Frontier Agriculture	The Responsible Choice – підтримка зі сталого виробництва та екологічні практики (зменшення впливу на ґрунт) [65].
Openfield	Участь у схемах підвищення якості добрив (Fertiliser Industry Assurance Scheme) – екологічні й безпекові стандарти [66].
Mole Walley Farmers	Кооперативна бізнес-модель сприяє сталій торгівлі і доступу до агропослуг [67].
Riverford Organic Farmers	Органічне виробництво та екологічна сертифікація [68].
AB Agri	Захист навколишнього середовища, харчування, ланцюгів постачання [69].
The Co-operative Group (Co-op)	Етичні стандарти торгівлі, активне просування Fairtrade [70].
LettUs Grow	Впровадження технологій для зниження ресурсоспоживання [71].
CHAP (Crop Heals and Protection)	Каталізатор інновацій через наукові проекти [72].
Sustainable Foods London	Стимулювання сталих харчових систем [73].
Mootral	Зниження метану у тваринництві, мінімізація AMR [71].

Джерело: узагальнено автором за [65-73]

На основі даних табл. 2.9. та 2.10 можна зробити висновок, що ESG-стратегія є комплексним управлінським підходом до інтеграції екологічних, соціальних та управлінських ініціатив у бізнес-модель міжнародної корпорації з метою забезпечення сталого розвитку. Міжнародні корпорації все більше дедалі використовують ESG-стратегії, як інструмент стратегічного управління для зниження екологічних та соціальних ризиків та підвищення прозорості корпоративного управління. Емпіричні дослідження підтверджують позитивний зв'язок між рівнем ESG-показників і довгостроковою корпоративною ефективністю, особливо на розвинених ринках США та Великої Британії. Впровадження ESG-ініціатив сприяє підвищенню адаптації міжнародних корпорацій до глобальних викликів і підвищенню їх конкурентоспроможності. Практика провідних корпорацій США та Великої Британії демонструє різноманіття ESG-інструментів: від скорочення викидів і сталого землеробства до етичних ланцюгів постачання та інноваційних агротехнологій. Внутрішня корпоративна культура та залученість персоналу є важливими чинниками ефективної реалізації ESG-стратегій.

СТРАТЕГІЯ 2. Корпоративна соціальна відповідальність, як бізнес-стратегія (CSR-стратегія). CSR-стратегія – корпоративна соціальна відповідальність із фокусом на місцеві громади, працівників і соціальні ініціативи [74]. CSR-стратегії для міжнародних корпорацій США стали не лише відповіддю на очікування споживачів та регуляторів, а й способом реально зменшувати викиди парникових газів та інші екологічні ризики. Дослідження показують взаємозв'язок між CSR-стратегією та скороченням викидів навіть на рівні корпоративної звітності та зелених практик, а це означає, що CSR-стратегія може бути інструментом змін поведінки міжнародної корпорації та системних результатів, особливо в екологічному секторі [75] (табл. 2.11 - 2.12).

Приклади CSR-стратегій провідних міжнародних корпорацій США

Міжнародна корпорація	CSR-стратегія
Cargill Inc.	Проводить матеріальну оцінку CSR-ризиків, працює над відновлювальним землеробством у ланцюгах постачання, включаючи спільні проєкти з PepsiCo щодо регенеративних практик на сільськогосподарських угіддях [76].
Archer Daniels Midland (ADM)	Публікує корпоративні звіти зі сталого розвитку, де декларує підтримку сталого сільського господарства, інновації для скорочення впливу на навколишнє середовище, партнерські програми з фермерами та кліматичні ініціативи в рамках Sustainability Report [77].
Corteva Agriscience	Компанія прагне, щоб всі нові продукти відповідали принципам сталості, підвищує продуктивність, сприяє відновленню ґрунтів, та встановлює цілі щодо зменшення викидів та підтримки агроєкосистем до 2030 р. [78].
Deere & Company	Реалізує Leap Ambition з екологічної сталості: зниження впливу нових продуктів на довкілля, використання перероблених матеріалів, зменшення викидів [79].
Bunge Global	Включає сталий ланцюг постачання та декарбонізацію агробізнес операцій, розвиток прозорості та підтримки інноваційних рішень для підтримки фермерів та клієнтів, а також впровадження ESG-принципів у корпоративну діяльність [80].
Tyson Foods Inc.	Проводить комплексну оцінку CSR-ризиків, спрямовану на боротьбу з голодом, екологічне управління, систему управління відходами, програму підтримки фермерів (LGS Sustain) [81].
Coca-Cola (Agribusiness Supply Focus)	Програма World Without Waste, згідно з якою 100% упаковки має бути переробною, ініціативи зі сталого водокористування, впровадження переробки пляшок, програми для місцевих громад, екологічні проєкти в ланцюгах постачання та підтримка стійких сільськогосподарських практик у сировині [82].
PepsiCo Inc.	Positive Agriculture: підтримка сталого сільського господарства, просування регенеративних практик відновлення земель, стійке постачання ключових інгредієнтів, підвищення добробуту фермерів, скорочення викидів парникових газів [83].
Monsanto (підрозділ Bayer)	Інтегрує CSR у стратегії сталого розвитку, включаючи управління кліматом, права людини, захист здоров'я і безпеку працівників [84].
Indigo Agriculture	Орієнтована на підтримку сталого землеробства через інновації (мікробіологія), програми для фермерів із доступу на ринки, освіту та участі у платформах карбонових кредитів, що сприяють зменшенню вуглецевого сліду в агросекторі [85].

Джерело: узагальнено автором за [76-85].

Приклади CSR-стратегій провідних міжнародних корпорацій Великої Британії

Міжнародна корпорація	CSR-стратегія
Frontier Agriculture	Партнерство з фермерами, просування всебічного підходу до добробуту в галузі.
Openfield	Членство в асоціації агропромислових підприємств (підтримка галузевих ініціатив).
Mole Walley Farmers	Соціальні ініціативи щодо підтримки фермерів, які працюють з компанією.
Riverford Organic Farmers	Соціальна взаємодія з клієнтами, освітні кейси про органіку.
AB Agri	Підтримка добробуту тварин, здоров'я людей.
The Co-operative Group (Co-op)	Кампанії з корпоративної соціальної відповідальності.
LettUs Grow	Підтримка сталого фермерства освітніми платформами.
CHAP (Crop Heals and Protection)	Комунікація знань задля підтримки сталого виробництва.
Sustainable Foods London (платформа)	Просвітницькі CSR-заходи, форуми.
Mootral	ESG-орієнтовані інвестиції у кліматичні рішення.

Джерело: узагальнено автором за [65-73].

CSR-стратегія розглядається як повноцінна бізнес-стратегія, що орієнтована на відповідальність перед працівниками, місцевими громадами та суспільством в цілому. Для міжнародних корпорацій CSR є не лише інструментом репутаційного менеджменту, а й дієвим механізмом зниження екологічних ризиків, зокрема скорочення викидів парникових газів. Наукові дослідження показують наявність стійкого взаємозв'язку між впровадженням CSR-стратегій та покращенням екологічних показників компаній. Практика провідних міжнародних корпорацій США демонструє інтеграцію CSR у ланцюги постачання, підтримку сталого та регенеративного сільського господарства, розвиток партнерств з фермерами та місцевими громадами. Британські компанії зосереджуються на соціальній взаємодії, освітніх ініціативах, підтримці фермерів та галузевих об'єднань, як ключових елементах CSR. Загалом CSR-стратегії сприяють формуванню довгострокової стійкості бізнесу, підвищенню довіри стейкхолдерів та забезпеченню системних

соціально-екологічних результатів.

СТРАТЕГІЯ 3. Інновації та технології, як відповідь на глобальні виклики (SDGs-стратегії). SDGs-стратегія – це зв’язок практичної діяльності компанії з Цілями сталого розвитку ООН (SDG). В наукових джерелах підкреслюється важливість інновацій, штучного інтелекту та цифрових технологій для адаптації бізнес-моделей міжнародних корпорацій до сучасних викликів, особливо ощадливого споживання ресурсів:

– III-оптимізація ланцюгів поставок дозволяє значно зменшувати вуглецевий слід корпоративних мереж у США [86];

– інновації зменшують операційні витрати, підвищують екологічну ефективність та сприяють створенню нових моделей бізнесу, що відповідають міжнародним екологічним цілям [87].

Таблиця 2.13

Приклади SDGs-стратегій провідних міжнародних корпорацій США

Міжнародна корпорація	SDGs-стратегія
1	2
Cargill Inc.	Підтримує Цілі сталого розвитку ООН, зосереджуючись на прогресі в харчовій безпеці, охороні довкілля, зміцненні громад; використовує глобальний масштаб діяльності для досягнення SDGs (зокрема SDG 2,12,13) [88].
Archer Daniels Midland (ADM)	Запроваджує програми сталого сільського господарства та технології скорочення кліматичного впливу, як діяльність що пов'язана з SDG2 (боротьба з голодом), SDG 13 (кліматичні зміни), SDG 12 (відповідальне виробництво та споживання) [89].
Corteva Agriscience	Інтегрує сталий розвиток у діяльність: сталий агробізнес, біорізноманіття та скорочення впливу на клімат; 90% нових продуктів відповідають критеріям сталості, що сприяє SDG2, SDG13, SDG15 (життя на землі) [90].
Deere & Company	Ставить у фокусі стратегію сталого розвитку Leap Ambitions, що включає зниження викидів парникових газів, ефективне використання ресурсів, підтримку громад та продовольчу безпеку – дії, пов'язані з SDG12, SDG13, SDG 8 (гідна праця і економічне зростання) [63].
Bunge Global	Реалізує Global Sustainability Report за трьома ключовими напрямками: кліматичні дії, відповідальні ланцюги постачання, прозорість та партнерства. Ці ініціативи відповідають SDG12, SDG13, SDG17 (партнерства для цілей) [91].
Tyson Foods Inc.	Через участь у глобальному договорі ООН та власні програми звітності компанія працює над скороченням споживанням води та удосконаленням практик управління відходами. Це сприяє SDG6 (чиста вода та санітарія), SDG12, SDG13 [92].

Продовження табл. 2.13

1	2
Coca-Cola (Agribusiness Supply Focus)	Впроваджує стратегічні ініціативи щодо зменшення вуглецевого сліду, відповідального управління водними ресурсами, стійкої упаковки та повернення води до доквілля – це відповідає SDG6, SDG12, SDG13 [89].
PepsiCo Inc.	Програма Positive Agriculture допомагає розширювати регенеративні сільське господарство та скорочувати викиди вуглецю. Що підтримує досягнення SDG2, SDG12, SDG13 завдяки масштабним ініціативам у ланцюгах постачання [93].
Monsanto (підрозділ Bayer)	В рамках стратегії Growing Better Together сприяє проектам щодо боротьби з голодом, підвищення продуктивності та рівних можливостей – діяльність, що пов'язана з SDG1 (ліквідація бідності), SDG2, SDG8 [94].
Indigo Agriculture	Підтримує сталий розвиток сільського господарства через технології, що зменшують викиди, відновлюють здоров'я ґрунтів і будують стійкі системи харчових ресурсів. Ініціативи сприяють досягненню SDG2, SDG13, SDG15 [95].

Джерело: узагальнено автором за [63,88-95].

Таблиця 2.14

Приклади SDGs-стратегій провідних міжнародних корпорацій Великої Британії

Міжнародна корпорація	SDGs-стратегія
Frontier Agriculture	Сумісність з SDG 2 (боротьба з голодом), SDG 12 (відповідальне споживання) через підтримку стійких практик фермерства.
Openfield	Операційні рішення щодо відповідального споживання через сталу логістику.
Mole Walley Farmers	Операційні рішення щодо гідної праці та відповідального споживання.
Riverford Organic Farmers	Операційні рішення щодо покращення здоров'я та відповідального споживання.
AB Agri	Операційні рішення щодо SDG 2 (боротьба з голодом), SDG 12 (відповідальне споживання).
The Co-operative Group (Co-op)	Відповідальне споживання та боротьба з голодом через розповсюдження харчових продуктів.
LettUs Grow	Технологічні рішення для забезпечення оцадливості виробництва, створення інновацій та відповідального споживання.
CHAP (Crop Heals and Protection)	Підтримка боротьби з голодом шляхом впровадження нових технологій.
Sustainable Foods London (платформа)	Відповідальне споживання через освіту та мережеві проекти.
Mootral	Операційні рішення щодо SDG 13 (кліматичні рішення).

Джерело: узагальнено автором за [65-73].

Провідні міжнародні корпорації США та Великої Британії активно інтегрують цілі сталого розвитку ООН (SDGs) у свої бізнес-стратегії, трансформуючи їх із декларативних принципів у практичні управлінські та операційні рішення. Для американських корпорацій характерний комплексний підхід до реалізації SDGs-стратегії із фокусом на продовольчу безпеку, відповідальне виробництво, кліматичні дії та сталий розвиток аграрних ланцюгів постачання (SDG 2,12,13,15).

Компанії США активно використовують інновації, регенеративне сільське господарство, декарбонізацію та партнерства, як ключові інструменти досягнення SDGs на глобальному рівні. Британські корпорації більше зосереджуються на операційних рішеннях, освітніх ініціативах і підтримці відповідального споживання, гідної праці та локальних фермерських спільнот. Найбільш універсальними цілями корпорації обох країн є SDG2 (подолання голоду), SDG12 (відповідальне виробництво та споживання), SDG13 (кліматичні дії), що відображає спільність глобальних викликів в агропромисловому секторі.

Загалом, інтеграція SDG-стратегій підвищує довгострокову стійкість міжнародних корпорацій, сприяє узгодженню економічних цілей із соціальним та екологічними пріоритетами та посилює їх внесок у досягнення сталого глобального розвитку.

СТРАТЕГІЯ 4. Глобальні стратегічні альянси та партнерства. Стратегії міжнародних корпорацій не обмежуються лише внутрішніми діями. Вони також включають партнерства з урядами, не урядовими організаціями, інвестиційними інститутами для створення системних змін. Формування публічно-приватних партнерств допомагає міжнародним корпораціям формувати правила гри на національному рівні та реалізовувати глобальні політики щодо змін клімату. Такі альянси приймають гармонізації регуляторних вимог, зниженню бар'єрів для зелених інвестицій і формуванню стандартів ESG на глобальному рівні.

Таблиця 2.15

Приклади глобальних стратегічних альянсів та партнерств провідних міжнародних корпорацій США

Міжнародна корпорація	Глобальні стратегічні альянси та партнерства
Cargill Inc.	Cargill та PepsiCo уклали стратегічну колаборацію для впровадження регенеративного землеробства на 2025-2030 р.р., спрямовану на зміцнення стійкості ланцюгів постачання та підтримку фермерів [96]
Archer Daniels Midland (ADM)	ADM, PepsiCo та Mars співпрацюють для підтримки фермерів у впровадження регенеративних практик у Європі, спрямована на покращення якості ґрунтів та довгострокової стійкості агросектору [97]
Corteva Agriscience	Corteva та USAID започаткували партнерство для підтримки малих фермерських господарств у Танзанії для збільшення врожаїв гібридного насіння [98]
Deere & Company	SpaceX and John Deere впроваджують стратегічне партнерство для розширення супутникового інтернет-зв'язку у сільській місцевості з метою покращення точного землеробства та підвищення продуктивності [99]
Bunge Global	Bunge та Nutrien Ag Solutions створили стратегічний альянс для підтримки фермерів до переходу до низьковуглецевого та сталого виробництва у США через спільні агрономічні послуги та практики [100]
Tyson Foods Inc.	Tyson Foods та Tanmiah із Саудівської Аравії підписали стратегічне партнерство для задоволення зростаючого попиту на білок [101]
Coca-Cola (Agribusiness Supply Focus)	PepsiCo, Coca-Cola та Syngenta започаткували партнерства у ланцюгах постачання. PepsiCo та Syngenta працюють над регенеративною сільськогосподарською практикою в Аргентині, що впливає на постачання олії для снєків [102]
PepsiCo Inc.	PepsiCo та Practical Farmers of Lova започаткували довгострокове партнерство для підтримки регенеративних практик у агровиробництві та розвитку сільськогосподарських можливостей [103]
Monsanto (підрозділ Bayer)	Monsanto працює у рамках глобального Bayer Crop Science Partnership Network для розвитку та розповсюдження агротехнологій, включно з біотехнологіями та цифровими рішеннями [104]
Indigo Agriculture	компанія активна у укладанні стратегічних партнерств для просування мікробіальних та цифрових рішень, а також для сталого постачання сільськогосподарських культур у глобальні ланцюги [105]

Джерело: узагальнено автором за [96-105].

Таблиця 2.16

Приклади глобальних стратегічних альянсів та партнерств провідних міжнародних корпорацій Великої Британії

Міжнародна корпорація	Глобальні стратегічні альянси та партнерства
Frontier Agriculture	Партнерські програми з технологічними та агрохімічними постачальниками.
Openfield	Співпраця з постачальниками добрив та технології.
Mole Walley Farmers	Колективні закупівлі техніки, добрив, що зменшує ризики для фермерів.
Riverford Organic Farmers	Співпраця з місцевими постачальниками органічних продуктів.
AB Agri	Міжнародна діяльність у понад 100 країн світу.
The Co-operative Group (Co-op)	Робота з міжнародними благодійними та сертифікаційними організаціями.
LettUs Grow	Потенціальні партнерства з компаніями ЄС.
SNAP (Crop Heals and Protection)	Потужні наукові глобальні кластери.
Sustainable Foods London (платформа)	Платформа глобальних експертів у сталому харчуванні.
Mootral	Співпраця з науковими партнерами та інвесторами.

Джерело: узагальнено автором за [65-73].

Стратегії міжнародних корпорацій виходять за межі внутрішнього управління та активно спираються на глобальні стратегічні альянси та публічно-приватні партнерства з урядами, бізнесом, науково-дослідним інституціями. Такі партнерства дозволяють корпораціям впливати на формування регуляторних правил, сприяти гармонізації стандартів та реалізації глобальних ESG-політик. Провідні корпорації США зосереджують партнерства переважно на регенеративному землеробстві, цифровізації агросектору, зниженні вуглецевого сліду та підвищенні стійкості ланцюгів постачання. Альянси між агробізнесом, продовольчими компаніями та технологічними фірмами (зокрема у сфері супутникового зв'язку, агротеху, біотехнологій) формують системні інновації у сільському господарстві. Британські корпорації роблять акцент на кооперації з фермерами, науковими кластерами, сертифікаційними та благодійними організаціями, що знижує ризики та підвищує сталість виробництва.

Загалом, глобальні стратегічні партнерства є ключовим інструментом трансформації агропродовольчих систем, стимулюючи зелені інвестиції, поширення інновацій та довгострокову стійкість агросектору на національному та міжнародному рівнях.

СТРАТЕГІЯ 5. Стратегічне управління глобальними ризиками та адаптивність. Для боротьби з глобальними викликами провідні міжнародні корпорації США:

- використовують сценарне планування для адаптації до геополітичної нестабільності;
- створюють кризовий менеджмент для боротьби в умовах непередбачених ситуацій (пандемії, розрив ланцюгів постачання, тощо);
- інтегрують стратегії стійкості безпосередньо на етапі бізнес-планування [106].

Ці підходи допомагають міжнародним корпораціям утримувати конкурентоспроможність навіть тоді, коли глобальні виклики стають системними (наприклад, зміна клімату або торговельні дисбаланси) [171].

Таблиця 2.17

Приклади стратегічного управління глобальними ризиками та адаптивність провідних міжнародних корпорацій США

Міжнародна корпорація	Стратегічне управління ризиками та адаптивність
Cargill Inc.	Інтеграція ESG із ризик-менеджментом у ланцюгах постачання.
Archer Daniels Midland (ADM)	Досягнення цілей зі скорочення викидів до 2030 р.
Corteva Agriscience	Управління ризиками зміни клімату для агровиробництва.
Deere & Company	Оцінка кліматичних ризиків у стратегічному плануванні.
Bunge Global	Управління ринковими ризиками через диверсифікацію.
Tyson Foods Inc.	Система реагування на рикові та регуляторні ризики.
Coca-Cola (Agribusiness Supply Focus)	Управління ризиками в ланцюгах постачання.
PepsiCo Inc.	Ризики зміни клімату включені при розробці корпоративної стратегії.
Monsanto (підрозділ Bayer)	Управління агро ризиками через генетичні інновації
Indigo Agriculture	Адаптивні цифрові ризик-стратегії.

Джерело: узагальнено автором за [76-85].

Приклади стратегічного управління глобальними ризиками та адаптивність
провідних міжнародних корпорацій Великої Британії

Міжнародна корпорація	Стратегічне управління ризиками та адаптивність
Frontier Agriculture	Інвестиції в технології для прогнозування, адаптації до кліматичних ризиків.
Openfield	Контроль якості продукції, ланцюгів постачання.
Mole Walley Farmers	Зниження ризиків ціноутворення та постачання за рахунок кооперативної моделі.
Riverford Organic Farmers	Власні канали доставки мінімізують ризики каналів доставки.
AB Agri	Основний фокус спрямовано на усунення ризиків агропостачання та кліматичних викликів.
The Co-operative Group (Co-op)	Прозорість у постачанні, оцінка екологічних ризиків.
LettUs Grow	Вбудовані системи для адаптації до екологічних викликів.
CHAP (Crop Heals and Protection)	Дослідження і адаптація до хвороб рослин та впливу кліматичних змін.
Sustainable Foods London (платформа)	Освітня адаптація до викликів продовольчої безпеки.
Mootral	Системний підхід до екологічних викликів.

Джерело: узагальнено автором за [65-73].

За результатами аналізу табл. 2.17-2.18 можна зробити висновки, що провідні міжнародні корпорації США демонструють комплексний підхід до стратегічного управління глобальними ризиками, інтегруючи кліматичні, екологічні та регуляторні ризики безпосередньо в корпоративну стратегію та стратегічне планування. Американські корпорації активно використовують ESG-підходи, інновації та цифрові інструменти, як ключові механізми адаптації, що дозволяє їм знижувати вразливість ланцюгів постачання та підвищувати довгострокову стійкість бізнесу. Значна увага міжнародних корпорацій США приділяється управлінню кліматичними ризиками та декарбонізації, що свідчить про проактивну реакцію на глобальні виклики та посилення регуляторного тиску.

Корпорації Великої Британії роблять акцент на прозорості, якості продукції, інноваціях та мінімізації операційних та кліматичних ризиків, що підвищує гнучкість та стійкість агропродовольчих систем. Загалом для

міжнародних корпорацій Великої Британії характерна практична адаптивність та орієнтація на сталість, тоді як для корпорацій США – масштабність, стратегічна інтеграція ризик-менеджменту та глобальних викликів [172].

Досвід корпорацій США та Великої Британії підтверджує, що ефективний стратегічний менеджмент глобальних ризиків є ключовою умовою підвищення конкурентоспроможності, стійкості та довгострокового розвитку міжнародного агробізнесу.

СТРАТЕГІЯ 6. Збалансування глобальної інтеграції та локальної адаптації (гібридні глобально-локальні стратегії). Гібридні глобально-локальні стратегії – це стратегії інтеграції глобальних стандартів із локальними потребами та практиками бізнесу. Ефективні міжнародні корпорації діють не лише на глобальному, алей й на локальному рівнях:

– адаптують продукти та операції до культурних, правових і ринкових особливостей різних регіонів [176];

– вводять практики сталого розвитку, що відповідають різним регуляторним стандартам [106].

Цей підхід полягає в балансі між глобальною ефективністю та локальною релевантністю, як ключовий елемент сучасної корпоративної стратегії [106].

Таблиця 2.19

Приклади гібридних глобально-локальних стратегій провідних міжнародних корпорацій США

Міжнародна корпорація	Гібридні глобально-локальні стратегії
Cargill Inc.	Адаптація сільськогосподарських практик під локальні виклики фермерів.
Archer Daniels Midland (ADM)	Діалоги з локальними партнерами для практик сталого землеробства.
Corteva Agriscience	Працює на понад 130 локальних ринках країн світу.
Tyson Foods Inc.	Локальні програми благодійності в США.
Coca-Cola (Agribusiness Supply Focus)	Адаптація глобальних стандартів до локальних фермерських практик.
PepsiCo Inc.	Впровадження глобальних політик у локальних ланцюгах.
Monsanto (підрозділ Bayer)	Глобальні продукти, що адаптовані до локальних культур.
Indigo Agriculture	На основі глобальних даних формуються локальні рекомендації.

Джерело: узагальнено автором за [76-85].

Приклади гібридних глобально-локальних стратегії провідних міжнародних корпорацій Великої Британії

Міжнародна корпорація	Гібридні глобально-локальні стратегії
Frontier Agriculture	Індивідуальний підхід для фермерів з урахуванням локальних умов та глобальних стандартів.
Openfield	Співпраця з локальними фермерами на основі глобальних стандартів.
Mole Walley Farmers	Побудова локальних мереж із доступом до глобальних постачальників.
Riverford Organic Farmers	Комбінація локального органічного виробництва і національного дистрибуційного покриття.
AB Agri	Глобальна діяльність із локальними рішеннями для клієнтів фермерів.
The Co-operative Group (Co-op)	Глобальні етичні правила, що адаптовані для локальних магазинів.
LettUs Grow	Комбінація локальних інновацій із глобальним впливом.
CHAP (Crop Heals and Protection)	Локальні дослідницькі мережі із глобальними стандартами.
Sustainable Foods London (платформа)	Лондон, як глобальний хаб із локальними спікерами.
Mootral	Комбінація міжнародних R&D і локального тестування.

Джерело: узагальнено автором за [65-73].

За результатами аналізу табл. 2.19-2.20 можна зробити висновки, що збалансування глобальної інтеграції та локальної адаптації є ключовим елементом сучасних стратегій міжнародних корпорацій США та Великої Британії, що дозволяє поєднувати глобальну ефективність із локальною релевантністю бізнесу.

Корпорації США реалізують гібридні глобально-локальні стратегії через масштабну глобальну присутність, стандартизовані корпоративні політики та одночасну гнучку адаптацію продуктів, технологій та управлінських рішень до потреб локальних ринків. Американські корпорації активно використовують глобальні дані, інновації та стандарти сталого розвитку, трансформуючи їх у практичні локальні рішення для фермерів, партнерів і споживачів у різних країнах світу. Міжнародні корпорації Великої Британії більше орієнтовані на поєднання глобальних етичних, екологічних і якісних стандартів із тісною

взаємодією з локальними спільнотами, фермерами та дослідницькими мережами. Британська модель гібридно-локальних стратегій відрізняється акцентом на кооперацію, локальні інновації та мережеві підходи, що підвищує адаптивність і стійкість агропродовольчих систем.

Загалом, досвід міжнародних корпорацій США та Великої Британії свідчить, що гібридні глобально-локальні стратегії дозволяють ефективно реагувати на культурні, регуляторні та ринкові відмінності, забезпечуючи довгострокову конкурентоспроможність, сталість і довіру з боку локальних стейкхолдерів.

На основі проведеного аналізу можна зробити висновок, що провідні міжнародні корпорації агропромислового сектору трансформують свої стратегічні підходи у відповідь на вплив глобальних викликів, інтегруючи сталість у ядро бізнес-моделей. Ключовим орієнтиром для них виступає Індекс глобальних викликів, який фокусується на кліматичних змінах, водних ресурсах, біорізноманітті, вирубці лісів, зростанні населення та подолання бідності, при цьому домінуючим напрямом стратегічних ініціатив є кліматичні зміни.

Агропромислові корпорації США та Великої Британії демонструють найбільш комплексний підхід, поєднуючи ESG-стратегії, корпоративну соціальну відповідальність (CSR), орієнтацію на Цілі сталого розвитку ООН (SDGs), інновації та цифрові технології. Ці підходи доповнюються активною участю у глобальних стратегічних альянсах, що дозволяє масштабувати регенеративне сільське господарство, декарбонізацію та підвищення стійкості ланцюгів постачання. Важливим елементом є також стратегічне управління глобальними ризиками, де кліматичні та екологічні загрози інтегруються у довгостроковий стратегічний менеджмент.

Загальною тенденцією є перехід до гібридних глобально-локальних стратегій, які поєднують глобальні стандарти сталого розвитку з адаптацією до локальних аграрних, соціальних та регуляторних умов. У підсумку, стратегічні підходи провідних міжнародних корпорацій агропромислового сектору

спрямовані не лише на мінімізацію глобальних ризиків, а й на формування довгострокової конкурентоспроможності, стійкості агропродовольчих систем та їхнього внеску у глобальний сталий розвиток агропромислового сектору.

Отже, проведені дослідження дозволили встановити, що в умовах посилення глобальних викликів відбувається трансформація стратегічних підходів міжнародних корпорацій від традиційно орієнтованих на економічну ефективність моделей управління до інтегрованих моделей сталого, адаптивного та резильєнтного розвитку. Аналіз діяльності провідних міжнародних корпорацій, включених до Індексу глобальних викликів, показав, що стратегічні пріоритети сучасного корпоративного управління концентруються навколо шести ключових напрямів: подолання кліматичних змін, забезпечення доступу до питної води, збереження біорізноманіття, протидії вирубці лісів, реагування на демографічні зміни та скорочення бідності. Особливе місце серед них посідають кліматичні зміни, які охоплюють переважну більшість секторів глобальної економіки та виступають каталізатором стратегічної трансформації міжнародного бізнесу.

Встановлено, що найбільш поширеними стратегічними підходами міжнародних корпорацій до подолання глобальних викликів є інтеграція ESG-принципів у систему корпоративного управління, реалізація CSR-стратегій, орієнтація на досягнення Цілей сталого розвитку ООН, впровадження інноваційних та цифрових технологій, розвиток глобальних стратегічних альянсів і партнерств, стратегічне управління ризиками та формування гібридних глобально-локальних моделей управління. Зазначені підходи дозволяють корпораціям не лише адаптуватися до змін зовнішнього середовища, а й формувати нові джерела конкурентних переваг, підвищувати стійкість бізнес-моделей та забезпечувати довгострокову результативність діяльності.

Удосконалено науково-методичний підхід до оцінювання стратегічних орієнтирів міжнародних корпорацій, що на відміну від наявних, враховує їх внесок у вирішення ключових глобальних викликів (кліматичні зміни, водні

ресурси, біорізноманіття, демографічні зміни, вирубка лісів та бідність) і дозволяє визначати рівень стратегічної зрілості корпорацій у сфері сталого розвитку. Доведено, що ефективність стратегічного управління міжнародними корпораціями в сучасних умовах визначається не стільки здатністю реагувати на окремі виклики, скільки спроможністю інтегрувати економічні, екологічні, соціальні та управлінські аспекти в єдину систему стратегічного розвитку, що свідчить про формування нової парадигми стратегічного управління міжнародними корпораціями, в основі якої лежать принципи адаптивності, резильєнтності, інноваційності та сталого розвитку.

2.3. Методичні засади формування гібридних глобально-локальних стратегій вітчизняних агропромислових корпорацій

Міжнародні корпорації агропромислового сектору в Україні переважно функціонують у формі агрохолдингів через поєднання стратегічних, економічних, інституційних та ресурсних чинників, які роблять саме цю організаційну модель найбільш адаптивною до національних та глобальних умов господарювання вітчизняних підприємства агропромислового сектору. Домінування агрохолдингової форми діяльності міжнародних корпорацій агропромислового сектору в Україні зумовлене прагненням до економії на масштабах, зниження ризиків, контролю ланцюгів доданої вартості, доступу до капіталу та реалізації адаптивних стратегій розвитку. У сучасних умовах саме агрохолдинг виступає найбільш ефективною організаційною формою інтеграції України у глобальні ланцюги постачання та виходу на світові аграрні ринки.

Проаналізуємо стратегічні підходи вітчизняних корпорацій агропромислового сектору України до подолання глобальних викликів на прикладі агрохолдингів: Астрата, ПрАТ МНР, Нібулон, Кернел, UkrLandFarming, HarvEast Holding, Агротон, Агрофірма «Світанок», Creative Group, Agragene / A.G.R.

Аналіз ESG-стратегій провідних агрохолдингів України наведено в табл. 2.21.

Таблиця 2.21

Приклади ESG-стратегій провідних агрохолдингів України

Назва агрохолдингу	ESG-стратегія
Астрата	Має ESG-комітет та Sustainable & CSR Committee, публікує не фінансові звіти за стандартами GRI та звітує по ESG-критеріях; бере участь у Глобальному договорі ООН, отримав міжнародне фінансування, пов'язане з кліматичними ініціативами; затверджена стратегія декарбонізації до 2030 р. з метою зменшити викиди парникових газів на 44%; проводить гуманітарні та соціальні ініціативи для підтримки громад під час війни, проекти для місцевих спільнот [107-108].
МХП	Готує ESG та Sustainability звіти, звітує за методологією сталого розвитку (GRI Content Index); реалізує проекти з відновлювальної енергії (біогазові комплекси МХР Есо Енергі) для використання відходів і чистої енергії; зниження екологічного навантаження; створено фонд підтримки сталого розвитку та соціальних ініціатив в громадах [108-109].
Нібулон	Програми екологічної ефективності щодо зменшення викидів шляхом збільшення водних та залізничних перевезень (менше вантажних авто), програми енергозбереження та управління відходами з використанням біомаси [108;110].
Кернел	Публічна політика сталого розвитку, публікація екологічної інформації, оцінка кліматичних ризиків; створено комітет зі сталого розвитку при Раді директорів; впроваджуються стандарти управління якістю та соціальної безпеки праці [108;111].
UkrLandFarming	Практика сталого використання земель; політики безпеки праці, соціальної підтримки працівників і партнерств з університетами для розвитку людського капіталу [108;112].
HarvEast Holding	Загальні інвестиції в модернізацію інфраструктури [108;113].
Агротон	Впровадження no-till для скорочення палива та робочих витрат [114].
Агрофірма «Світанок»	Впровадження сучасних технологій (точне землеробство, дрони), мінімізація впливу на довкілля у виробництві та збереженні ресурсів [115].
Creative Group	Не формує ESG-звітність.
Aragene / A.G.R. Group	Не формує ESG-звітність.

Джерело: узагальнено автором за [107-115].

Проведений в табл. 2.21 аналіз показує, що найбільш системно ESG-стратегії впроваджують великі міжнародні інтегровані агрохолдинги (Астрата, МХП, Кернел, Нібулон), для яких дотримання ESG є умовою доступу до міжнародних фінансових ринків, інвесторів і партнерів. Провідні агрохолдинги

створюють спеціалізовані комітети зі сталого розвитку та ESG, впроваджують політики декарбонізації, оцінки кліматичних ризиків, охорони праці й соціальної відповідальності, що свідчить про інтеграцію ESG у систему стратегічного управління.

У більшості вітчизняних агрохолдингів домінують екологічні ініціативи (зменшення викидів парникових газів, розвиток відновлювальної енергетики (біогаз), енергоефективність, оптимізація логістики, ощадливе землекористування та впровадження ресурсозберігаючих технологій (система нульового обробітку землі, точне землеробство). Соціальний компонент ESG набув особливої актуальності в умовах війни через підтримку громад, гуманітарні ініціативи, інвестиції в людський капітал, безпеку праці та партнерства з освітніми установами, що стало важливою складовою стійкості агрохолдингів.

Водночас, спостерігається суттєвий розрив між вітчизняними агрохолдингами. Поряд із компаніями, що публікують нефінансову звітність за стандартами GRI та мають чіткі кліматичні цілі, існують суб'єкти, які взагалі не формують ESG-звітність або обмежуються фрагментарними екологічними заходами. Для лідерів агропромислового сектору ESG-стратегії виконують не лише репутаційну, а й стратегічну функцію, яка сприяє залученню зеленого фінансування, зниженню ризиків та підвищенню конкурентоспроможності на глобальних аграрних ринках.

Результати аналізу свідчать про необхідність подальшого поширення стандартів ESG серед середніх агрохолдингів України, зокрема через гармонізацію з європейськими вимогами, розвитку нефінансової звітності та інтеграції ESG у адаптивні стратегії розвитку агропромислового сектору. Отже, ESG-стратегії поступово стають ключовим елементом стратегічного управління провідних агрохолдингів України, водночас залишаючись нерівномірно впровадженими в масштабах галузі.

Аналіз CSR-стратегій провідних агрохолдингів України наведено в табл. 2.22.

Приклади CSR-стратегій провідних агрохолдингів України

Назва агрохолдингу	CSR-стратегія
Астарта	Приєднання до Глобального договору ООН, активна соціальна політика та благодійність; підтримка місцевих спільнот, освіти та молоді через проекти Dual Education, My Future in Agro, IT-Education; проект Common Help Ukraine, як гуманітарна підтримка людей, військових та громад [116].
МХП	Програми підтримки співробітників, створено благодійний фонд МХП, що надає мікрогранти, підтримку культурних та освітніх проєктів, соціальних ініціатив; займається благодійністю у громадах, підтримка продуктами, матеріала допомога [117].
Нібулон	Здійснює довготривалий комплексний соціальний підхід через співпрацю з громадами, працівниками, проводить благодійні ініціативи, реалізує програми збереження довкілля [118].
Кернел	Соціальні ініціативи щодо розвитку місцевих громад (інвестиції в освіту, підтримка ветеранів, участь в програмах розвитку сільських територій); реалізує освітній проєкт Open AgriTech University та співпрацю з університетами [119].
UkrLandFarming	Соціальна політика щодо забезпечення безпечних умов та конкурентної оплати праці; розвиток кар'єри та навчальні програми через корпоративний університет; соціальна підтримка громад через створення нових робочих місць, покращення регіональної інфраструктури [120].
HarvEast Holding	Не здійснює діяльність в напрямі CSR.
Агротон	не здійснює діяльність в напрямі CSR.
Агрофірма «Світанок»	Соціальні проєкти та спонсорство локальної спортивної інфраструктури (створення та підтримка футбольного клубу Колос Ковалівка), підтримка локальних проєктів агрофірми [121].
Creative Group	Не здійснює діяльність в напрямі CSR.
Aragene / A.G.R. Group	Не здійснює діяльність в напрямі CSR.

Джерело: узагальнено автором за [116-121].

Проведений в табл. 2.22 аналіз показує, що системні та багатовекторні CSR-стратегії характерні насамперед для найбільших агрохолдингів України (Астарта, МХП, Нібулон, Кернел, UkrLandFarming), які мають значний економічний вплив на регіони присутності та інтегровані у міжнародні аграрні бізнес-мережі.

Провідні агрохолдинги спрямовують CSR-діяльність на розвиток людського капіталу (освіта, корпоративні університети, співпраця з ЗВО),

підтримку молоді, зайнятості та підвищення якості життя в сільських громадах, що відповідає потребам сталого розвитку аграрних територій.

CSR-стратегії вітчизняних агрохолдингів набули особливої значущості в умовах повномасштабної війни, трансформувались в інструмент гуманітарної підтримки населення, військових і постраждалих громад через благодійні фонди, продовольчу та матеріальну підтримку. У агрохолдингів – лідерів галузі CSR реалізується не епізодично, а через спеціалізовані благодійні фонди, довгострокові програми та партнерства з громадами, освітніми установами та неурядовими організаціями, що підвищує сталість і результативність соціальних ініціатив.

В результаті аналізу виявлено суттєву диференціацію вітчизняних агрохолдингів за рівнем CSR-активності. Поряд з компаніями з розвиненими соціальними стратегіями існує значна кількість агрохолдингів, які або взагалі не декларують CSR, або обмежуються поодинокими локальними ініціативами. Для окремих вітчизняних агрохолдингів CSR має переважно локальний і іміджевий характер (спонсорство спорту, підтримка місцевих проєктів), без формування цілісної корпоративної соціальної стратегії та системи оцінювання соціального впливу.

Отримані результати свідчать про необхідність переходу вітчизняних агрохолдингів від фрагментарних соціальних заходів до стратегічно інтегрованих CSR-стратегій, пов'язаних із довгостроковими цілями розвитку агрохолдингів, ESG-підходами та відновленням сільських територій України.

Отже, CSR-стратегії провідних агрохолдингів України відіграють важливу роль у підвищенні соціальної стійкості агропромислового сектору, однак потребують подальшої стандартизації, поширення та інтеграції в систему стратегічного управління агрохолдингами.

Аналіз SDGs-стратегій провідних агрохолдингів України наведено в табл. 2.23.

Таблиця 2.23

Приклади SDGs-стратегій провідних агрохолдингів України

Назва агрохолдингу	SDGs-стратегія
Астрата	Активно працює над сталим розвитком у сфері енергоефективності, захисту довкілля, соціальних питань та управління (SDG 7, 8, 12, 13); участь у Un Global Compact та звітність за міжнародними стандартами GRI – підтримка відповідального споживання і виробництва (SDG 12); отримав фінансування для кліматичних проєктів (зниження викидів) і працює над декарбонізацією до 2030 р. (SDG 13); визначена, як SDG Pioneer за підтримку цілей сталого розвитку [122; 123].
МХП	Впроваджує біоенергетичні рішення (біогазові установки) – підтримка SDG 7 (чиста енергія) та SDG 13 (кліматичні дії); провідний роботодавець, що сприяє гідній праці та економічному зростанню (SDG 8) SDG 13 [123; 124].
Нібулон	Розробляє екологічні критерії сталого розвитку до 2030 р. через зменшення викидів, відновлювальну енергію та сонячні СЕС, ефективне водокористування (SDG 6,7,12,13); екологічні ініціативи та соціальні партнерства з місцевими громадами (SDG 8,11) [125; 126].
Кернел	Політика сталого розвитку, звітність та прозорість, що сприяє SDG12 (відповідальне виробництво та споживання); використовує сучасні технології для збереження довкілля та мінімізації впливу (SDG13); партнерства на міжнародних кліматичних форумах підтримує глобальні зусилля (SDG17 партнерства) [127].
UkrLandFarming	Розвиток цінності ланцюга доданої вартості (обробка продуктів, розвиток агропідприємств) – підтримка SDG8 та 9; соціальні ініціативи щодо працівників і місцевих спільнот [120].
HarvEast Holding	Загальні практики сталого виробництва, що не систематизовані з цілями SDG.
Агротон	Загальні практики сталого виробництва, що не систематизовані з цілями SDG.
Агрофірма «Світанок»	Підтримка локальних спортивних проєктів на рівні громад – SDG 11 (сталий розвиток міст та громад), соціальні ініціативи, пов'язані з інфраструктурою та культурними активностями.
Creative Group	Загальні практики сталого виробництва, що не систематизовані з цілями SDG.
Aragene / A.G.R. Group	Загальні практики сталого виробництва, що не систематизовані з цілями SDG.

Джерело: узагальнено автором за [120; 122-127].

Проведений в табл. 2.23 аналіз показує, що лише частина провідних агрохолдингів України (Астрата, МХП, Нібулон, Кернел, UkrLandFarming) системно інтегрує Цілі сталого розвитку ООН (SDGs) у стратегічне управління, пов'язуючи операційну діяльність із конкретними цілями та індикаторами SDGs. Вітчизняними агрохолдингами найбільша увага приділяється цілям, що

безпосередньо пов'язані з аграрним виробництвом і глобальними викликами: чиста і доступна енергія (SDG 7), гідна праця та економічне зростання (SDG 8), відповідальне виробництво і споживання (SDG 12), кліматичні дії (SDG 13). Це свідчить про прагматичний характер впровадження SDGs.

Для агрохолдингів – лідерів галузі SDGs є важливим інструментом участі у Глобальному договорі ООН, міжнародних кліматичних ініціативах та залучення фінансування для енергоефективних і декарбонізаційних проєктах. Поряд з вітчизняними агрохолдингами, що мають чітку прив'язку до конкретних SDGs і здійснюють міжнародну звітність, значна частина агрохолдингів обмежується загальними практиками сталого виробництва без формалізованої SDGs-стратегії та відповідних показників оцінювання.

Цілі, пов'язані зі сталим розвитком громад (SDG 11), соціальною інфраструктурою та культурними ініціативами, реалізуються здебільш на локальному рівні й не завжди інтегруються у загально корпоративну SDGs логіку. Більшість вітчизняних агрохолдингів фокусуються на окремих цілях, тоді як системний взаємопов'язаний підхід до всіх трьох вимірів сталого розвитку (економічного, екологічного та соціального) застосовується обмежено.

Результати аналізу свідчать про наявність значного потенціалу для глибшої інтеграції SDGs у довгострокові стратегії розвитку вітчизняних агрохолдингів, зокрема через поєднання SDGs з ESG-стратегією та CSR-стратегією, розвиток партнерств (SDG 17) і формування системи вимірювання внеску аграрного бізнесу у досягнення цілей сталого розвитку.

Отже, SDGs-стратегії агрохолдингів України перебувають на стадії формування та диференціації від зрілих міжнародно орієнтованих підходів до фрагментарних практик, що потребують подальшої систематизації та стратегічного осмислення.

Аналіз стратегії глобальних стратегічних альянсів та партнерств провідних агрохолдингів України наведено в табл. 2.24.

Таблиця 2.24

Приклади стратегії глобальних стратегічних альянсів та партнерств провідних агрохолдингів України

Назва агрохолдингу	Глобальні стратегічні альянси та партнерства
Астрата	Членство у Глобальному договорі ООН через інтеграцію в міжнародну мережу відповідального бізнесу та сталого розвитку [128].
МХП	Працює з міжнародною фінансовою інституцією Міжнародна фінансова корпорація (IFC) для розширення інфраструктури та модернізації [129]; благодійні партнерства з міжнародними та українськими фондами для соціальних проєктів (ISAR, Zagpriy Foundation та інші) [130].
Нібулон	Стратегічне партнерство з NASA Harvest щодо використання супутникових даних для моніторингу урожаю та підвищення продовольчої безпеки [131]; партнерство з Safe Pro Group щодо впровадження ШІ-технологій для розмінування сільськогосподарських земель [132].
Кернел	Стратегічне партнерство з NASA Harvest щодо супутникового моніторингу для оцінки агровиробництва та сприяння глобальній продовольчій безпеці [133]; спільний проєкт з USAID та партнерами щодо розвитку альтернативної агрологістики та річкового транспорту [134].
UkrLandFarming	Співпраця з великими міжнародними трейдерами/експортерами (Cargill, Glencore, Marubeni, Noble Resources) через торгівельну діяльність і логістичні ланцюги [135].
HarvEast Holding	Не входить до глобальних стратегічних альянсів.
Агротон	Не входить до глобальних стратегічних альянсів.
Агрофірма «Світанок»	Не входить до глобальних стратегічних альянсів.
Creative Group	Не входить до глобальних стратегічних альянсів.
Aragene / A.G.R. Group	Не входить до глобальних стратегічних альянсів.

Джерело: узагальнено автором за [128-135].

Проведений в табл. 2.24 аналіз свідчить, про суттєву диференціацію підходів вітчизняних агрохолдингів до формування глобальних стратегічних альянсів та партнерств, що зумовлено масштабами аграрного бізнесу, рівнем інтеграції у світові ринки, фінансовими можливостями та стратегічними пріоритетами розвитку. Провідні агрохолдинги (Астрата, МХП, Нібулон, Кернел) активно використовують глобальні стратегічні альянси як інструмент:

– інтеграції у міжнародні інституційні та фінансові мережі (ISF, USAID, Глобальний договір ООН);

- залучення інноваційних технологій та знань (супутниковий моніторинг NASA, Harv East, штучний інтелект, цифрові рішення);
- підвищення стійкості агровиробництва та продовольчої безпеки на національному та глобальному рівнях;
- модернізації інфраструктури та логістики в умовах військових викликів.

Характерною рисою стратегії глобальних стратегічних альянсів та партнерств є поєднання економічних, технологічних і соціально-екологічних цілей, що відповідає сучасній парадигмі сталого розвитку. Зокрема, участь у ініціативах ООН, співпраця з міжнародними донорами та благодійними фондами свідчать про трансформацію партнерств вітчизняних агрохолдингів від суто комерційних до ESG- та SDGs-орієнтованих альянсів.

Агрохолдинги Кернел та Нібулон демонструють приклад переходу від традиційних торговельно-логістичних партнерств до технологічних та безпекових альянсів, спрямованих на цифровізацію агросектору, управління ризиками та відновлення виробничих ресурсів (зокрема розмінування земель).

Агрохолдинг UkrLandFarming реалізує класичну модель глобальних партнерств через співпрацю з провідними міжнародними трейдерами, що забезпечує доступ до світових аграрних ринків, але менш спрямовану на інноваційні та соціально-екологічні напрями.

Водночас, середні та малі агрохолдинги (HarvEast, Агротон, агрофірма «Світанок», Creative Group, A.G.R. Group) наразі не інтегровані у глобальні стратегічні альянси, що свідчить про:

- обмежені ресурси для участі у міжнародних партнерствах;
- орієнтацію переважно на локальні та національні стратегії розвитку;
- наявний потенціал для майбутнього залучення до глобальних партнерств через кооперацію, кластери та проєкти відновлення агросектору.

Загалом, глобальні стратегічні альянси та партнерства провідних агрохолдингів України виступають ключовим елементом адаптивних стратегій розвитку, що дозволяє:

- знижувати вплив глобальних та військових ризиків;
- прискорювати технологічну модернізацію;
- інтегрувати національний агросектор у глобальні ланцюги створення доданої вартості;
- формувати довгострокову конкурентоспроможність України на світових аграрних ринках.

Аналіз стратегічного управління глобальними ризиками та адаптивність провідних агрохолдингів України наведено в табл. 2.25.

Таблиця 2.25

Приклади стратегічного управління глобальними ризиками та адаптивність провідних агрохолдингів України

Назва агрохолдингу	Стратегічне управління глобальними ризиками та адаптивність
Астрата	Диференціація ризиків через диверсифікацію продукції та ринків збуту, географічне розміщення активів для пом'якшення кліматичних ризиків [136].
МХП	Впровадження інновацій (енергетична самодостатність через біогазові проекти, що знижує енергетичні ризики та підвищує стійкість, адаптація логістичних процесів експорту під впливом військових ризиків [137].
Нібулон	Розвиток власної логістичної інфраструктури (власний флот) для зменшення ризиків перебоїв у поставках [138].
Кернел	Інтеграція цифрових систем управління для зміцнення адаптивності виробництва та логістики [139].
UkrLandFarming	Зміна структури ризиків у відповідь на економічну турбулентність та військові ризики [140].
HarvEast Holding	Членство в галузевих асоціаціях, що підсилює доступ до кращих практик управління ризиками [113].
Агротон	Використання стандартних практик диверсифікації продукції та управління ризиками.
Агрофірма «Світанок»	Використання стандартних практик диверсифікації продукції та управління ризиками.
Creative Group	Використання стандартних практик диверсифікації продукції та управління ризиками.
Agragene / A.G.R. Group	Використання стандартних практик диверсифікації продукції та управління ризиками.

Джерело: узагальнено автором за [113; 136-140].

Проведений в табл. 2.25 аналіз показує, що стратегічне управління глобальними ризиками та адаптивність стали одним з ключових напрямів

розвитку провідних агрохолдингів України, особливо в умовах кліматичних змін, глобальної економічної нестабільності та впливу військових викликів.

Лідери агропромислового сектору (Астрата, МХП, Нібулон, Кернел) демонструють системний та проактивний підхід до управління глобальними ризиками, який базується не лише на реагуванні на загрози, а й на їх випередженні. Для цих компаній характерним є:

- диверсифікація продукції, ринків збуту та географії активів, як інструмент зниження кліматичних, ринкових та операційних ризиків;
- інвестиції в інфраструктуру та технологічну автономність (власна логістика, біоенергетика, цифрові платформи);
- інтеграція ризик-менеджменту в довгострокову стратегічну модель розвитку, що підвищує загальну стійкість бізнесу.

Агрохолдинги МХП та Нібулон демонструють приклади адаптації до екстремальних глобальних та військових ризиків, зокрема шляхом:

- перебудови експортної та логістичної моделей;
- зменшення залежності від зовнішніх ресурсів (енергій, транспортних коридорів);
- підвищення гнучкості операційних процесів.

Це свідчить про перехід від традиційного ризик-менеджменту до адаптивного управління, здатного швидко реагувати на системні шоки.

Агрохолдинги Кернел та Астрата акцентують увагу на цифровізації управління та використанні даних як ключового чинника адаптивності. Інтеграція цифрових систем управління, аналітики та моніторингу дозволяє агрохолдингам: оперативно оцінювати ризики; оптимізувати виробництво і логістику; підвищувати прозорість і керованість бізнес-процесів аграрного виробництва.

Агрохолдинг UkrLandFarming демонструє модель реактивної адаптації, зосередженої на зміні структури ризиків у відповідь на макроекономічну та військово-політичну турбулентність. Такий підхід є ефективним у

короткостроковій перспективі, але потребує подальшого розвитку інструментів довгострокового стратегічного управління.

Агрохолдинг HarvEast Holding використовує інституційний підхід до управління ризиками через участь у галузевих асоціаціях, що забезпечує доступ до кращих практик, але не формує власної комплексної системи адаптивного ризик-менеджменту.

Водночас, малі та середні агрохолдинги (Агротон, агрофірма «Світанок», Creative Group, A.G.R. Group) переважно застосовують інструменти диверсифікації, що свідчить про обмежений рівень стратегічної зрілості управління глобальними ризиками та нижчу адаптивність до системних шоків.

Українські агропромислові корпорації активно адаптують свої стратегії сталого розвитку не лише виходячи з вимог локального ринку й війни, а й відповідно до глобальних ESG, SDG і CSR стандартів. Їхні підходи поєднують міжнародні практики з локальною гнучкістю та соціальною відповідальністю, що сприяє стійкості, інноваціям та інтеграції у світові ланцюги постачання [141].

Загалом, результати аналізу табл. 2.19 дозволяють зробити висновок, що:

- стратегічне управління глобальними ризиками є конкурентною перевагою великих агрохолдингів України;

- адаптивність вітчизняних агрохолдингів формується на основі диверсифікації, технологічних інновацій, інфраструктурної автономності та цифровізації;

- подальший розвиток агропромислового сектору України потребує розширення адаптивних моделей ризик-менеджменту серед малих та середніх агрохолдингів, зокрема через кооперацію, кластери та міжнародні програми підтримки.

Це підтверджує, що ефективне управління глобальними ризиками стає ключовим чинником довгострокової стійкості та відновлення агропромислового сектору України.

Аналіз гібридних глобально-локальних стратегій провідних агрохолдингів України наведено в табл. 2.26.

Таблиця 2.26

Приклади гібридних глобально-локальних стратегій провідних агрохолдингів України

Назва агрохолдингу	Гібридні глобально-локальні стратегії
Астрата	Публічне розміщення акцій та оптимізація міжнародних фінансів для локального розвитку [116].
МХП	Міжнародна присутність на ринках ЄС та локальні програми корпоративної соціальної відповідальності [130].
Нібулон	Поставка зерна у понад 70 країн світу через власну логістичну екосистему та партнерства з вітчизняними фермерськими господарствами [142].
Кернел	Програма Open Agribusiness для підтримки вітчизняних малих та середніх виробників технологіями, кредитами з експортом на міжнародні аграрні ринки [139].
UkrLandFarming	Контроль великого земельного банку та ініціативи щодо реструктуризації кредитів з міжнародними банками та фінансовими партнерами [143].
HarvEast Holding	Власні фінансові активи для модернізації техніки та ресурсів з метою локального виробництва [144].
Агротон	План розширення земельного банку, зберігання продукції та впровадження корпоративного управління на рівні західних стандартів [145].
Агрофірма «Світанок»	Поєднання вирощування, переробки і зберігання продукції на місцевих заводах з використанням новітніх агротехнологій [146].
Creative Group	Комбінація локального виробництва та участі у міжнародних проектах [147].
Aragene / A.G.R. Group	Фокус на вирощуванні зернових культур на базі локальних ресурсів у поєднанні з співпрацею з міжнародними організаціями для розвитку агротехнологій [148].

Джерело: узагальнено автором за [116; 130; 139; 142-148].

Проведений в табл. 2.26 аналіз дає підстави стверджувати, що гібридні глобально-локальні стратегії стали домінуючою моделлю розвитку провідних агрохолдингів України, оскільки дозволяють поєднувати інтеграцію у глобальні аграрні ринки з урахуванням специфіки національного та регіонального аграрного виробництва [176].

Лідери агропромислового сектору (Астрата, МХП, Нібулон, Кернел) демонструють стратегічно зрілий підхід до формування стратегії, що полягає у:

- використанні глобальних і товарних ринків (ІРО, міжнародні ринки збуту, експорту);
- одночасному спрямуванні залучених ресурсів на локальний розвиток виробництва, інфраструктури та людського потенціалу;
- формуванні інтегрованих екосистем, що поєднують міжнародну присутність із підтримкою вітчизняних виробників і фермерів.

Характерною особливістю гібридних стратегій є синергія глобальної експансії та локальної соціально-економічної відповідальності. Так, агрохолдинг МХП поєднує присутність на ринках ЄС із реалізацією програм корпоративної соціальної відповідальності в Україні, тоді як Кернел через програму Open Agribusiness інтегрує малі та середні агровиробників у глобальні ланцюги створення доданої вартості.

Нібулон репрезентує модель гібридної стратегії, орієнтовану на логістичну глобалізацію та локальну кооперацію, де власна міжнародно орієнтована логістична екосистема поєднується з партнерством із вітчизняними фермерськими господарствами, що підвищує стійкість національної продовольчої системи.

Агрохолдинги UkrLandFarming та HarvEast Holding застосовують гібридні стратегії у формі поєднання локальної ресурсної бази (земельний банк, виробничі активи) з інструментами міжнародних фінансів та управління, що спрямовані на збереження фінансової стійкості та модернізацію виробництва.

Малі та середні агрохолдинги (Агротон, агрофірма «Світанок», Creative Group, A.G.R. Group) реалізують спрощені гібридні моделі, зосереджені на:

- локальній вертикальній інтеграції (вирощування-переробка-зберігання);
- запозиченні міжнародних стандартів стратегічного управління та агротехнологій;
- вибірковій участі у міжнародних проєктах без масштабної глобальної експансії.

Загалом, результати аналізу табл. 2.26 свідчать, що гібридні глобально-локальні стратегії:

- забезпечують баланс між глобальною конкурентоспроможністю та локальною стійкістю вітчизняних агрохолдингів;
- виступають інструментом адаптації до глобальних викликів (волатильність аграрних ринків, фінансові обмеження, військові ризики);
- сприяють інтеграції вітчизняного агропромислового сектору у глобальні ланцюги створення доданої вартості без втрати національної економічної бази.

Проведене дослідження дозволило встановити, що вітчизняні агропромислові корпорації поступово трансформують власні системи стратегічного управління відповідно до глобальних тенденцій сталого розвитку, посилення екологічних вимог, цифровізації бізнес-процесів та зростання рівня невизначеності зовнішнього середовища. Найбільш адаптованими до сучасних глобальних викликів є великі агрохолдинги України, які активно інтегрують ESG-, CSR- та SDGs-підходи у стратегічний менеджмент, розвивають міжнародні партнерства, впроваджують інноваційні технології та формують адаптивні механізми управління ризиками.

Встановлено, що стратегічна трансформація вітчизняних агропромислових корпорацій відбувається за п'ятьма ключовими напрямками: впровадження ESG-стратегій, розвиток корпоративної соціальної відповідальності, інтеграція Цілей сталого розвитку ООН, формування глобальних стратегічних альянсів та удосконалення систем управління ризиками і адаптивності. При цьому рівень зрілості зазначених стратегічних підходів суттєво диференціюється залежно від масштабу корпорації, ступеня її інтеграції у світові ринки, доступу до міжнародного фінансування та інноваційного потенціалу.

Доведено, що в умовах воєнних дій та посилення глобальної нестабільності стратегічні підходи вітчизняних агропромислових корпорацій набувають вираженого адаптивно-резильєнтного характеру. Ключовими

інструментами забезпечення стійкості виступають диверсифікація виробництва і ринків збуту, розвиток власної логістичної інфраструктури, цифровізація бізнес-процесів, використання інноваційних технологій, розширення міжнародного співробітництва та інтеграція принципів сталого розвитку у систему корпоративного управління. Особливого значення набувають гібридні глобально-локальні стратегії, які забезпечують поєднання глобальної конкурентоспроможності з орієнтацією на локальні потреби розвитку територій та відновлення національної економіки.

Поглиблено методичні засади формування гібридних глобально-локальних стратегій агропромислових корпорацій, які на відміну від існуючих, базуються на поєднанні міжнародної інтеграції, локальної адаптації, соціальної відповідальності та принципів сталого розвитку, що дозволить підвищити довгострокову стійкість й ефективність функціонування корпорацій в умовах глобальної невизначеності.

Отже, сучасні стратегічні підходи вітчизняних агропромислових корпорацій характеризуються поступовим переходом від традиційних моделей управління до інтегрованих адаптивно-резильєнтних моделей розвитку, спрямованих на забезпечення довгострокової конкурентоспроможності, стійкості та ефективного функціонування в умовах глобальних викликів.

Висновки до розділу 2.

Встановлено, що сучасні міжнародні корпорації функціонують в умовах посилення впливу глобальних викликів, які набувають комплексного, взаємопов'язаного та системного характеру. Доведено, що кожний із глобальних викликів має подвійний характер впливу на діяльність міжнародних корпорацій, створюючи одночасно як загрози, так і нові можливості для стратегічного розвитку. Встановлено, що для міжнародних корпорацій агропромислового сектору найбільш суттєвими глобальними викликами

виступають втрата біорізноманіття, нестача питної води, кліматичні зміни, зростання населення, вирубка лісів та бідність. Визначено, що вплив зазначених чинників реалізується через багаторівневу систему взаємозалежних макро-, мезо- та мікрочинників, які трансформують інституційне середовище, галузеві умови функціонування та внутрішні стратегічні процеси міжнародних корпорацій. Поглиблено науково-методичний підхід до класифікації чинників стратегічного розвитку міжнародних корпорацій за макро-, мезо- та мікрорівнями впливу, що забезпечує комплексне врахування інституційних, галузевих, регіональних та внутрішньокорпоративних детермінант у процесі стратегічного управління.

Доведено, що в умовах посилення глобальних викликів відбувається трансформація стратегічних підходів міжнародних корпорацій від традиційно орієнтованих на економічну ефективність моделей управління до інтегрованих моделей сталого, адаптивного та резильєнтного розвитку. Аналіз діяльності провідних міжнародних корпорацій показав, що стратегічні пріоритети сучасного корпоративного управління концентруються навколо шести ключових напрямів (подолання кліматичних змін, забезпечення доступу до питної води, збереження біорізноманіття, протидії вирубці лісів, реагування на демографічні зміни та скорочення бідності). Встановлено, що найбільш поширеними стратегічними підходами міжнародних корпорацій до подолання глобальних викликів є інтеграція ESG-принципів у систему корпоративного управління, реалізація CSR-стратегій, орієнтація на досягнення Цілей сталого розвитку ООН, впровадження інноваційних та цифрових технологій, розвиток глобальних стратегічних альянсів і партнерств, стратегічне управління ризиками та формування гібридних глобально-локальних моделей управління. Доведено, що ефективність стратегічного управління міжнародними корпораціями в сучасних умовах визначається спроможністю інтегрувати економічні, екологічні, соціальні та управлінські аспекти в єдину систему стратегічного розвитку, що свідчить про формування нової парадигми

стратегічного управління міжнародними корпораціями, в основі якої лежать принципи адаптивності, резильєнтності, інноваційності та сталого розвитку.

Удосконалено науково-методичний підхід до оцінювання стратегічних орієнтирів міжнародних корпорацій, що на відміну від наявних, враховує їх внесок у вирішення ключових глобальних викликів (кліматичні зміни, водні ресурси, біорізноманіття, демографічні зміни, вирубка лісів та бідність) і дозволяє визначати рівень стратегічної зрілості корпорацій у сфері сталого розвитку.

Встановлено, що вітчизняні агропромислові корпорації поступово трансформують власні системи стратегічного управління відповідно до глобальних тенденцій сталого розвитку, посилення екологічних вимог, цифровізації бізнес-процесів та зростання рівня невизначеності зовнішнього середовища. Найбільш адаптованими до сучасних глобальних викликів є великі агрохолдинги України, які активно інтегрують ESG-, CSR- та SDGs-підходи у стратегічне управління, розвивають міжнародні партнерства, впроваджують інноваційні технології та формують адаптивні механізми управління ризиками.

Доведено, що в умовах воєнних дій та посилення глобальної нестабільності стратегічні підходи вітчизняних агропромислових корпорацій набувають вираженого адаптивно-резильєнтного характеру. Особливого значення набувають гібридні глобально-локальні стратегії, які забезпечують поєднання глобальної конкурентоспроможності з орієнтацією на локальні потреби розвитку територій та відновлення національної економіки.

Поглиблено методичні засади формування гібридних глобально-локальних стратегій агропромислових корпорацій, які на відміну від існуючих, базуються на поєднанні міжнародної інтеграції, локальної адаптації, соціальної відповідальності та принципів сталого розвитку, що дозволить підвищити довгострокову стійкість й ефективність функціонування корпорацій в умовах глобальної невизначеності.

Основні наукові результати другого розділу опубліковані у працях автора [161; 163; 165; 166; 167; 171; 172; 176].

РОЗДІЛ 3. УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ МІЖНАРОДНИМИ КОРПОРАЦІЯМИ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ ВИКЛИКІВ

3.1. Трансформація парадигм стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах цифровізації, глобалізації та сталого розвитку

У сучасному світі міжнародні корпорації функціонують у середовищі, що характеризується високою турбулентністю, технологічною революцією, геополітичними ризиками, кліматичними викликами та прискореною глобальною конкуренцією. Традиційні моделі стратегічного управління, сформовані в умовах індустріальної економіки, виявляються недостатніми для забезпечення довгострокової конкурентоспроможності в цифрову епоху.

Сучасна стратегія більше не обмежується визначенням ринкових позицій або оптимізацією ресурсів – вона перетворюється на комплексну систему управління стійкістю, інноваційністю, цифровою трансформацією та соціально-екологічною відповідальністю. Основними драйверами трансформації виступають (рис. 3.1):

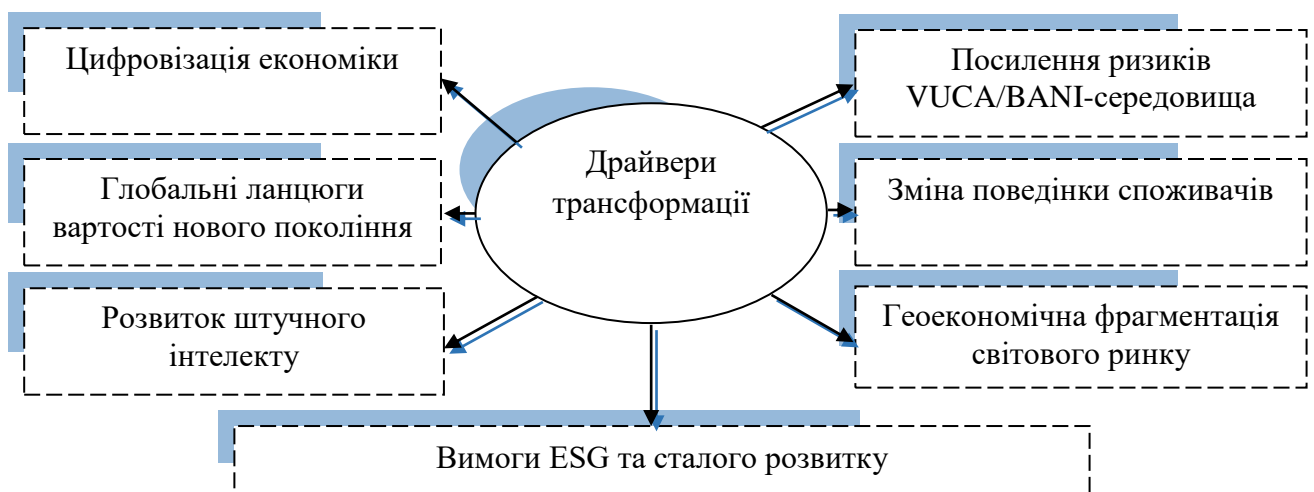

Рис. 3.1. Основні драйвери трансформації інструментарію стратегічного управління

Джерело: запропоновано автором.

Першим драйвером трансформації виступає цифровізація економіки, яка кардинально змінює принципи функціонування бізнесу та характер конкурентної боротьби. Активне впровадження технологій штучного інтелекту, великих даних (Big Data), хмарних сервісів, Інтернету речей (IoT), блокчейн-технологій та цифрових платформ створює нові можливості для автоматизації бізнес-процесів, прогнозування ринкових змін і прийняття стратегічних рішень на основі даних. У цих умовах традиційні інструменти стратегічного аналізу доповнюються цифровою аналітикою, прогнозним моделюванням та data-driven управлінням.

Другим драйвером є глобалізація та посилення міжнародної конкуренції. Відкритість світових ринків, інтеграція міжнародних ланцюгів створення вартості, розвиток глобальних платформ та транснаціональних мереж формують нові конкурентні умови для міжнародних корпорацій [163]. Конкурентна перевага дедалі більше залежить не від масштабів діяльності, а від швидкості адаптації до змін, здатності інтегрувати інновації та ефективно управляти глобальними ресурсними потоками. Це зумовлює необхідність використання гнучких стратегічних інструментів, здатних забезпечувати оперативне реагування на зміни міжнародного бізнес-середовища.

Третім драйвером виступає зростання рівня глобальної невизначеності та ризиків. Геополітичні конфлікти, економічні кризи, пандемії, кіберзагрози, зміни клімату та порушення глобальних логістичних ланцюгів створюють нові виклики для міжнародного бізнесу. Унаслідок цього стратегічне управління орієнтується не лише на досягнення економічних результатів, а й на забезпечення стійкості, адаптивності та резильєнтності бізнес-моделей [165]. Особливого значення набувають інструменти управління ризиками, сценарного планування, стрес-тестування та прогнозування кризових явищ.

Четвертим драйвером є інноваційний розвиток та прискорення технологічних змін. Скорочення життєвого циклу продукції, швидке поширення інновацій та технологічних рішень вимагають від міжнародних корпорацій постійного оновлення бізнес-моделей і стратегічних пріоритетів.

Інновації стають не лише джерелом конкурентних переваг, а й необхідною умовою довгострокового розвитку. Це сприяє поширенню Agile-підходів, відкритих інновацій, корпоративних інноваційних екосистем та цифрових платформ співпраці.

П'ятим драйвером виступає поширення концепції сталого розвитку та ESG-трансформація бізнесу. Зростання суспільної уваги до екологічних, соціальних та управлінських аспектів діяльності корпорацій змінює критерії оцінювання їхньої ефективності. Поряд із фінансовими показниками дедалі більшого значення набувають екологічна відповідальність, соціальний вплив, прозорість корпоративного управління та відповідність принципам ESG. У результаті стратегічний менеджмент доповнюється інструментами ESG-аналізу, інтегрованої звітності, оцінювання вуглецевого сліду, циркулярної економіки та управління сталим розвитком.

Шостим драйвером є трансформація людського капіталу та організаційних моделей управління. Поширення дистанційної роботи, цифрових комунікацій, віртуальних команд та мережевих організаційних структур змінює традиційні підходи до управління персоналом. Людський капітал, знання, компетентності та здатність до інновацій стають ключовими стратегічними ресурсами міжнародних корпорацій. Це обумовлює впровадження сучасних Digital HR-технологій, систем управління знаннями та інструментів розвитку цифрових компетентностей працівників.

Сьомим драйвером є зростання ролі даних як стратегічного ресурсу розвитку корпорацій. У цифровій економіці дані перетворюються на один із найцінніших активів компаній. Можливість збору, обробки, аналізу та використання інформації у режимі реального часу формує принципово новий підхід до стратегічного управління. Саме дані стають основою для прогнозування ринкових тенденцій, виявлення ризиків, формування конкурентних переваг та розроблення адаптивних стратегій розвитку [162].

Отже, трансформація інструментарію стратегічного управління міжнародних корпорацій відбувається під впливом комплексу

взаємопов'язаних драйверів, серед яких ключову роль відіграють цифровізація, глобалізація, інноваційний розвиток, зростання невизначеності, поширення принципів сталого розвитку, трансформація людського капіталу та перетворення даних на стратегічний ресурс. Сукупна дія зазначених чинників обумовлює перехід від традиційних моделей стратегічного управління до адаптивних, цифрових, ESG-орієнтованих та резильєнтних систем управління міжнародними корпораціями.

У цих умовах стратегічне управління переходить від статичних довгострокових планів до адаптивних, даних-орієнтованих і мережевих моделей.

Трансформацію стратегічних інструментів доцільно розглядати як послідовну зміну управлінських парадигм (табл. 3.1).

Таблиця 3.1

Розвиток інструментарію стратегічного управління

Етап	Характеристика	Типові інструменти
Індустріальний	Орієнтація на виробництво та масштаб	Планування, бюджетування
Конкурентний	Орієнтація на ринок	SWOT, PEST, 5 сил Портера
Глобалізаційний	Міжнародна експансія	Матриці BCG, GE/McKinsey
Інноваційний	Технологічні переваги	Balanced Scorecard, KPI
Цифровий	Дані та платформи	Big Data, AI-аналітика
Сталий	ESG і відповідальність	SDG-метрики, нефінансова звітність

Джерело: побудовано автором.

Необхідність дослідження структурно-логічного підходу до трансформації парадигм стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах цифровізації, глобалізації та сталого розвитку зумовлена підвищенням адаптивності, стійкості та довгострокової конкурентоспроможності міжнародних корпорацій. Визначимо основні парадигми стратегічного управління.

1. Індустріальна парадигма стратегічного управління. Індустріальна парадигма сформувалася в середині ХХ ст. в умовах масового виробництва та домінування виробничих чинників економічного зростання. Основною метою управління на цьому етапі було забезпечення ефективного використання виробничих ресурсів, досягнення економії на масштабах та максимізація обсягів виробництва. Стратегія корпорацій будувалася навколо виробничого потенціалу, а ключовими факторами успіху виступали виробничі потужності, матеріальні ресурси та ефективність виробничих процесів. Управлінські рішення приймалися централізовано, а зовнішнє середовище розглядалося як відносно стабільне та передбачуване. Основними інструментами стратегічного управління цього періоду були довгострокове планування, бюджетування, виробниче прогнозування, нормування ресурсів та контроль виконання планів. Головна увага приділялася внутрішнім процесам підприємства, а не зовнішньому середовищу. У межах індустріальної парадигми конкурентоспроможність міжнародних корпорацій забезпечувалася переважно за рахунок масштабів виробництва та зниження витрат.

2. Конкурентна парадигма стратегічного управління. Починаючи з 1970-х років, унаслідок загострення конкуренції та насичення ринків сформувалася конкурентна парадигма стратегічного управління. Основний акцент змістився з внутрішньої ефективності підприємства на дослідження зовнішнього середовища та формування стійких конкурентних переваг [175]. У цей період стратегія почала розглядатися як механізм позиціонування компанії на ринку. Визначального значення набули аналіз конкурентів, оцінювання галузевої структури, дослідження ринкових можливостей і загроз. Саме в межах цієї парадигми були розроблені класичні інструменти стратегічного аналізу: SWOT-аналіз, PEST-аналіз, модель п'яти конкурентних сил М. Портера, аналіз стратегічних груп, ланцюг створення вартості та конкурентні стратегії. Ключовим результатом конкурентної парадигми стало усвідомлення того, що джерелом довгострокового успіху є не лише ефективність виробництва, а й

здатність корпорації формувати та утримувати конкурентні переваги на глобальному ринку.

3. Глобалізаційна парадигма стратегічного управління. Наприкінці ХХ ст. під впливом процесів глобалізації сформувалася нова управлінська парадигма, орієнтована на міжнародну експансію та інтеграцію бізнесу у світовий економічний простір. Для цього етапу характерним стало стрімке зростання міжнародних корпорацій, формування глобальних виробничих і логістичних мереж, активний розвиток прямих іноземних інвестицій та міжнародної кооперації. Стратегічний менеджмент почав охоплювати питання вибору міжнародних ринків, адаптації до різних інституційних середовищ, формування глобальних ланцюгів створення вартості та управління міжнародними активами. Серед найбільш поширених інструментів цього періоду були матриця BCG, матриця GE/McKinsey, портфельний аналіз бізнес-напрямів, стратегічне планування міжнародної експансії та моделі глобальної інтеграції. У межах глобалізаційної парадигми конкурентоспроможність корпорацій почала визначатися їх здатністю ефективно управляти міжнародними ресурсами та використовувати переваги глобальної присутності.

4. Інноваційна парадигма стратегічного управління. На початку ХХІ ст. ключовим джерелом конкурентних переваг стають знання, інновації та інтелектуальний капітал [161]. У цих умовах формується інноваційна парадигма стратегічного управління. Головною метою управління стає забезпечення безперервного інноваційного розвитку, створення нових продуктів, технологій і бізнес-моделей. Особливого значення набувають наукові дослідження, корпоративні інноваційні екосистеми, управління знаннями та розвиток людського капіталу. У цей період поширення набувають такі інструменти, як Balanced Scorecard, КРІ-системи, управління інноваційними портфелями, відкриті інновації, управління знаннями та стратегічні карти розвитку. Інноваційна парадигма суттєво змінила роль стратегічного управління, перетворивши його на механізм забезпечення довгострокового технологічного лідерства міжнародних корпорацій.

5. Цифрова парадигма стратегічного управління. Подальший розвиток цифрових технологій, штучного інтелекту, великих даних та платформної економіки сприяв формуванню цифрової парадигми стратегічного управління. У межах цієї парадигми дані розглядаються як стратегічний актив корпорації, а цифрові технології стають основою прийняття управлінських рішень [163]. Стратегія формується не лише на основі експертних оцінок, а й через аналіз великих масивів даних у режимі реального часу. Основними інструментами виступають Big Data-аналітика, штучний інтелект, машинне навчання, цифрові платформи, Business Intelligence-системи, цифрові двійники та прогнозна аналітика. Цифрова парадигма забезпечує перехід від реактивного до проактивного управління, що дозволяє міжнародним корпораціям оперативно реагувати на зміни зовнішнього середовища та прогнозувати майбутні ризики й можливості.

6. Парадигма сталого розвитку та ESG-управління. Найновішим етапом еволюції стратегічного управління є формування парадигми сталого розвитку та ESG-управління. Її поява обумовлена загостренням глобальних екологічних, соціальних та управлінських проблем, а також необхідністю досягнення Цілей сталого розвитку ООН. На відміну від попередніх парадигм, орієнтованих переважно на економічні результати, ESG-парадигма передбачає створення довгострокової цінності для всіх груп стейкхолдерів. Ефективність корпорації оцінюється не лише через фінансові показники, а й через її екологічний, соціальний та управлінський вплив. Основними інструментами стають ESG-рейтинги, нефінансова звітність, інтегрована звітність, оцінювання вуглецевого сліду, аналіз життєвого циклу продукції, циркулярні бізнес-моделі та системи моніторингу показників сталого розвитку. Парадигма сталого розвитку фактично поєднує досягнення всіх попередніх етапів розвитку стратегічного управління та формує нову модель функціонування міжнародних корпорацій, у якій економічна ефективність, цифровізація, інноваційність, соціальна відповідальність та екологічна безпека розглядаються як взаємопов'язані складові довгострокового розвитку.

Отже, еволюція інструментарію стратегічного управління міжнародними корпораціями відображає закономірний перехід від виробничо орієнтованих моделей управління до цифрових, інноваційних та ESG-орієнтованих систем. Кожна наступна парадигма не заперечує попередню, а інтегрує її інструменти у більш складну систему стратегічного управління, що забезпечує адаптивність, резильєнтність та конкурентоспроможність міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів. Таким чином, сучасні корпорації використовують гібридний інструментарій, що поєднує класичні та новітні підходи.

Вплив цифровізації на трансформацію стратегічних інструментів є ключовим чинником зміни управлінської логіки, яка змінює не лише інструменти, а й саму природу стратегічного мислення, а саме:

- дані як стратегічний ресурс – у цифровій економіці дані стають основним джерелом конкурентних переваг. Стратегічні рішення дедалі частіше базуються на аналітиці великих масивів інформації. До ключових інструментів належать: (масиви інформації, бізнес-аналітика; цифрові інформаційні панелі (дашборди); data-driven – рішення). Використання цих даних дозволить: прогнозувати попит; оптимізувати ланцюги постачання; управляти ризиками; персоналізувати продукти; прискорювати інновації;

- штучний інтелект у стратегічному управлінні - ШІ стає одним із центральних інструментів формування стратегій, використання якого включає: автоматизоване стратегічне планування; сценарне моделювання; оптимізацію ресурсів; управління ризиками; прогнозування поведінки ринку.

- цифрові платформи та екосистеми – сучасні корпорації переходять від вертикально інтегрованих структур до платформних моделей. Платформа забезпечує: взаємодію виробників і споживачів; швидке масштабування бізнесу; мережеві ефекти; доступ до глобальних ринків. Стратегія в таких умовах полягає не у володінні ресурсами, а у контролі над екосистемою.

Традиційні методи (SWOT, PEST, Porter) залишаються актуальними, але доповнюються новими цифровими підходами (рис. 3.2).

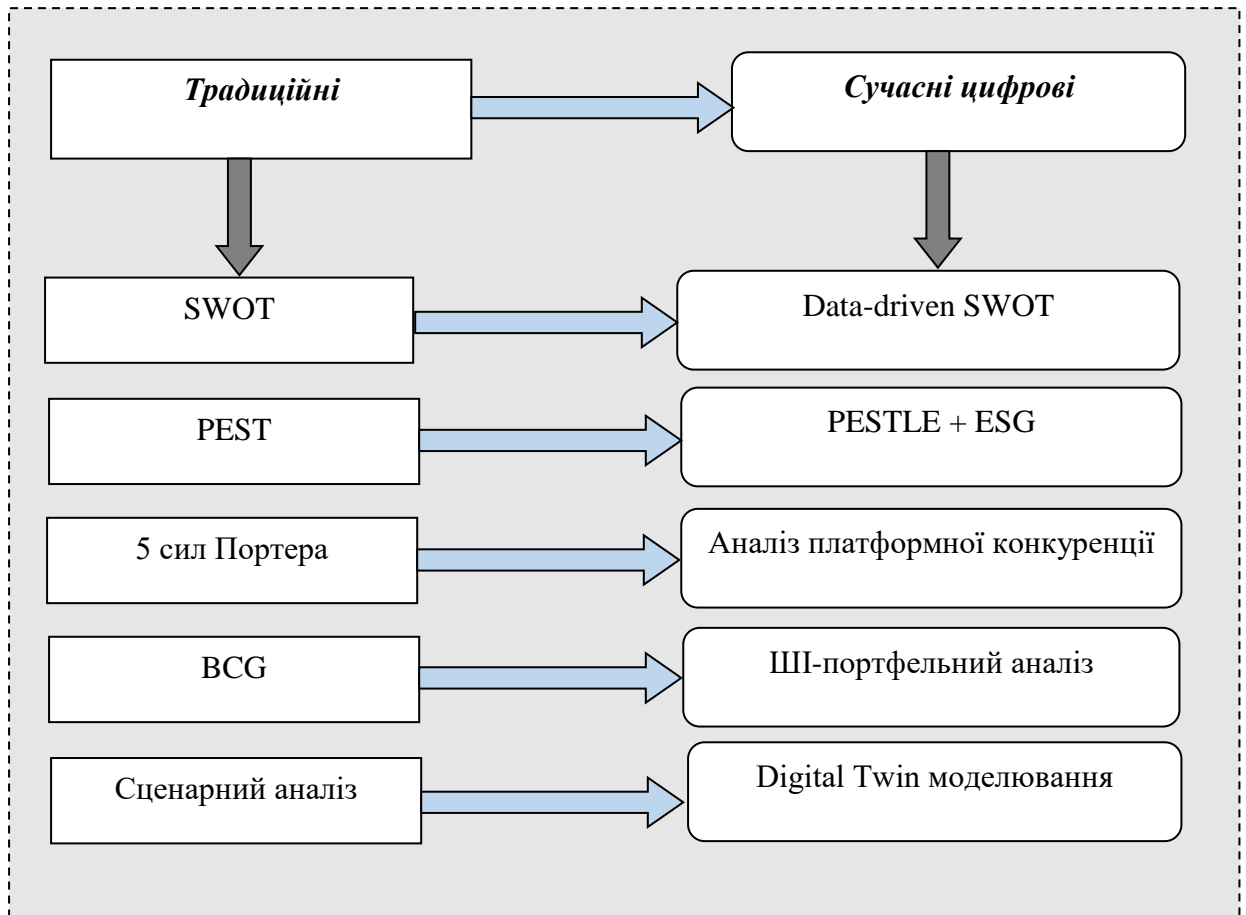

Рис. 3.2. Порівняння традиційних і сучасних інструментів аналізу
Джерело: доповнено автором.

Сталий розвиток змінює цілі корпорацій (від максимізації прибутку до створення довгострокової цінності для суспільства), а саме:

- інтеграція ESG у стратегію – ESG-чинники стають невід’ємною частиною стратегічного управління, які охоплюють екологічно-соціальні аспекти та корпоративне управління [167]. Тут корпорації змушені враховувати: вуглецевий слід; використання ресурсів; умови праці; етичні стандарти; прозорість управління;

- нові інструменти стратегічного управління сталим розвитком, де серед ключових: ESG-показники; інтегрована звітність; аналіз життєвого циклу продукту; оцінка впливу на клімат; інструменти циркулярної економіки. Трансформація інструментів стратегічного планування передбачає (табл. 3.2):

Таблиця 3.2

Перехід від статичного до динамічного планування

Традиційне планування	Сучасні підходи
Фіксовані стратегічні цілі	Короткі стратегічні цикли
Стабільність ринкового середовища	Постійний моніторинг середовища
Поступові зміни	Гнучке коригування цілей
Централізоване управління	Використання цифрових даних у реальному часі

Джерело: систематизовано автором.

Agile-підхід, який запозичений зі сфери розробки програмного забезпечення та активно застосовується в стратегічному управлінні міжнародними корпораціями. Agile-підхід базується на таких принципах: ітеративність; кросфункціональні команди; швидке тестування рішень; орієнтація на цінність для клієнта; мінімізація бюрократії. Agile-стратегія дозволяє корпораціям швидко реагувати на технологічні та ринкові зміни.

OKR-метод (Метод Objectives and Key Results) широко використовується глобальними компаніями через його переваги: прозорість стратегічних цілей; узгодження рівнів управління; вимірюваність результатів; підвищення залученості персоналу.

Інноваційні інструменти управління ризиками – передбачає поєднання:

– інтегроване управління ризиками – комплексний підхід до всіх видів ризиків (фінансових, операційних, репутаційних, технологічних, екологічних, геополітичних);

– ризик-аналітика, що дозволяє: ідентифікувати слабкі сигнали; прогнозувати кризові ситуації; оцінювати вплив ризиків; автоматично формувати сценарії реагування;

– концепція стратегічної резильєнтності – означає здатність системи не лише витримувати потрясіння, а й адаптуватися та розвиватися після них. Для міжнародних корпорацій це включає: диверсифікацію ринків; резервування

ресурсів; гнучкість бізнес-моделі; цифрову інфраструктуру; інноваційний потенціал.

Трансформація організаційних інструментів стратегічного управління:

- перехід до мережевих організацій – основними перевагами виступають: швидкість прийняття рішень; інноваційність; глобальна інтеграція; адаптивність;

- віртуальні команди та дистанційне управління, що використовують: цифрові платформи співпраці; хмарні технології; автоматизовані системи управління;

- корпоративні інноваційні екосистеми – стартапи, університети, наукові центри, технологічні партнери, державні структури, що дозволяє прискорити інноваційний розвиток [168].

Інструменти стратегічного управління людським капіталом:

- Digital HRM характеризується сучасними HR-системами, що включають: ІІІ-рекрутинг; аналітику продуктивності; цифрові платформи навчання; управління персоналом;

- управління знаннями – стає стратегічною функцією через свої інструменти: корпоративні бази знань; системи обміну досвідом; внутрішні соціальні мережі; цифрові навчальні середовища;

- формування культури інновацій, де корпоративна культура повинна стимулювати: креативність; підприємливість; готовність до змін; міжкультурну взаємодію [175].

Соціально-екологічні інструменти стратегічного управління визначається такими аспектами:

- циркулярна економіка – коли корпорації переходять від лінійної моделі «виробництво – споживання – відходи» до циклічної, де інструментами виступають повторне використання ресурсів, переробка, енергоефективність та екодизайн;

- соціальна відповідальність бізнесу, яка стає складовою стратегічного управління – розвиток громад, підтримка працівників, етичний бізнес та

прозорість діяльності.

Тепер проаналізуємо інтеграцію цифрових та сталих інструментів у єдину систему стратегічного управління – ця система поєднує цифрові технології, інноваційні механізми та принципи сталого розвитку в єдину управлінську архітектуру. Ключова особливість цієї трансформації полягає у зміні логіки стратегічного управління – від оптимізації окремих функцій до забезпечення системної стійкості бізнесу. Інтеграція здійснюється за трьома основними вимірами: цифровий (Digital); економічний (Economic); сталий (Sustainable).

Сучасну систему стратегічного управління можна подати у вигляді багаторівневої моделі, яка включає:

РІВЕНЬ 1. Стратегічне бачення – включає довгострокові цілі розвитку корпорації з урахуванням цифрової трансформації та ESG-пріоритетів.

РІВЕНЬ 2. Бізнес-модель – орієнтована на створення цінності через цифрові платформи, інновації та екологічну відповідальність.

РІВЕНЬ 3. Операційні механізми – включають цифрові інструменти управління процесами, ресурсами та ризиками.

РІВЕНЬ 4. Аналітична система – забезпечує data-driven управління на основі великих даних та прогнозної аналітики.

Потім відбувається безпосередньо формування інтегрованої системи показників стратегічної ефективності (фінансові результати, інноваційний, соціальний та екологічний ефекти) шляхом трансформації класичної системи BSC у Digital-ESG Balanced Scorecard (табл. 3.3).

Таблиця 3.3

Розширена система стратегічних показників

Перспектива	Традиційні показники	Сучасні показники
Фінансова	ROI, прибуток	Economic Value Added, стійкість доходів
Клієнтська	Частка ринку	Customer Lifetime Value, цифровий досвід
Внутрішні процеси	Продуктивність	Автоматизація, цифрова зрілість
Навчання і розвиток	Кваліфікація	Інноваційний потенціал, digital skills
Сталий розвиток	-	ESG-індекс, вуглецевий слід

Джерело: доповнено автором.

Трансформація стратегічного управління міжнародних корпорацій в умовах цифровізації та сталого розвитку обумовлює необхідність перегляду традиційних підходів до оцінювання стратегічної ефективності. Класична система Balanced Scorecard (BSC), запропонована Р. Капланом та Д. Нортон, тривалий час виступала одним із найбільш поширених інструментів стратегічного контролю, забезпечуючи взаємозв'язок між стратегічними цілями та результатами діяльності підприємства через чотири ключові перспективи: фінанси, клієнти, внутрішні бізнес-процеси, навчання та розвиток персоналу. Однак сучасні умови функціонування міжнародних корпорацій вимагають розширення зазначеної системи за рахунок інтеграції цифрових та ESG-компонентів.

У сучасному бізнес-середовищі стратегічна ефективність міжнародної корпорації визначається не лише фінансовими результатами, але й здатністю забезпечувати інноваційний розвиток, цифрову трансформацію, екологічну відповідальність, соціальну цінність та довгострокову стійкість бізнес-моделі. Саме тому класична система Balanced Scorecard трансформується у Digital-ESG Balanced Scorecard, яка поєднує традиційні показники ефективності з цифровими та ESG-індикаторами.

Фінансова перспектива зберігає свою базову роль у системі стратегічного управління, проте її зміст суттєво розширюється. Якщо традиційно оцінювання фінансової результативності здійснювалося через показники прибутку, рентабельності інвестицій (ROI) та фінансової стійкості, то сучасний підхід передбачає використання показників Economic Value Added (EVA), рівня стійкості доходів, цифрової продуктивності активів, вартості інтелектуального капіталу та ефективності цифрових інвестицій. Такий підхід дозволяє оцінювати не лише поточну прибутковість корпорації, а й її здатність створювати довгострокову економічну цінність в умовах цифрової економіки.

Клієнтська перспектива також зазнає істотної трансформації. У традиційній системі BSC основними показниками виступали частка ринку, рівень задоволеності споживачів та обсяги реалізації продукції. В умовах

цифровізації стратегічного значення набувають показники Customer Lifetime Value (CLV), рівень цифрової взаємодії зі споживачами, якість клієнтського досвіду (Customer Experience), цифрова лояльність клієнтів та ефективність омніканальних комунікацій. Для міжнародних корпорацій саме цифровий досвід клієнтів дедалі більше визначає рівень їхньої конкурентоспроможності на глобальному ринку.

Перспектива внутрішніх бізнес-процесів трансформується під впливом автоматизації, цифровізації виробництва та використання технологій штучного інтелекту [16]. Поряд із традиційними показниками продуктивності та ефективності процесів до системи оцінювання включаються показники рівня автоматизації, цифрової зрілості бізнес-процесів, ефективності використання даних, швидкості прийняття управлінських рішень та рівня інтеграції цифрових платформ у корпоративну діяльність. Це дозволяє оцінювати ступінь готовності міжнародної корпорації до функціонування в цифровому середовищі.

Перспектива навчання та розвитку персоналу також набуває нового змісту. Якщо в традиційній системі основна увага приділялася професійній підготовці працівників та підвищенню кваліфікації, то сучасний підхід акцентує увагу на розвитку цифрових компетентностей, інноваційного потенціалу, управлінні знаннями та здатності персоналу до безперервного навчання. Важливими індикаторами виступають рівень digital skills, інноваційна активність працівників, участь у цифрових освітніх програмах та здатність до генерації нових знань і технологічних рішень.

Принципово новою складовою Digital-ESG Balanced Scorecard є перспектива сталого розвитку. Її включення обумовлено зростанням ролі ESG-критеріїв у стратегічному управлінні міжнародними корпораціями. У межах даної перспективи оцінюються показники екологічної, соціальної та управлінської результативності діяльності корпорації. До ключових індикаторів належать ESG-рейтинг, рівень викидів парникових газів, вуглецевий слід продукції, ефективність використання природних ресурсів, показники

соціальної відповідальності, корпоративної етики, гендерної рівності та прозорості управління.

Таким чином, Digital-ESG Balanced Scorecard формує інтегровану систему стратегічного оцінювання, яка дозволяє одночасно враховувати фінансові результати, інноваційний розвиток, цифрову трансформацію, соціальну відповідальність та екологічну ефективність міжнародних корпорацій. Використання такої системи забезпечує комплексне оцінювання рівня стратегічної ефективності, підвищує якість стратегічних рішень та сприяє формуванню довгострокових конкурентних переваг в умовах цифрової економіки та реалізації принципів сталого розвитку. У результаті трансформації класичної Balanced Scorecard у Digital-ESG Balanced Scorecard міжнародна корпорація отримує можливість перейти від оцінювання окремих результатів діяльності до комплексного управління створенням економічної, соціальної, екологічної та інноваційної цінності, що відповідає сучасним вимогам стратегічного розвитку глобального бізнесу.

Трансформація інструментарію стратегічного управління міжнародних корпорацій призводить до формування нової управлінської парадигми, що базується на інтеграції цифрових технологій, інноваційних підходів і принципів сталого розвитку. Важливим результатом цієї трансформації є перехід до адаптивно-резильєнтних моделей управління, здатних забезпечити довгострокову конкурентоспроможність у глобальному нестабільному середовищі (рис. 3.3). Отже, проведені дослідження засвідчили, що сучасний етап розвитку міжнародних корпорацій характеризується глибокою трансформацією інструментарію стратегічного управління під впливом цифровізації, глобалізації, інноваційного розвитку, поширення принципів сталого розвитку, зростання рівня невизначеності та посилення глобальних ризиків. Встановлено, що традиційні підходи до стратегічного управління поступово трансформуються у комплексні системи управління, спрямовані на забезпечення адаптивності, резильєнтності, інноваційності та довгострокової стійкості міжнародних корпорацій.

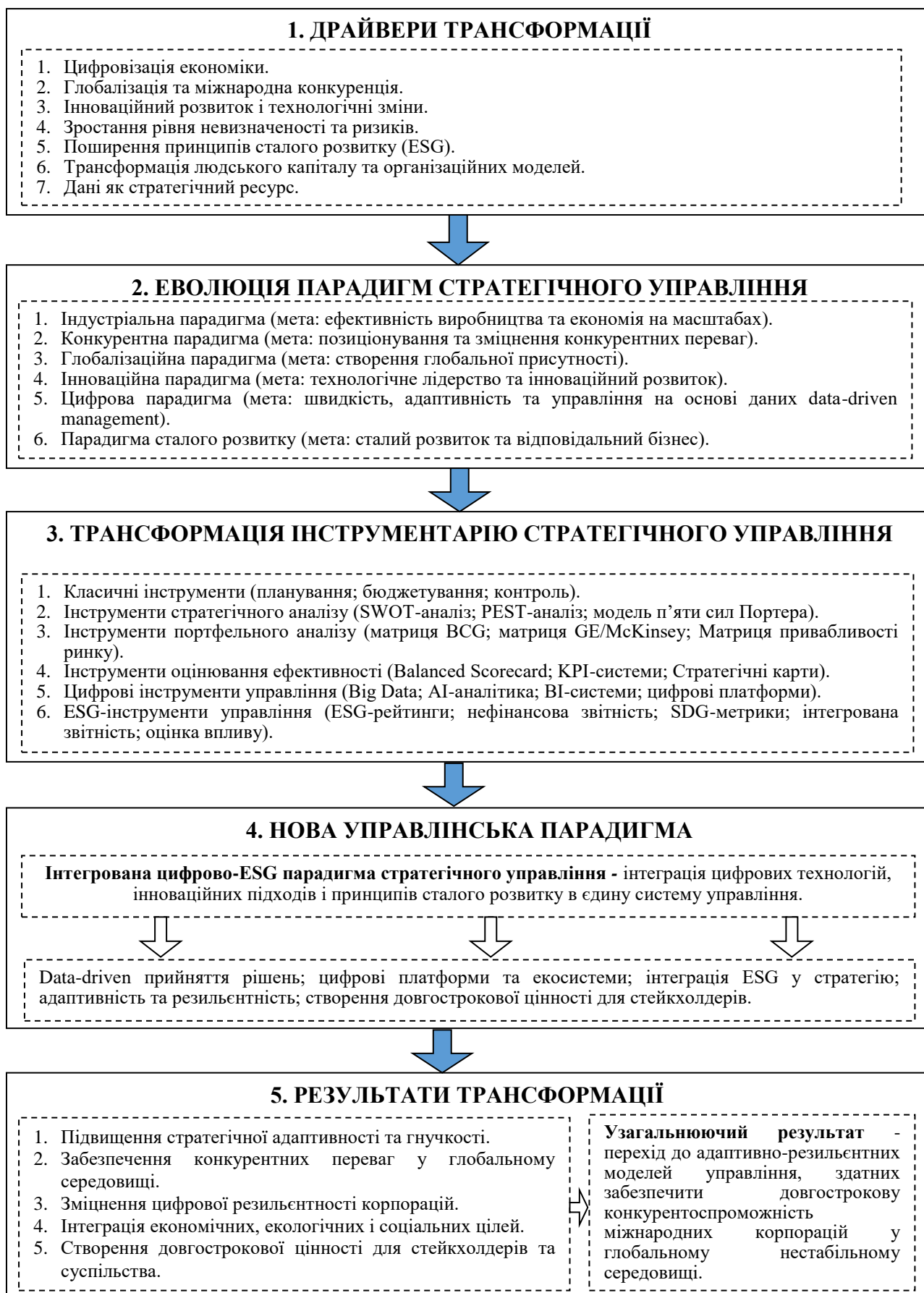

Рис. 3.3. Структурно-логічний підхід до трансформації парадигм стратегічного управління міжнародними корпораціями [доповнено автором]

Доведено, що трансформація інструментарію стратегічного управління відбувається через послідовну зміну управлінських парадигм – від індустріальної та конкурентної до цифрової та ESG-орієнтованої. Кожна наступна парадигма не замінює попередню, а інтегрує її інструменти у більш складну систему стратегічного управління, яка враховує сучасні вимоги глобального бізнес-середовища. У результаті відбувається перехід від жорстких централізованих моделей управління до гнучких, адаптивних та data-driven систем прийняття стратегічних рішень.

Обґрунтовано, що цифровізація виступає ключовим каталізатором трансформації стратегічного управління, оскільки змінює підходи до формування та реалізації корпоративних стратегій через використання великих даних, штучного інтелекту, цифрових платформ, прогностичної аналітики та інтелектуальних систем підтримки управлінських рішень. Встановлено, що дані перетворюються на стратегічний ресурс розвитку міжнародних корпорацій, а цифрові технології стають основою формування нових конкурентних переваг.

Доведено, що трансформація стратегічного планування супроводжується переходом від статичних довгострокових планів до динамічних моделей управління, які базуються на Agile-підходах, OKR-методології, сценарному моделюванні, ризик-аналітиці та концепції стратегічної резильєнтності, що забезпечує можливість оперативного коригування стратегічних цілей відповідно до змін зовнішнього середовища та підвищує здатність міжнародних корпорацій ефективно реагувати на глобальні виклики. Встановлено, що інтеграція цифрових технологій, інноваційних механізмів та принципів сталого розвитку формує нову архітектуру стратегічного управління міжнародними корпораціями, основу якої становить Digital-ESG система управління. У межах цієї системи стратегічне бачення, бізнес-модель, операційні механізми та аналітична підсистема функціонують як взаємопов'язані елементи єдиного управлінського контуру.

Доповнено структурно-логічний підхід до трансформації парадигм стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах цифровізації,

глобалізації та сталого розвитку, який на відміну від існуючих підходів, ґрунтується на інтеграції цифрових технологій, data-driven управління, ESG-інструментів та механізмів стратегічної резильєнтності в синергічну Digital-ESG систему стратегічного управління, що забезпечує підвищення адаптивності, стійкості та довгострокової конкурентоспроможності міжнародних корпорацій.

Таким чином, трансформація інструментарію стратегічного управління міжнародних корпорацій в умовах цифровізації та сталого розвитку приводить до формування нової Digital-ESG парадигми стратегічного управління, яка поєднує цифрові технології, інноваційні підходи, принципи сталого розвитку та механізми стратегічної резильєнтності. Реалізація такої парадигми забезпечує підвищення адаптивності, стійкості, конкурентоспроможності та здатності міжнародних корпорацій створювати довгострокову економічну, соціальну та екологічну цінність в умовах глобальних викликів.

3.2. Архітектоніка формування адаптивної стратегії розвитку міжнародних корпорацій

Вплив глобальних викликів, основними з яких визначено кліматичні зміни, втрата біорізноманіття, нестача питної води, зростання чисельності населення, вирубка лісів, бідність спричиняє необхідність застосування трансформаційних змін до здійснення стратегічного управління міжнародними корпораціями у всіх секторах світової економіки, в тому числі і агропромисловому секторі [155; 160]. Для усунення або мінімізації впливу глобальних викликів міжнародні корпорації агропромислового сектору впроваджують стратегічні альтернативи, які проявляються через формування низки нових стратегій, які узагальнено в табл. 3.4.

Стратегічні альтернативи міжнародних корпорацій агропромислового сектору
для боротьби з глобальними викликами

Глобальні виклики	Види стратегій та їх вплив					
	ESG-стратегія	SCR-стратегія	SGDs-стратегія	глобальні стратегічні альянси	стратегічне управління глобальними ризиками	глобально-локальна стратегія
Біорізноманіття	низький	середній	високий	низький	низький	середній
Питна вода	високий	середній	високий	високий	високий	високий
Кліматичні зміни	високий	високий	високий	високий	високий	високий
Зростання населення	високий	високий	високий	середній	середній	середній
Вирубка лісів	низький	низький	високий	низький	низький	середній
Бідність	високий	високий	високий	середній	середній	середній

Джерело: побудовано автором.

Стратегічні альтернативи міжнародних корпорацій агропромислового сектору полягають у формуванні шести типів нових стратегій: ESG-стратегія, CSR-стратегія, SDGs-стратегія, глобальні стратегічні альянси та партнерства, стратегічне управління глобальними ризиками та адаптивність, гібридні глобально-локальні стратегії, які є ефективними у боротьбі з глобальними викликами.

ESG-стратегія – це стратегічний підхід, що інтегрує екологічні (E), соціальні (S) та управлінські (G) аспекти у бізнес-процеси та процес ухвалення управлінських рішень компанії. Вона спрямована на створення стійкої цінності для стейкхолдерів і зниження ризиків, пов'язаних з довкіллям, соціальними чинниками та управлінням. ESG-стратегія має чіткі показники оцінювання, які можуть бути використані для зовнішньої звітності, інвестиційних рішень і глобальних рейтингів. Це відрізняє ESG від традиційної CSR-діяльності тим, що ESG є системним, комплексним та вимірювальним підходом, а не лише добровільними активностями [149]. Впровадження ESG-стратегії у стратегічне управління підприємством може мінімізувати екологічні та соціальні ризики й створювати додану вартість для бізнесу [150].

CSR-стратегія – це добровільна відповідальна поведінка компанії перед суспільством і довкіллям, що виходить за межі законодавчих вимог. Вона охоплює благодійність, волонтерські ініціативи, соціальні програми, покращення трудових стандартів, тощо. CSR може бути складовою стратегії, але вона частіше фокусується на цінностях та репутації, а не на вимірювальних показниках та довгострокових результатах таких як ESG [151]. У науковій літературі CSR розглядається, як інструмент стратегічного управління що поєднує соціальний, екологічний та економічний виміри у довгострокову діяльність організації [152].

SDGs-стратегія – це системний план і підхід до інтеграції сімнадцяти Цілей сталого розвитку ООН (Sustainable Development Goals) у політику, стратегії та діяльність держави або організації. Вона часто охоплює екологічні, соціальні і економічні аспекти розвитку до 2030 року. SDGs-стратегія часто включає локалізацію цілей на національному чи місцевому рівні, узгодження з індикаторами та моніторингом прогресу [153].

Глобальні стратегічні альянси та партнерства – це угоди про довгострокове співробітництво між організаціями або компаніями з різних країн, що забезпечують спільне досягнення стратегічних цілей (обмін знаннями, доступ на нові ринки, розподіл ризиків, тощо). Вони не обов'язково передбачають створення нової юридичної особи, але гуртуються на спільних інтересах і синергії [154]. Формування зазначеної стратегії потрібно, щоб посилити конкурентні позиції, підвищити інноваційність, розширити ринки збуту, спільно управляти складними проєктами [154].

Стратегічне управління глобальними ризиками та адаптивність – це комплексний підхід до ідентифікації, оцінки та управління стратегічними ризиками, що виникають у глобальному бізнес-середовищі, таких як економічна нестабільність, кліматичні зміни, цифрові загрози, тощо. Стратегічне управління глобальними ризиками інтегрується у загальну корпоративні стратегію та передбачає проактивний моніторинг, адаптивне

планування та сценарне моделювання, щоб організація могла гнучко реагувати на зміни зовнішнього середовища та бути резильєнтною [155].

Гібридні глобально-локальні стратегії – це підхід, який поєднує стандартизовані глобальні практики й адаптовані локальні рішення з урахуванням особливостей конкретних рішень чи спільнот. Це не просто мультинаціональна стратегія, а синтез глобальних стандартів та локальної адаптації. Наприклад, глобальні SDG-рамки можуть бути адаптовані до місцевих умов через локалізацію індикаторів та управлінських практик [156].

Кожна з вищезазначених стратегічних альтернатив має свої унікальні параметри, які необхідно враховувати при формуванні адаптивної стратегії міжнародної корпорації (табл. 3.5).

Таблиця 3.5

Основні параметри стратегічних альтернатив при формуванні адаптивної стратегії міжнародної корпорації

Стратегія / індикатор	ESG-стратегія	CSR-стратегія	SDGs-стратегія	Глобальні стратегічні альянси та партнерства	Стратегічне управління глобальними ризиками та адаптивність	Гібридні глобально-локальні стратегії
1	2	3	4	5	6	7
Напрямок розвитку	Інтеграція екологічних, соціальних та управлінських аспектів у корпоративну стратегію	Соціально відповідальна діяльність бізнесу поза межами основної операційної діяльності	Узгодження операційної діяльності з Цілями Сталого розвитку ООН	Міжкорпоративна та міжсекторальна кооперація на глобальному рівні	Системне виявлення, оцінка та управління глобальними ризиками	Поєднання глобальної стандартизації зі стратегічною локалізацією
Цілі реалізації стратегії	Підвищення інвестиційної привабливості, прозорості та довгострокової стійкості	Формування позитивної репутації та соціальної легітимності бізнесу	Внесок у досягнення сталого розвитку на глобальному та регіональному рівнях	Доступ до ресурсів, інновацій, ринків, зниження трансакційних витрат	Забезпечення стійкості бізнесу в умовах невизначеності та криз	Підвищення конкурентоспроможності через адаптацію до локальних умов
Індикатори розвитку	ESG-рейтинги, викиди CO ₂ , енергоєфективність, гендерний баланс, корпоративне управління	Обсяг соціальних інвестицій, програми підтримки громад, заходи охорони праці	Кількість SDGs-ініціатив, інтегрованих у стратегію, нефінансова звітність за SDGs	Кількість партнерів, спільні інноваційні проекти, синергійний ефект	Індекси ризикостійкості, швидкість реагування, диверсифікація ланцюгів постачання	Частка локалізованих продуктів, адаптація бізнес-моделей, регіональні KPI

Продовження таблиці 3.5

1	2	3	4	5	6	7
Недоліки реалізації стратегії	Висока вартість впровадження, ризик формального підходу (greenwashing)	Обмежений вплив на основну бізнес-модель, фрагментарність заходів	Складність вимірювання результатів, декларативний характер	Координаційні труднощі, конфлікти між партнерами	Висока складність аналітичних моделей, потреба у великих масивах даних	Ризики втрати ефекту масштабу та зростання управлінських витрат

Джерело: складено автором за [157].

В умовах динамічного впливу глобальних викликів процес розвитку міжнародної корпорації повинен базуватися на побудові адаптивної стратегії, а стратегічне управління розвитком міжнародної корпорації переходити від традиційного управління до data-driven управління. Процес стратегічного управління та формування адаптивної стратегії розвитку міжнародних корпорацій агропромислового сектору має певні відмінності за традиційного та data-driven управління. Ключова відмінність між цими процесами полягає у джерелах стратегічних рішень, швидкості адаптації та рівні обґрунтованості управлінських рішень (табл. 3.6)

Таблиця 3.6

Відмінності стратегічного управління та формування адаптивної стратегії за традиційним та data-driven підходами

Критерії порівняння	Традиційне управління	Data-driven управління
1	2	3
Джерело стратегічних рішень	управлінський досвід, експертні судження, людська інтуїція	великі масиви даних, аналітика Big Data, штучний інтелект, прогнози моделі
Характер стратегічного процесу	переважно реактивний	практичний та рпогнозний
Аналіз глобальних викликів	загальний, описовий	кількісний, сценарний, багаторівневий
Оцінка ризиків	якісна, періодична	кількісна, безперервна з використанням стрес-тестів
Гнучкість адаптації	обмежена, із затримкою у часі	висока, з можливістю коригування у реальному часі
Інтеграція ESG, CSR, SDGs	формальна або фрагментарна	системна, інтегрована в KPI та бізнес-процеси

Продовження таблиці 3.6

1	2	3
Рівень використання цифрових технологій	низький або середній	високий за рахунок Big Data, ВІ-моделей, штучного інтелекту
Управління ресурсами (грунти, вода, енергія)	на основі середніх нормативів по галузі	на основі точних даних і оптимізаційних моделей
Роль локальних підрозділів	виконавча	аналітично-активна, постачальники даних
Стійкість до глобальних криз	середня або низька	висока, завдяки ранньому виявленню загроз
Швидкість стратегічних рішень	повільна	висока
Конкурентоспроможність у довгостроковій перспективі	обмежена	посилена та стійка

Джерело: складено автором.

Традиційне стратегічне управління ґрунтується переважно на управлінському досвіді, експертних оцінках і ретроспективному аналізі. Формування адаптивної стратегії міжнародної корпорації агропромислового сектору в такій моделі є здебільш реактивним, коли стратегічні зміни впроваджуються після настання кризових явищ та впливу глобальних викликів. Дані використовуються фрагментарно, а стратегічні ризики часто оцінюються якісно, що обмежує здатність корпорації швидко реагувати на глобальні виклики в агросекторі. Data-driven управління, навпаки, передбачає системне використання великих масивів даних, аналітики, прогнозного моделювання та цифрових платформ. Адаптивна стратегія з такого типу управління формується проактивно, на основі сценарного аналізу та постійного моніторингу виробничих, екологічних, соціальних та інших показників, що дозволяє міжнародним корпораціям не лише реагувати на глобальні виклики в агропромисловому секторі, а й передбачати їх вплив та інтегрувати адаптивність в процес стратегічного управління. Отже, традиційне стратегічне управління формує адаптивну стратегію міжнародних агропромислових корпорацій як реакцію на вже наявні виклики, тоді як data-driven управління перетворює адаптивність на постійну характеристику сталого розвитку. Саме data-driven підхід забезпечує вищу стійкість, ефективніше управління ризиками

та довгострокову конкурентоспроможність міжнародних корпорацій агропромислового сектору в умовах глобальної нестабільності.

Формування адаптивної стратегії міжнародної корпорації в умовах глобальних викликів ґрунтується не на ізольованому використанні окремих стратегічних підходів, а на їх системному поєднанні в єдину інтегровану модель стратегічного управління. При цьому ESG-стратегія, CSR-стратегія, SDGs-стратегія, глобальні стратегічні альянси та партнерства, стратегічне управління глобальними ризиками та адаптивність, а також гібридні глобально-локальні стратегії взаємодоповнюють одна одну, формуючи цілісну архітектуру адаптивного розвитку міжнародної корпорації. ESG-стратегія виконує роль базового каркасу адаптивної стратегії, оскільки забезпечує інтеграцію екологічних, соціальних та управлінських критеріїв у корпоративні рішення. Вона задає довгострокові орієнтири сталості, формує систему показників ефективності та створює основу для управління нефінансовими ризиками, зокрема кліматичними, соціальними та регуляторними. В адаптивній стратегії ESG виступає інструментом раннього реагування на глобальні виклики та підвищення стійкості бізнес-моделі.

CSR-стратегія доповнює ESG, фокусуючись на відповідальній взаємодії з ключовими стейкхолдерами ESG (працівниками, місцевими громадами, споживачами та постачальниками). У процесі формування адаптивної стратегії CSR-стратегія забезпечує соціальну легітимність діяльності корпорації, знижує соціальні конфлікти та підвищує довіру до бренду. CSR-інструменти дозволяють швидко адаптувати корпоративну поведінку до очікувань суспільства та локальних ринків.

SDGs-стратегія надає глобальний стратегічний вектор адаптивному розвитку корпорації, узгоджуючи корпоративні цілі з Цілями сталого розвитку ООН. Вона дозволяє міжнародним корпораціям поєднати власні бізнес-інтереси з глобальними пріоритетами, такими як боротьба зі змінами клімату, забезпечення продовольчої безпеки, скорочення нерівності та захист екосистем.

У межах адаптивної стратегії SDGs-стратегія виконує функцію довгострокової орієнтації та підсилює міжнародну репутацію корпорації.

Глобальні стратегічні альянси та партнерства є інструментом масштабування адаптивної стратегії. Через співпрацю з міжнародними організаціями, урядами, науковими установами, закладами освіти та іншими організаціями міжнародні корпорації отримують доступ до ресурсів, інновацій, знань і нових ринків. У поєднанні з ESG, CSR та SDGs такі партнерства дозволяють спільно реагувати на глобальні виклики, розподіляти ризики та прискорювати впровадження сталих рішень.

Стратегічне управління глобальними ризиками та адаптивність інтегрує всі перелічені підходи в єдину динамічну систему. Воно передбачає ідентифікацію, моніторинг та оцінку глобальних ризиків (кліматичних, геополітичних, економічних, технологічних), а також розробку сценаріїв реагування. Адаптивність полягає в здатності міжнародної корпорації коригувати ESG, CSR та SDGs-пріоритети залежно від змін зовнішнього середовища, забезпечуючи гнучкість стратегічних рішень.

Гібридні глобально-локальні стратегії забезпечують практичну реалізацію адаптивної стратегії. Вони поєднують глобальні стандарти ESG, CSR та SDGs із локальними умовами конкретних країн та регіонів. Такий підхід дозволяє забезпечити стратегічну єдність міжнародної корпорації на глобальному рівні і водночас адаптувати інструменти й механізми реалізації до місцевих соціально-економічних, екологічних і культурних особливостей.

В дослідженні Лепейко Т. І., Чирукова А. Д., Федірець О. В. запропонована адаптивна модель стратегічного менеджменту підприємства в умовах управління змінами [158]. однак зазначена модель не враховує оцінки впливу глобальних викликів на процес формування адаптивної моделі. Дослідники Шандова Н. В., Шандов Р. А. розробили адаптивну модель механізму створення стратегічного альянсу, яка складається з чотирьох взаємопов'язаних блоків: аналітико-прогностичний блок, інституційно-організаційний блок, інтерактивно-комунікаційний блок [159]. Вони

запропонували уведення елемента «адаптаційного контуру управління», який інтегрує інструменти аналітики, прогнозування та цифрового моніторингу у єдину систему швидкого реагування [159]. Однак, зазначена модель також не враховує впливу глобальних викликів на діяльність міжнародної корпорації.

В процесі формування адаптивної стратегії міжнародної корпорації повинні застосовуватися нові управлінські підходи, які базуються на data-driven управлінні. Data-driven управління – це управлінська концепція, за якої всі ключові стратегічні рішення формуються на основі системного аналізу великих масивів даних, а не людської інтуїції або експертних оцінках. Для міжнародних корпорацій агропромислового сектору такий підхід є критично важливим в умовах: геополітичної нестабільності; кліматичних ризиків; пандемічних загроз; технологічних зрушень; змін у глобальних ланцюгах постачання.

При цьому data-driven управління забезпечує гнучкість, прогнозованість і стійкість розвитку міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів. Традиційні підходи, що орієнтовані на сталість зовнішнього середовища та централізоване прийняття планових рішень, втрачають ефективність під впливом глобальних викликів, що обумовлює необхідність формування нових концепцій стратегічного управління, орієнтованих на гнучкість, адаптивність та стійкість бізнес-моделей [160].

Процес стратегічного управління та формування адаптивної стратегії розвитку міжнародних корпорацій агропромислового сектору в умовах глобальних викликів на основі data-driven управління складається з наступних етапів (рис. 3.4). Цей процес базується на системному використанні даних для обґрунтування стратегічних рішень, підвищення стійкості бізнес-моделі та гнучкої реакції міжнародної корпорації на глобальні виклики, що спричиняють динамічні зміни у зовнішньому середовищі.

Етап 1. Розробка стратегічних цілей адаптивного розвитку міжнародної корпорації. Сучасний підхід до розробки стратегічних цілей адаптивного розвитку міжнародної корпорації агропромислового сектору повинен базуватися на гнучкості та системності даних.

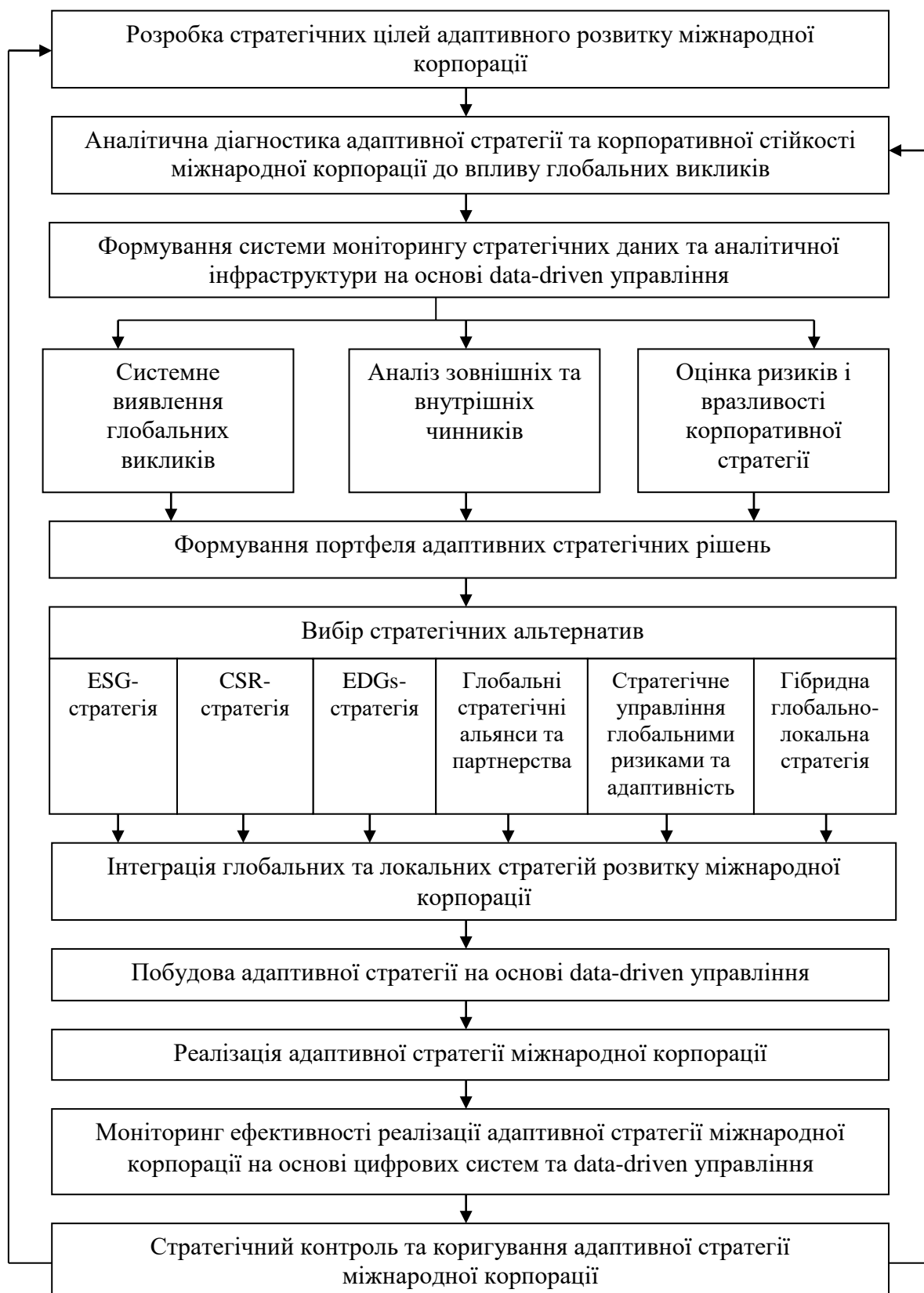

Рис. 3.4. Процес стратегічного управління та формування адаптивної стратегії розвитку міжнародних корпорацій агропромислового сектору в умовах глобальних викликів

Джерело: складено автором.

При цьому стратегічні цілі формуються, як динамічний портфель, що забезпечує конкурентоспроможність, стійкість та довгострокову цінність міжнародної корпорації.

Етап 2. Аналітична діагностика адаптивної стратегії та корпоративної стійкості міжнародної корпорації до впливу глобальних викликів. На цьому етапі міжнародна корпорація визначає ключові глобальні виклики, що впливають на її діяльність в агропромисловому секторі: кліматичні зміни, деградація ґрунтів, дефіцит водних ресурсів, геополітичні ризики, зміни регуляторної політики, технологічні трансформації та інші. Для проведення діагностики застосовуються:

- прогнозний аналіз (predictive analytics);
- ШІ-моделювання сценаріїв;
- стрес-тестування бізнес-моделі міжнародної корпорації;
- аналіз вразливості ланцюгів постачання.

За результатами проходження цього етапу міжнародна корпорація визначає, де саме її стратегія не витримує впливу глобальних викликів.

Етап 3. Формування системи моніторингу стратегічних даних та аналітичної інфраструктури на основі data-driven управління передбачає використання глобальних баз даних (наприклад, FAO, OCED, Світовий банк та інші), кліматичних моделей, супутникових даних і макроекономічної аналітики для формування об'єктивної картини зовнішнього середовища міжнародної корпорації, що здійснюється через:

3.1. Системне виявлення глобальних викликів.

Міжнародна корпорація формує єдиний аналітичний простір, який акумулює дані з таких джерел:

- макроекономічні показники (Світовий банк, МВФ, OCED);
- геополітичні індекси ризиків;
- кліматичні та екологічні дані;
- логістичні та торгові потоки;
- поведінка споживачів в різних регіонах.

3.2. Аналіз зовнішніх та внутрішніх чинників, що здійснюється з використанням методів стратегічного аналізу.

3.3. Оцінка ризиків і вразливості корпоративної стратегії. Для здійснення оцінки застосовується data-driven аналіз глобальних і галузевих ризиків (кліматичних, операційних, фінансових, соціальних та репутаційних). За допомогою сценарного аналізу, стрес тестів і прогностичних моделей міжнародна корпорація визначає найбільш уразливі елементи агробізнесу (урожайність, ресурсоемність, логістика, логістичні ланцюги), що дозволяє їй перейти від реактивного до проактивного управління ризиками. Таким чином, міжнародна корпорація створює єдину систему збору, обробки та інтеграції виробничих, фінансових, екологічних, соціальних та логістичних даних на основі Big Data, штучного інтелекту, ВІ-системи, що стає основою для формування подальших стратегічних рішень.

Етап 4. Формування портфеля адаптивних стратегічних рішень. На основі даних попередніх етапів формується набір альтернативних стратегій: ESG-стратегія, CSR-стратегія, SDGs-стратегія, глобальні стратегічні альянси та партнерства, стратегічне управління глобальними ризиками та адаптивність, гібридні глобально-локальні стратегії. Також до альтернативних стратегій може бути віднесена: географічна диверсифікація; повернення виробництва до країни базування корпорації (reshoring); перенесення виробництва до сусідньої географічно близької країни (nearshoring); цифровізація бізнес-процесів; перебудова продуктових портфелів. Кожна стратегічна альтернатива проходить кількісну оцінку ефектів та ризиків. Міжнародна корпорація формує кілька стратегічних сценаріїв розвитку (інноваційно-екологічний, ризик-орієнтований, партнерський, регіонально-адаптивний). З допомогою аналітики даних здійснюється порівняння стратегічних альтернатив за критеріями ефективності, стійкості та можливості протистояти впливу глобальних викликів, що забезпечує обґрунтований вибір адаптивної стратегії міжнародної корпорації.

Етап 5. Вибір стратегічних альтернатив. На основі аналітичного моделювання визначаються довгострокові та середньострокові цілі розвитку міжнародної корпорації, узгоджені з:

- ESG-пріоритетами (зменшення викидів, ефективне використання ресурсів, тощо);
- CSR-зобов'язання (соціальна відповідальність, розвиток громад);
- SDGs-цілі (продовольча безпека, кліматичні дії, збереження біорізноманіття та інші).

Data-driven підхід дозволяє кількісно вимірювати визначені цілі та пов'язувати їх із фінансовими показниками розвитку міжнародної корпорації.

Етап 6. Інтеграція глобальних та локальних стратегій розвитку міжнародної корпорації. Обрана адаптивна стратегія трансформується в гібридно-локальну модель. Міжнародна корпорація визначає які глобальні стандарти ESG, CSR, SDGs можна адаптувати до регіональних умов виробництва

Етап 7. Побудова адаптивної стратегії міжнародної корпорації на основі data-driven управління. Перехід до data-driven управління дозволяє міжнародній корпорації поєднувати глобальні стратегічні цілі з локальними адаптаційними рішенням на рівні регіонів, що формує адаптивну гібридну модель стратегічного управління, в якій єдина глобальна стратегія поєднана з множинними локальними сценаріями.

Етап 8. Реалізація адаптивної стратегії міжнародної корпорації через цифрові системи моніторингу. Для реалізації адаптивної стратегії міжнародні корпорації створюють корпоративні платформи: KPI-дашборди в реальному часі; системи раннього попередження ризиків; автоматизовані системи корекції управлінських рішень, що дає можливість здійснювати: управління ресурсоефективністю, оптимізацію виробничих процесів, контроль екологічних та соціальних показників, управління ланцюгами постачання на основі даних. Таким чином, реалізація адаптивної стратегії стає безперервним циклом з можливістю коригування – внесення стратегічних змін.

Етап 9. Моніторинг ефективності реалізації адаптивної стратегії міжнародної корпорації на основі цифрових систем та data-driven управління. Адаптивна стратегія не є статичною. Вона повинна постійно коригуватися та оновлюватися з застосуванням data-driven управління через: машинне навчання, накопичення корпоративних знань, самонавчальних систем прогнозування.

Етап 10. Стратегічний контроль та коригування адаптивної стратегії міжнародної корпорації. Data-driven управління дозволяє оперативно виявити відхилення від запланованих стратегічних цілей, оцінювати вплив глобальних викликів та зовнішніх змін і коригувати стратегічні пріоритети, забезпечуючи довгострокову стійкість та конкурентоспроможність міжнародної корпорації. Для коригування стратегічних рішень у реальному часі використовуються дані локальних підрозділів.

Визначено необхідність трансформації традиційних підходів до стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах посилення глобальних викликів, серед яких визначальними є кліматичні зміни, втрата біорізноманіття, дефіцит водних ресурсів, зростання чисельності населення, вирубка лісів та бідність. Встановлено, що ефективне реагування на зазначені виклики потребує формування адаптивної стратегії розвитку, яка базується на принципах гнучкості, проактивності, стійкості та безперервного стратегічного оновлення.

Обґрунтовано доцільність переходу від традиційного стратегічного управління до data-driven управління, в основі якого лежить використання великих масивів даних, прогнозової аналітики, штучного інтелекту, сценарного моделювання та цифрових платформ підтримки управлінських рішень. Встановлено, що застосування data-driven підходу дозволяє перетворити адаптивність із реактивної характеристики системи управління на її постійну стратегічну властивість, забезпечуючи своєчасне виявлення загроз, кількісне оцінювання ризиків та оперативне коригування стратегічних пріоритетів.

Доповнено та запропоновано архітектоніку формування адаптивної стратегії розвитку міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів, яка

на відміну від наявних, базується на інтеграції ESG-, CSR- та SDGs-стратегій, глобальних стратегічних альянсів, стратегічного управління ризиками та гібридних глобально-локальних стратегій у єдину систему стратегічного управління.

Доведено, що адаптивна стратегія розвитку міжнародної корпорації формується як багаторівнева інтегрована система, де ESG-стратегія задає стандарти сталості, CSR-стратегія забезпечує соціальну взаємодію, SDGs-стратегія визначає глобальні цілі сталого розвитку, партнерства розширюють ресурсну базу, управління глобальними ризиками забезпечує гнучкість і стійкість, а гібридні глобально-локальні стратегії трансформують ці підходи в ефективні управлінські рішення на практиці.

Таким чином, процес формування адаптивної стратегії розвитку міжнародних корпорацій агропромислового сектору в умовах глобальних викликів на основі data-driven управління забезпечить високу стійкість до криз; швидкість реакції на глобальні виклики та зміни, зниження стратегічних несподіванок та ризиків; зростання конкурентоспроможності на світових ринках, довгострокову стійку траєкторію розвитку.

3.3. Інтегрований адаптивно-резильєнтний організаційний механізм стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах глобальної турбулентності

Сучасний етап розвитку світової економіки перебуває у високому рівні нестабільності, непередбачуваності та складності зовнішнього середовища, що зумовлює якісну трансформацію підходів до стратегічного управління міжнародними корпораціями. Глобальна турбулентність проявляється у поєднанні геополітичних конфліктів, воєнних дій, санкційних режимів, порушень глобальних ланцюгів створення вартості, енергетичних і продовольчих криз, фінансових дисбалансів, прискореної цифровізації,

кліматичних викликів та посилення регуляторного тиску. У таких умовах традиційні лінійні моделі управління, що базуються на стабільності, прогнозованості та довгостроковому плануванні без урахування високої варіативності ризиків, втрачають ефективність. Міжнародні корпорації змушені діяти в середовищі VUCA та BANI, де домінують мінливість, невизначеність, складність і неоднозначність, а також крихкість систем, нелінійність процесів та тривожність ринків.

Сутність інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму стратегічного управління полягає у формуванні цілісної системи управлінських, економічних, інституційних, інформаційно-аналітичних і поведінкових інструментів, здатних забезпечити одночасно гнучкість реагування на зміни, здатність до відновлення після кризових впливів та підтримання довгострокової конкурентоспроможності корпорації. Такий механізм поєднує принципи адаптивності, що передбачає швидке коригування стратегій відповідно до змін середовища, та резильєнтності – здатності системи протистояти шокам, зберігати функціональність і відновлюватися на новому рівні розвитку. Інтегрованість означає узгоджене функціонування стратегічних, фінансових, операційних, інноваційних, логістичних, кадрових і цифрових підсистем управління в межах єдиної архітектури прийняття рішень.

Організаційно-економічний характер механізму відображає необхідність поєднання управлінських структур, корпоративного управління, ресурсного забезпечення, систем мотивації, фінансових інструментів, інвестиційних рішень та ринкових механізмів. Йдеться не лише про організацію процесів управління, а й про економічні важелі впливу – бюджетування, управління ризиками, диверсифікацію активів, інноваційні інвестиції, ESG-стратегії, трансформацію бізнес-моделей і формування стійких ланцюгів постачання. Важливою складовою є цифрова інфраструктура, що забезпечує обробку великих масивів даних, прогнозування сценаріїв розвитку, моніторинг ризиків у режимі реального часу та підтримку стратегічних рішень на основі аналітики.

Значення формування такого механізму для міжнародних корпорацій полягає у забезпеченні їхньої довгострокової життєздатності та глобальної конкурентоспроможності, де успіх корпорації визначається не стільки масштабами ресурсів, скільки здатністю швидко перебудовувати структуру діяльності, диверсифікувати ринки, переносити виробництво, оптимізувати логістичні маршрути, впроваджувати інновації та управляти комплексними ризиками. Інтегрований адаптивно-резильєнтний механізм дозволяє перейти від реактивного антикризового управління до проактивного стратегічного управління невизначеністю, коли корпорація не лише реагує на зовнішні зміни, а й формує власну траєкторію розвитку, використовуючи турбулентність як джерело нових можливостей [173].

Передумови формування такого механізму мають системний характер:

по-перше, це глобалізація виробництва та фінансів, яка підвищила взаємозалежність економік і зробила локальні кризи глобальними за наслідками;

по-друге, зростання швидкості технологічних змін і цифрова трансформація, що радикально скорочують життєвий цикл продуктів і бізнес-моделей;

по-третє, посилення ролі нефінансових чинників – екологічних, соціальних та управлінських стандартів, які стають ключовими для доступу до ринків і капіталу;

по-четверте, трансформація гео економічного простору, що проявляється у фрагментації світової економіки, формуванні регіональних блоків, торговельних бар'єрів і технологічної конкуренції;

по-п'яте, зростання системних ризиків – кіберзагроз, пандемій, кліматичних катастроф, енергетичних шоків, які не можуть бути ефективно керовані традиційними інструментами.

Необхідність формування інтегрованого адаптивно-резильєнтного механізму стратегічного управління обумовлена також зміною природи конкурентних переваг. Якщо раніше ключовими були масштаби виробництва та

доступ до ресурсів, то нині визначальними стають швидкість інновацій, гнучкість організації, здатність до навчання, цифрова зрілість і ефективне управління знаннями. Крім того, такий механізм є критично важливим для забезпечення міжнародної економічної безпеки корпорацій, оскільки дозволяє мінімізувати вразливість до зовнішніх шоків, диверсифікувати ризики та забезпечити безперервність бізнес-процесів, що сприяє формуванню стійких мереж партнерств, гнучких виробничих систем, альтернативних логістичних каналів і фінансових резервів, що особливо актуально в умовах воєнних конфліктів і санкційної політики. Одночасно інтегрований підхід забезпечує узгодженість стратегічних рішень на глобальному, регіональному та локальному рівнях діяльності корпорації.

Інтегрований адаптивно-резильєнтний організаційний механізм стратегічного управління виступає сучасною управлінською парадигмою, спрямованою на забезпечення стійкого розвитку міжнародних корпорацій у нестабільному світі, де його формування є об'єктивно необхідним, оскільки саме здатність до адаптації та відновлення визначає конкурентоспроможність і довгострокове існування глобальних бізнес-структур у 21 ст., що забезпечує синергію між ефективністю, гнучкістю та стійкістю, дозволяючи корпораціям не лише виживати в умовах турбулентності, а й досягати стратегічного лідерства у новій архітектурі світової економіки [169].

Основні принципи формування інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму стратегічного управління міжнародними корпораціями наведено в табл. 3.7.

Методологічною основою формування інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму стратегічного управління міжнародними корпораціями виступає комплексне поєднання взаємодоповнювальних наукових підходів, що дозволяє адекватно відобразити багатовимірність сучасного глобального бізнес-середовища та забезпечити ефективність управлінських рішень в умовах високої турбулентності.

Таблиця 3.7

**Принципи формування інтегрованого адаптивно-резильєнтного
організаційного механізму**

Принцип	Зміст принципу	Управлінське наповнення та інструменти реалізації	Значення для діяльності міжнародної корпорації
1	2	3	4
Системності	Передбачає розгляд корпорації як складної багаторівневої соціально-економічної системи, елементи якої взаємопов'язані та взаємозалежні.	Стратегічне планування, інтегровані системи управління, корпоративна архітектура, узгодження фінансових, операційних, інноваційних і кадрових підсистем.	Забезпечує узгодженість рішень на глобальному, регіональному та локальному рівнях, запобігає фрагментації управління та дублюванню функцій.
Адаптивності	Орієнтація на здатність швидко змінювати стратегії, структуру та бізнес-процеси відповідно до змін зовнішнього середовища.	Сценарне планування, гнучкі організаційні структури, цифрові системи моніторингу ринків, agile-підходи до управління.	Дозволяє оперативно реагувати на кризові явища, технологічні зміни та конкурентні виклики, зменшуючи стратегічні втрати.
Резильєнтності	Забезпечення здатності корпорації протистояти шокам, зберігати функціональність і відновлюватися після криз із переходом на новий рівень розвитку.	Управління ризиками, диверсифікація активів і ринків, резервні фінансові фонди, стійкі ланцюги постачання.	Гарантує безперервність діяльності та довгострокову життєздатність корпорації в умовах глобальної нестабільності.
Інноваційності	Орієнтація на постійне впровадження технологічних, організаційних і управлінських нововведень.	Інвестиції в R&D, цифрова трансформація, відкриті інновації, партнерства з науковими центрами та стартапами.	Формує довгострокові конкурентні переваги, підвищує продуктивність і сприяє створенню нових ринкових можливостей.
Глобальної координації	Узгодження діяльності підрозділів корпорації в різних країнах з урахуванням глобальної стратегії та локальних особливостей.	Централізовано-децентралізоване управління, транснаціональні команди, корпоративні стандарти, цифрові платформи комунікації.	Забезпечує синергію міжнародної діяльності, ефективне використання ресурсів і єдину стратегічну спрямованість.
Економічної ефективності	Спрямованість механізму на досягнення оптимального співвідношення результатів і витрат, зростання вартості корпорації.	Фінансове планування, бюджетування, управління інвестиціями, контроль витрат, оцінка ефективності стратегій.	Підвищує прибутковість, інвестиційну привабливість і стійкість фінансової системи корпорації.

Продовження табл. 3.7

1	2	3	4
Соціальної відповідальності	Урахування інтересів суспільства, працівників, споживачів і довкілля у стратегічних рішеннях корпорації.	ESG-стратегії, корпоративна соціальна відповідальність, етичні стандарти, екологічні програми, сталий розвиток.	Підвищує репутацію, довіру стейкхолдерів і довгострокову стабільність діяльності на міжнародних ринках.

Джерело: узагальнено автором.

Такий механізм не може базуватися на одному теоретичному підґрунті, оскільки діяльність міжнародних корпорацій охоплює різноманітні економічні, організаційні, фінансові, інституційні та соціальні процеси, які функціонують у складній динамічній взаємодії. Саме тому його методологія ґрунтується на синтезі системного, процесного, ризик-орієнтованого, ресурсного, інституційного та стратегічного підходів:

1. Системний підхід забезпечує розгляд міжнародної корпорації як відкритої соціально-економічної системи, що складається з взаємопов'язаних підсистем (виробничої, фінансової, інноваційної, кадрової, логістичної, інформаційної та управлінської), що дозволяє враховувати ефекти взаємодії між структурними елементами, синергію інтегрованих рішень і вплив зовнішнього середовища на внутрішню стабільність системи.

2. Процесний підхід акцентує увагу на управлінні діяльністю як сукупністю взаємопов'язаних бізнес-процесів, що трансформують ресурси у кінцеві результати. У межах цього підходу стратегічне управління розглядається як циклічна послідовність етапів (аналіз середовища, формування цілей, розроблення стратегій, реалізація, контроль і коригування), що дозволяє стандартизувати управлінські процедури, підвищити прозорість діяльності, оптимізувати витрати часу та ресурсів, а також забезпечити узгодженість між різними функціональними підрозділами корпорації.

3. Ризик-орієнтований підхід відображає необхідність системного управління невизначеністю та загрозами, що виникають у міжнародному бізнес-середовищі, що передбачає ідентифікацію, оцінювання, моніторинг і

мінімізацію стратегічних, фінансових, операційних, політичних, валютних, логістичних, кібернетичних та репутаційних ризиків. У контексті глобальної турбулентності ризики стають не винятком, а постійним чинником функціонування, тому управління ними має інтегруватися у всі етапи стратегічного процесу.

4. Ресурсний підхід базується на ідеї, що довгострокові конкурентні переваги міжнародної корпорації формуються завдяки унікальному набору ресурсів і компетенцій, які складно відтворити конкурентам. До таких ресурсів належать фінансовий капітал, технології, інтелектуальна власність, людський потенціал, управлінські знання, репутація бренду, доступ до ринків і партнерських мереж. У межах інтегрованого механізму особливого значення набуває здатність ефективно мобілізувати, комбінувати та перерозподіляти ресурси між підрозділами корпорації залежно від змін зовнішнього середовища.

5. Інституційний підхід дозволяє врахувати вплив формальних і неформальних правил, норм, стандартів та регуляторних вимог на діяльність міжнародних корпорацій. Функціонуючи у різних країнах, компанії стикаються з різними правовими системами, податковими режимами, культурними особливостями, політичними умовами та рівнем розвитку ринкових інститутів. Ефективність стратегічного управління значною мірою залежить від здатності адаптувати корпоративні практики до інституційного середовища конкретної країни, одночасно зберігаючи єдність глобальної стратегії.

6. Стратегічний підхід виступає інтегруючою складовою методологічної основи, оскільки саме він визначає довгострокову спрямованість розвитку корпорації, формування конкурентних переваг і позиціонування на глобальних ринках, що передбачає аналіз зовнішнього середовища, оцінювання внутрішнього потенціалу, вибір стратегічних альтернатив і забезпечення їх реалізації через відповідні організаційні та економічні механізми.

Таким чином, методологічна основа інтегрованого адаптивно-резильєнтного механізму є багатовекторною та міждисциплінарною, де поєднання зазначених підходів забезпечує комплексне бачення діяльності

міжнародної корпорації, дозволяє врахувати взаємозв'язок між ресурсами, процесами, інститутами, ризиками та стратегічними цілями, а також створює передумови для формування ефективної системи управління в умовах глобальної нестабільності. Саме синергетичне використання цих підходів забезпечує здатність корпорацій формувати стійкі траєкторії розвитку, досягати стратегічної гнучкості та підтримувати довгострокову конкурентоспроможність у світовому економічному просторі.

Інструментарій інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму стратегічного управління міжнародними корпораціями виступає практичною основою реалізації стратегічних рішень і забезпечує трансформацію теоретичних принципів та методологічних підходів у конкретні управлінські дії. Саме через систему інструментів відбувається вплив на структуру, ресурси, процеси та результати діяльності корпорації, що дозволяє підтримувати її стабільність, гнучкість і конкурентоспроможність в умовах глобальної турбулентності. Комплексний характер інструментарію зумовлений багатовимірністю сучасного міжнародного бізнес-середовища, де економічні, політичні, технологічні та соціальні фактори взаємодіють і створюють високий рівень невизначеності (табл. 3.8).

Таблиця 3.8

Інструментарій інтегрованого адаптивно-резильєнтного механізму стратегічного управління міжнародними корпораціями

Група інструментів	Інструмент	Зміст та управлінське призначення	Стратегічне значення для корпорації
1	2	3	4
Організаційні	Корпоративна структура	Формує систему управління, розподіл повноважень і відповідальності між підрозділами.	Забезпечує ефективну координацію глобальної діяльності та швидкість прийняття рішень.
	Стратегічні альянси	Партнерства з іншими компаніями для спільного використання ресурсів і технологій.	Розширює доступ до нових ринків, знижує витрати та ризики інновацій.
	Мережеві форми управління	Децентралізовані системи взаємодії між підрозділами та партнерами.	Підвищують гнучкість і швидкість адаптації до змін середовища.

Продовження табл. 3.8

1	2	3	4
Економічні	Фінансове планування	Прогнозування доходів, витрат і грошових потоків.	Забезпечує фінансову стабільність і ліквідність корпорації.
	Інвестиційна політика	Визначення напрямів і обсягів інвестицій.	Формує основу довгострокового розвитку та інновацій.
	Управління витратами	Оптимізація ресурсних витрат і підвищення ефективності.	Підвищує конкурентоспроможність і прибутковість.
Аналітичні	Стратегічний аналіз	Оцінювання зовнішнього та внутрішнього середовища.	Допомагає формувати обґрунтовані стратегічні рішення.
	Прогнозування	Розроблення сценаріїв розвитку та оцінка майбутніх тенденцій.	Знижує невизначеність і підвищує готовність до змін.
	Цифрова аналітика	Використання Big Data, ШІ та інформаційних систем.	Забезпечує оперативний моніторинг і точність управління.
Ризик-орієнтовані	Управління ризиками	Ідентифікація, оцінка та мінімізація загроз.	Підвищує стійкість до кризових впливів.
	Диверсифікація	Розподіл діяльності між різними ринками і продуктами.	Зменшує залежність від окремих факторів ризику.
	Страховання	Фінансовий захист від непередбачуваних втрат.	Забезпечує компенсацію збитків і безперервність діяльності.

Джерело: систематизовано автором.

З табл. 3.8 видно, що інструментарій механізму стратегічного управління є багатокomпонентною системою, що забезпечує організаційне, економічне, інформаційно-аналітичне та ризик-захисне підґрунтя діяльності міжнародних корпорацій, а його комплексне застосування дозволяє досягти синергії між ефективністю, гнучкістю та стійкістю, що є ключовою умовою успішного функціонування глобальних бізнес-структур у сучасному нестабільному світі.

Очікувані ефекти від упровадження інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму стратегічного управління міжнародними корпораціями мають комплексний і довгостроковий характер,

оскільки охоплюють ключові параметри результативності функціонування глобальних бізнес-структур – конкурентні позиції, стійкість до зовнішніх шоків, якість управління, рівень економічної безпеки та створення вартості для власників і стейкхолдерів [169]. У сучасних умовах глобальної турбулентності саме здатність системно поєднувати ефективність, гнучкість і стійкість визначає перспективи розвитку міжнародних корпорацій.

Передусім, впровадження такого механізму сприяє підвищенню конкурентоспроможності корпорації на світових ринках, що відбувається завдяки оптимізації використання ресурсів, прискоренню інноваційних процесів, удосконаленню бізнес-моделей та підвищенню здатності швидко реагувати на зміну попиту, технологій і регуляторних умов. Інтегрованість управлінських рішень дозволяє уникати внутрішніх суперечностей між підрозділами, забезпечує узгодженість стратегічних дій і формує синергетичний ефект від взаємодії різних напрямів діяльності. У результаті корпорація отримує стійкі конкурентні переваги, засновані не лише на масштабі чи ресурсах, а й на організаційній гнучкості та інноваційному потенціалі.

Другим важливим ефектом є зниження вразливості до кризових явищ і зовнішніх шоків. Резильєнтна складова механізму передбачає створення системи раннього виявлення ризиків, диверсифікацію ринків і джерел постачання, формування фінансових резервів, альтернативних логістичних маршрутів і планів безперервності бізнесу, що дозволяє корпорації підтримувати функціонування навіть у разі різких змін політичної ситуації, економічних спадів, валютних коливань, технологічних збоїв або природних катастроф. В умовах воєнних конфліктів, санкційних обмежень і глобальних криз така здатність стає критично важливою для збереження позицій на міжнародному ринку.

Наступним ефектом виступає зростання ефективності управління. Інтегрований механізм забезпечує чітку координацію стратегічних і операційних рішень, підвищує прозорість бізнес-процесів, скорочує часові лаги

між прийняттям і реалізацією управлінських рішень та мінімізує дублювання функцій. Використання сучасних аналітичних і цифрових інструментів дозволяє обґрунтовувати рішення на основі даних, що значно підвищує їх точність і результативність. Крім того, формуються умови для більш ефективної взаємодії між центральним офісом і міжнародними підрозділами, що особливо важливо для транснаціональних компаній із розгалуженою структурою.

Важливим результатом є забезпечення економічної безпеки корпорації, яке означає здатність захищати власні економічні інтереси, ресурси, технології, фінансову стабільність і репутацію від внутрішніх і зовнішніх загроз. Інтегрований механізм дозволяє мінімізувати залежність від окремих ринків, партнерів або постачальників, контролювати стратегічно важливі активи та підтримувати стабільність фінансових потоків. Економічна безпека також включає інформаційну, інвестиційну, інноваційну та кадрову складові, що в сукупності формують основу стійкого розвитку корпорації в довгостроковій перспективі.

Кінцевим узагальнюючим ефектом виступає довгострокове зростання вартості корпорації. Впровадження адаптивно-резильєнтного механізму підвищує інвестиційну привабливість, знижує ризиковість діяльності та сприяє стабільному зростанню фінансових показників. Крім того, зростає довіра стейкхолдерів – інвесторів, партнерів, споживачів і суспільства, що позитивно впливає на репутацію бренду та довгострокову конкурентоспроможність.

В цілому, очікувані ефекти впровадження інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму стратегічного управління мають системний характер і взаємно підсилюють один одного. Підвищення конкурентоспроможності сприяє зростанню вартості, економічна безпека знижує ризики криз, ефективне управління забезпечує оптимальне використання ресурсів, а резильєнтність гарантує безперервність розвитку, що у сукупності це формує нову якість функціонування міжнародних корпорацій,

орієнтовану на стабільне та стійке зростання в умовах глобальної невизначеності та трансформації світової економіки.

Концептуальна ідея моделі інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму стратегічного управління ґрунтується на усвідомленні того, що сучасні міжнародні корпорації функціонують у принципово новому типі глобального середовища, яке характеризується системною нестабільністю, швидкими структурними змінами та високим рівнем невизначеності. На відміну від попередніх етапів розвитку світової економіки, коли домінували відносно передбачувані тенденції глобалізації, сьогодні діяльність корпорацій визначається сукупністю взаємопов'язаних чинників, що одночасно створюють як ризики, так і нові можливості. Саме тому традиційні моделі стратегічного управління, орієнтовані на довгострокову стабільність і лінійне планування, виявляються недостатніми для забезпечення стійкого розвитку глобальних бізнес-структур.

Однією з ключових характеристик сучасного середовища є геополітична нестабільність, яка проявляється у зростанні міждержавної напруженості, воєнних конфліктах, політичній фрагментації світової економіки та посиленні протекціоністських тенденцій. Для міжнародних корпорацій це означає підвищення політичних ризиків, нестабільність регуляторних умов, обмеження доступу до окремих ринків і необхідність швидкої переорієнтації діяльності. Геополітичні чинники дедалі більше впливають на інвестиційні рішення, логістичні маршрути, вибір партнерів і структуру глобальних виробничих мереж.

Водночас відбувається глибока трансформація глобальних ланцюгів створення вартості. Пандемія, воєнні події, торговельні конфлікти та енергетичні кризи продемонстрували вразливість надмірно централізованих і географічно розтягнутих виробничих систем. У відповідь корпорації переходять до диверсифікації постачань, регіоналізації виробництва, формування альтернативних логістичних маршрутів і створення більш гнучких мереж співпраці, що потребує нових управлінських підходів, здатних

забезпечити баланс між ефективністю глобалізації та стійкістю до локальних шоків.

Важливою складовою сучасного середовища є цифрова революція, яка радикально змінює способи ведення бізнесу, структуру ринків і характер конкуренції. Швидкий розвиток штучного інтелекту, великих даних, хмарних технологій, Інтернету речей та автоматизації створює нові можливості для підвищення продуктивності та інноваційності, але одночасно посилює технологічні ризики, кіберзагрози та залежність від цифрової інфраструктури. Корпорації змушені інвестувати у цифрову трансформацію, змінювати бізнес-моделі та формувати нові компетенції, щоб зберегти конкурентні позиції у глобальному масштабі.

Додатковим чинником виступають кліматичні виклики та посилення вимог до екологічної, соціальної та управлінської відповідальності (ESG). Зміна клімату, перехід до низьковуглецевої економіки, екологічні обмеження та зростання суспільного запиту на сталий розвиток змушують корпорації переглядати виробничі технології, структуру інвестицій і ланцюги постачання. Невідповідність ESG-стандартам може призвести до втрати доступу до фінансових ресурсів, ринків і партнерств, тоді як їх дотримання відкриває нові можливості для інновацій і підвищення репутаційного капіталу.

Суттєвий вплив на діяльність міжнародних корпорацій мають також санкційні режими, які стають важливим інструментом геоекономічної конкуренції. Санкції обмежують доступ до технологій, фінансів, сировини та ринків, змушуючи компанії перебудовувати операційні процеси, змінювати партнерські зв'язки та шукати альтернативні канали діяльності. У таких умовах здатність швидко адаптуватися до нових регуляторних обмежень стає критичною передумовою збереження бізнесу.

Усі зазначені чинники формують середовище високої невизначеності, у якому майбутні тенденції складно прогнозувати навіть у короткостроковій перспективі. Невизначеність проявляється у волатильності ринків, нестабільності попиту, швидкій зміні технологій і появі непередбачуваних

кризових подій, що вимагає від корпорацій переходу від жорсткого стратегічного планування до гнучких моделей управління, що базуються на сценарному мисленні, постійному моніторингу середовища та готовності до швидкого перегляду стратегій.

Таким чином, концептуальна ідея моделі полягає у створенні такої системи стратегічного управління, яка здатна функціонувати в умовах постійної турбулентності, забезпечуючи одночасно адаптацію до змін і збереження довгострокової стійкості розвитку. Модель передбачає інтеграцію організаційних, економічних, інформаційно-аналітичних і ризик-орієнтованих компонентів у єдину управлінську систему, здатну не лише реагувати на зовнішні виклики, а й формувати нові конкурентні переваги. У цьому контексті глобальна нестабільність розглядається не лише як загроза, а й як джерело стратегічних можливостей для тих корпорацій, які здатні ефективно управляти невизначеністю та використовувати її для інноваційного розвитку.

Тому традиційні механізми стратегічного управління (планування – реалізація – контроль) є недостатніми. Необхідна система, що поєднує: адаптивність; резильєнтність; цифрову аналітику; управління ризиками; глобальну координацію; довгострокову сталість (рис. 3.5).

Інтегральний показник ефективності стратегічного управління (ISE) будемо оцінювати за формулою (3.1):

$$ISE = w_1 FP + w_2 CP + w_3 RP + w_4 IP + w_5 ESG \quad (3.1)$$

де: *FP* – фінансова результативність;

CP – конкурентні позиції;

RP – рівень резильєнтності;

IP – інноваційний потенціал;

ESG – сталість розвитку;

w_i – вагові коефіцієнти ($\sum w_i = 1$).

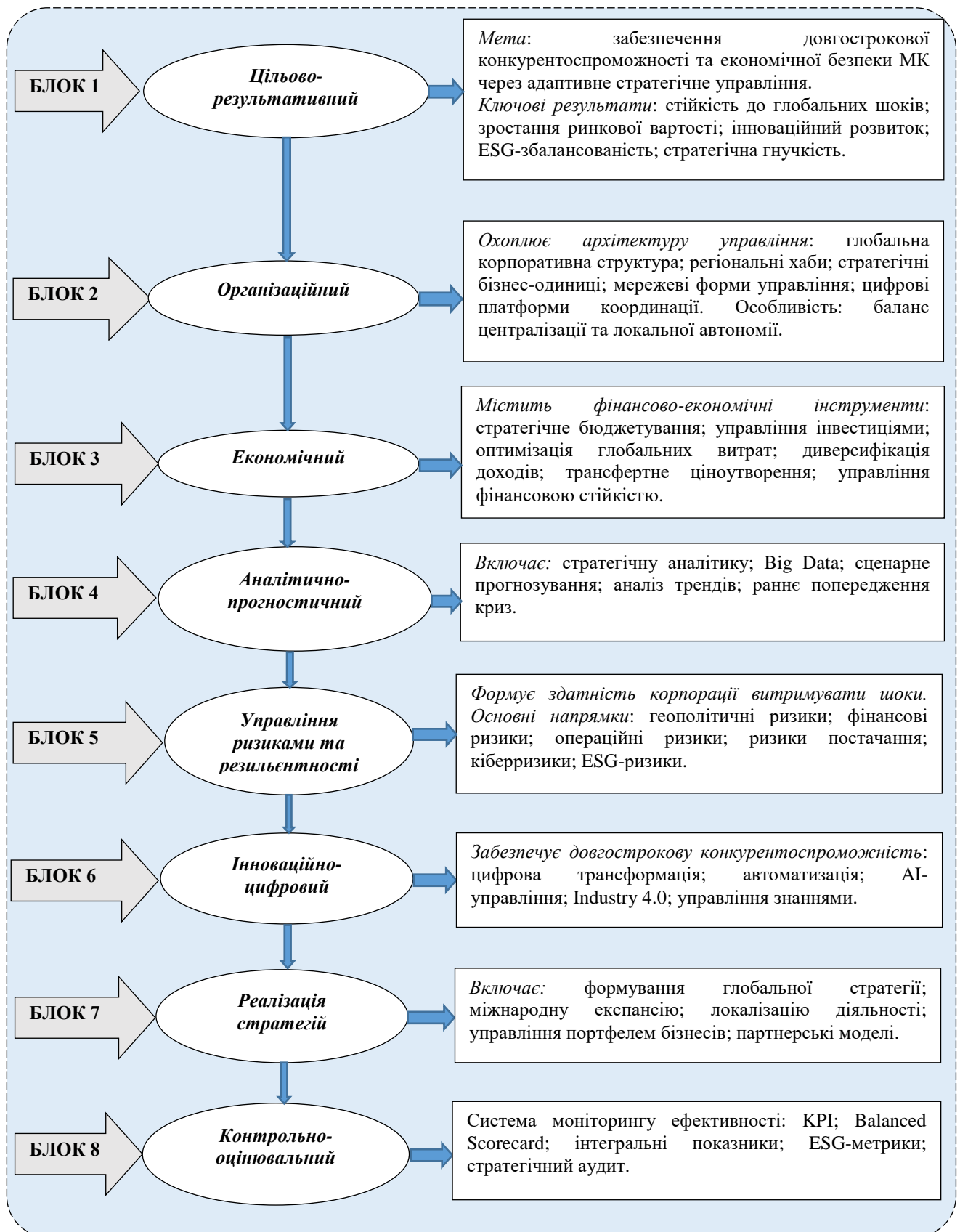

Рис. 3.5. Структурна схема інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму

Джерело: побудовано автором.

При цьому використаємо рівноважну модель:

$$w_1=w_2=w_3=w_4=w_5=0.2 \quad (3.2)$$

Для міжнародних корпорацій ASTARTA Holding, МНР SE та KERNEL Holding оцінки показників нормуються за шкалою 0–1 на основі фінансових результатів, ринкових позицій та відкритих даних за 2024 р. (табл. 3.9).

Таблиця 3.9

Основні показники фінансової діяльності корпорацій за 2024 р. (млн. дол.)

Показник	ASTARTA	МНР	KERNEL
Виручка	612	3046	3580
Прибуток до оподаткування (операційний прибуток)	159	566	381
Чистий прибуток	83	144	168

Джерело: побудовано автором на основі [116; 117; 119].

Нормовані оцінки показників (0–1) наведено в табл. 3.10.

Таблиця 3.10

Нормовані оцінки показників діяльності корпорацій за 2024 р.

Показник	ASTARTA	МНР	KERNEL	Пояснення
<i>FP</i>	0,70	0,85	0,80	За прибутковістю та масштабом
<i>CP</i>	0,65	0,85	0,90	Частка світового ринку, експорт
<i>RP</i>	0,75	0,80	0,75	Стійкість до війни та шоків
<i>IP</i>	0,65	0,75	0,80	Digital farming, інновації
<i>ESG</i>	0,70	0,80	0,80	ESG-програми та сталість

Джерело: побудовано автором на основі [116; 117; 119].

Тепер розрахуємо ISE – це інтегральний індекс стратегічного управління міжнародних корпорації, який використовується для комплексної оцінки рівня

захищеності, стійкості та здатності корпорації функціонувати й розвиватися в умовах глобальної турбулентності. Розрахунок ISE:

для ASTARTA:

$$ISE^A=0,2(0,70+0,65+0,75+0,65+0,70)$$

$$ISE^A=0,2 \times 3,45=0,69$$

для МНР:

$$ISE^M=0,2(0,85+0,85+0,80+0,75+0,80)$$

$$ISE^M=0,2 \times 4,05=0,81$$

для KERNEL:

$$ISE^K=0,2(0,80+0,90+0,75+0,80+0,80)$$

$$ISE^K=0,2 \times 4,05=0,81$$

Зведемо дані у порівняльну табл. 3.11.

Таблиця 3.11

Порівняльна таблиця інтегрального рівня ефективності за 2024 р.

Корпорація	ISE	Рівень ефективності
ASTARTA	0,69	Високий
МНР	0,81	Дуже високий
KERNEL	0,81	Дуже високий

Джерело: побудовано автором на основі [116; 117; 119].

Отримані результати в табл. 3.11 свідчать, що у 2024 р. найбільш ефективними системами стратегічного управління характеризувалися агропромислові транснаціональні корпорації МНР та KERNEL, які демонструють високу фінансову стійкість, глобальну конкурентоспроможність та розвинені механізми адаптації до воєнних і ринкових шоків. ASTARTA, хоча й поступається за масштабами діяльності, характеризується високою

резильєнтністю та стабільною прибутковістю, що забезпечує їй достатньо високий інтегральний рівень ефективності.

Таким чином, інтегральний показник ISE підтверджує, що:

- великі вертикально інтегровані агрохолдинги мають вищу стратегічну ефективність;
- диверсифікація бізнесу підвищує резильєнтність;
- глобальна присутність і ESG-орієнтація є ключовими драйверами довгострокової стійкості;
- війна знижує прибутковість, але не руйнує стратегічну ефективність провідних корпорацій

Таким же чином було проведено порівняння інтегрального показника ефективності стратегічного управління (ISE) обраних міжнародних агрокорпорацій (ASTARTA, МНР, KERNEL) України за 2020–2024 рр. (табл. 3.12).

Таблиця 3.12

Динаміка ISE компаній ASTARTA, МНР, KERNEL за 2020–2024 рр

Рік	ASTARTA	МНР	KERNEL	Характеристика періоду
2020	0,62	0,72	0,74	Пандемічна нестабільність
2021	0,71	0,83	0,86	Пік фінансових результатів
2022	0,58	0,66	0,69	Воєнний шок
2023	0,64	0,75	0,77	Адаптація бізнесу
2024	0,69	0,81	0,81	Стабілізація та відновлення

Джерело: побудовано автором на основі [116; 117; 119].

З табл. 3.12 видно, що KERNEL демонструє найвищу ефективність у докризовий період завдяки глобальній присутності на ринку олійних культур і вертикальній інтеграції, що суттєво вплинуло на логістику, однак швидка переорієнтація на дунайські маршрути та сухопутний експорт дозволили відновити показники. МНР характеризується високою диверсифікацією діяльності та міжнародною експансією, що забезпечило відносну стабільність

навіть у кризові роки. Компанія має потужні інноваційні та ESG-програми, що позитивно впливає на довгострокову ефективність. ASTARTA демонструє стабільну, але дещо нижчу ефективність через менші масштаби діяльності. Водночас компанія відзначається високою фінансовою дисципліною та резильєнтністю, що забезпечило швидке відновлення після шоку 2022 р.

Усі три корпорації продемонстрували здатність до адаптації в умовах багатокризового середовища. Найбільший негативний вплив на ефективність стратегічного управління мав 2022 рік. У 2023–2024 рр. сформувалася нова модель стійкого функціонування агробізнесу. Розмір компанії та рівень диверсифікації прямо корелюють із рівнем стратегічної ефективності, де резильєнтність стала ключовим чинником конкурентоспроможності в умовах війни.

Тепер проаналізуємо індекс стратегічної резильєнтності корпорації (SR), що є інтегральним показником, який відображає здатність міжнародної корпорації зберігати стійкість функціонування, адаптуватися до зовнішніх шоків і забезпечувати безперервність розвитку в умовах глобальної турбулентності. Індекс стратегічної резильєнтності поєднує ключові виміри корпоративної стійкості – фінансову, операційну, логістичну та інформаційно-технологічну, які в сучасній економіці виступають критичними чинниками довгострокової життєздатності бізнесу:

$$SR = \alpha R_f + \beta R_o + \gamma R_s + \delta R_c \quad (3.3)$$

де:

R_f – фінансова стійкість (ліквідність, боргове навантаження, прибутковість);

R_o – операційна стійкість (ефективність виробництва, стабільність обсягів, адаптивність);

R_s – стійкість ланцюгів постачання (диверсифікація логістики, експортні канали, автономність);

R_c – кібер- та інформаційна безпека (цифрова зрілість, захищеність інфраструктури);

Коефіцієнти $\alpha, \beta, \gamma, \delta$ – ваги (сума = 1).

Для універсальної оцінки приймемо рівнозначні ваги:

$$\alpha=\beta=\gamma=\delta=0,25 \quad (3.4)$$

Показники R нормуються у шкалі 0–1.

ASTARTA у 2024 р. отримала дохід 612 млн євро, чистий прибуток 83 млн євро, активи склали 748 млн євро, власний капітал 549 млн євро, позитивна грошова позиція (чистий борг - 0), прибуток до оподаткування склав – 26%, що характеризує високу фінансову стійкість і операційну ефективність.

Корпорація МНР отримала прибуток 3,0 млрд дол. і характеризувалася стабільною діяльністю попри війну, прибуток знизився тільки через воєнні витрати, відбулась значна міжнародна диверсифікація та підтримка продовольчої безпеки та глобальних ринків. Корпорація характеризувалася потужною операційною системою, але мало місце вразливість до витрат і ризиків.

У корпорації KERNEL – прибуток зростав у 2024 р., відбулась сильна експортна орієнтація й висока залежність від логістики та світових ринків, що призвело до високої операційної ефективності і масштабу, але мали місце логістичні ризики.

На основі фінансових і операційних даних 2024 р. (експертно-аналітична оцінка) знаходимо нормовані показники (оцінка 0–1) – табл. 3.13.

Таблиця 3.13

Нормовані оцінки показників діяльності корпорацій за 2024 р.

Показник	ASTARTA	МНР	KERNEL
R_f	0,90	0,70	0,80
R_o	0,80	0,85	0,90
R_s	0,75	0,80	0,85
R_c	0,70	0,75	0,75

Джерело: побудовано автором на основі [116; 117; 119].

Розрахунок SR у 2024 р.:

для ASTARTA:

$$SR^A=0,25(0,90+0,80+0,75+0,70)$$

$$SR^A=0,79$$

для МНР:

$$SR^M=0,25(0,70+0,85+0,80+0,75)$$

$$SR^M =0,78$$

для KERNEL:

$$SR^K=0,25(0,80+0,90+0,85+0,75)$$

$$SR^K =0,83$$

Зводимо все в порівняльну табл. 3.14.

Таблиця 3.14

Індекс стратегічної резильєнтності для корпорацій у 2024 р.

Компанія	SR	Рівень стратегічної резильєнтності
KERNEL	0,83	Дуже високий
ASTARTA	0,79	Високий
МНР	0,78	Високий

Джерело: побудовано автором на основі [116; 117; 119].

Отримані значення свідчать, що всі три корпорації демонструють високий рівень стратегічної резильєнтності в умовах війни та глобальної турбулентності. Найвищий показник має KERNEL завдяки масштабам діяльності, диверсифікованим експортним каналам і сильній операційній базі. ASTARTA характеризується найкращою фінансовою стійкістю через низьке боргове навантаження та стабільні грошові потоки. МНР має високу операційну ефективність і міжнародну диверсифікацію, однак його показник дещо стримується впливом воєнних витрат і зниження прибутковості.

У стратегічному вимірі SR-індекс підтверджує, що великі агрохолдинги сформували адаптивні бізнес-моделі, здатні функціонувати в умовах військових ризиків, логістичних обмежень і нестабільних глобальних ринків, що робить їх важливими елементами продовольчої та економічної безпеки як України, так і світових ринків.

Динаміку індексу стратегічної резильєнтності (SR) міжнародних агрокорпорацій у 2020–2024 рр. наведено в табл. 3.15.

Таблиця 3.15

Динаміка SR компаній ASTARTA, МНП, KERNEL за 2020–2024 рр.

Рік	ASTARTA	МНП	KERNEL
2020	0,76	0,77	0,81
2021	0,80	0,79	0,84
2022	0,62	0,64	0,68
2023	0,71	0,73	0,77
2024	0,79	0,78	0,83

Джерело: побудовано автором на основі [116; 117; 119].

Отже, KERNEL протягом усього періоду демонструє найвищий рівень стратегічної резильєнтності, що пояснюється масштабом діяльності, вертикальною інтеграцією, наявністю власної логістичної інфраструктури та високою операційною ефективністю. Навіть у 2022 р. падіння SR було менш значним порівняно з іншими компаніями, а у 2024 р. показник майже повернувся до довоєнного рівня.

ASTARTA характеризується високою фінансовою стійкістю завдяки помірному борговому навантаженню та стабільним грошовим потокам. Найбільший удар у 2022 р. припав на логістику і експорт, що знизило *Rs*. Подальше відновлення відбулося завдяки диверсифікації ринків і підвищенню ефективності виробництва.

МНР демонструє сильну операційну стійкість і міжнародну диверсифікацію, однак значні витрати на безпеку, енергетику та підтримку інфраструктури стримували фінансові показники. Водночас компанія швидко адаптувалася до нових умов і до 2024 р. відновила високий рівень SR.

Таким чином, 2022 р. став переломним, спричинивши різке падіння стратегічної резильєнтності всіх корпорацій. Найбільш уразливою складовою виявилися ланцюги постачання (*Rs*). До 2024 р. компанії продемонстрували високу адаптивність і здатність до відновлення. KERNEL зберігає позицію найбільш резильєнтної корпорації, ASTARTA – фінансово стійкої, МНР – операційно стабільної.

Узагальнена функція результативності інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму стратегічного управління міжнародними корпораціями (SEMNC – Strategic Effectiveness Mechanism of Multinational Corporation) відображає комплексний рівень ефективності функціонування управлінської системи компанії в умовах глобальної турбулентності. На відміну від окремих індексів, що оцінюють окремі аспекти стійкості або ефективності, SEMNC інтегрує організаційні, економічні, ризик-орієнтовані, інноваційні та аналітичні компоненти в єдиний узагальнюючий показник:

$$SEMNC=f(Org, Econ, Risk, Innov, Analytic) \quad (3.5)$$

де: *Org* – ефективність організаційної системи управління;

Econ – економічна результативність;

Risk – ефективність управління ризиками;

Innov – інноваційний розвиток;

Analytic – рівень аналітичного та цифрового забезпечення.

Для практичного розрахунку використаємо інтегральну адитивну модель з рівними вагами (0,2), що є типовим підходом у стратегічному аналізі:

$$SEMNC=0,2(Org+Econ+Risk+Innov+Analytic) \quad (3.6)$$

Показники нормуються у шкалі 0–1.

Таблиця 3.16

Нормовані значення за 2024 р.

Показники	ASTARTA	МНР	KERNEL
<i>Org</i>	0,80	0,85	0,88
<i>Econ</i>	0,88	0,75	0,82
<i>Risk</i>	0,82	0,80	0,85
<i>Innov</i>	0,78	0,84	0,80
<i>Analytic</i>	0,76	0,82	0,83

Джерело: побудовано автором на основі [116; 117; 119].

Розрахунок SEMNC за 2024 р.:

для ASTARTA:

$$SEMNC^A=0,2(0,80+0,88+0,82+0,78+0,76)$$

$$SEMNC^A=0,81$$

для МНР:

$$SEMNC^M=0,2(0,85+0,75+0,80+0,84+0,82)$$

$$SEMNC^M = 0,81$$

для KERNEL:

$$SEMNC^K=0,2(0,88+0,82+0,85+0,80+0,83)$$

$$SEMNC^K = 0,84$$

Зведемо дані у порівняльну табл. 3.17.

Таблиця 3.17

Порівняльна таблиця функції результативності інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму за 2024 р.

Корпорація	SEMNC	Рівень результативності механізму
KERNEL	0,84	Дуже високий
ASTARTA	0,81	Високий
МНР	0,81	Високий

Джерело: побудовано автором на основі [116; 117; 119].

Отримані значення свідчать, що у 2024 р. всі три агропромислові корпорації сформували високоефективні механізми стратегічного управління, здатні функціонувати в умовах війни та глобальної невизначеності. Найвищий рівень результативності демонструє KERNEL завдяки масштабності, вертикальній інтеграції, розвиненій логістичній інфраструктурі та високій операційній ефективності. ASTARTA відзначається сильними фінансовими результатами та стабільністю бізнес-моделі, тоді як МНР – високим рівнем інноваційності та цифрової трансформації.

У стратегічному вимірі SEMNC підтверджує, що ключовими чинниками успішності сучасних міжнародних корпорацій є не лише економічні показники, а й здатність ефективно інтегрувати організаційні, ризик-орієнтовані та аналітичні інструменти управління. Саме комплексність механізму дозволяє компаніям підтримувати конкурентоспроможність, економічну безпеку та довгострокове зростання вартості в умовах глобальної турбулентності.

Отже, алгоритм функціонування інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах глобальної турбулентності буде включати:

- діагностику середовища (аналіз глобальних викликів; оцінка внутрішніх ресурсів; визначення стратегічних загроз);
- формування стратегічних цілей;
- довгострокових цілей;
- визначення пріоритетів та узгодження їх з корпоративною місією);
- розробку стратегічних альтернатив (диверсифікація; локалізація; цифрова трансформація; партнерства);
- оцінку ризиків і вибір стратегії (сценарний аналіз; оцінка резильєнтності; вибір оптимального варіанту);
- реалізацію стратегії (розподіл ресурсів; організаційні зміни; впровадження інновацій);
- моніторинг і коригування (контроль KPI; стратегічний аудит; адаптація до змін) – рис. 3.6.

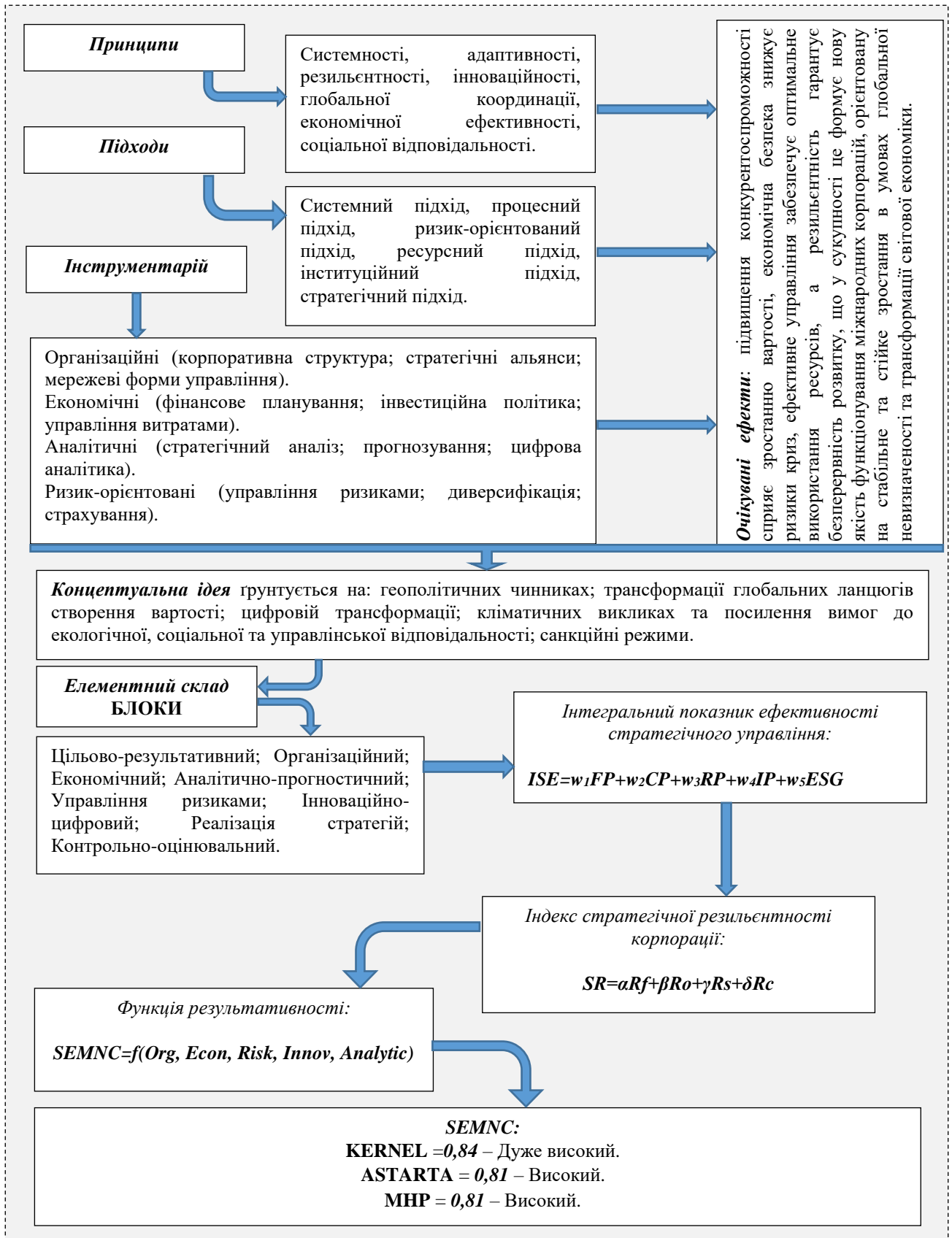

Рис. 3.6. Концептуальний підхід до формування інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах глобальної турбулентності [запропоновано автором]

На основі інтегрованого адаптивно-резильєнтного механізму стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах глобальної турбулентності можемо інтегрувати *SEMNC* та *SR* в єдину модель стратегічної стійкості та здійснити прогноз на 2026–2030 рр. для *KERNEL*, *ASTARTA* та *МНР* у 3 сценаріях.

1) Єдина модель стратегічної стійкості корпорації: *SR* відображає стійкість / резильєнтність (витримати шок і відновитися); *SEMNC* відображає результативність механізму управління (наскільки ефективно організаційні, економічні, ризикові, інноваційні та аналітичні компоненти працюють як система).

Щоб у турбулентності пріоритезувати саме витривалість, вводимо інтегральний індекс стратегічної стійкості (*SSI*):

$$SSI = w_{SR} \cdot SR + w_{SEMNC} \cdot SEMNC \quad (3.7)$$

$$w_{SR} + w_{SEMNC} = 1$$

Для умов високої невизначеності раціонально задати ваги:

$$w_{SR} = 0,6$$

$$w_{SEMNC} = 0,4$$

2) Розрахунок *SSI* для 2024 р. (на базі попередніх значень):

$$SR^A = 0,79; SR^M = 0,78; SR^K = 0,83.$$

$$SEMNC^A = 0,81; SEMNC^M = 0,81; SEMNC^K = 0,84.$$

тоді:

$$ASTARTA: SSI^{2024} = 0,6 \cdot 0,79 + 0,4 \cdot 0,81 = 0,80.$$

$$МНР: SSI^{2024} = 0,6 \cdot 0,78 + 0,4 \cdot 0,81 = 0,79.$$

$$KERNEL: SSI^{2024} = 0,6 \cdot 0,83 + 0,4 \cdot 0,84 = 0,83.$$

3) Основні припущення для прогнозу 2026–2030 рр. На траєкторію *SSI* найбільше впливатимуть:

– агро-виробництво/експортні можливості та погодні ризики (в Україні вже фіксують суттєву чутливість до погоди, перегляд оцінок урожаю та площ

під озиму пшеницю; це напряму впливає на Ro/Rs та економічний блок SEMNC).

– логістика та регуляторні обмеження на окремих напрямках експорту (впливає на Rs і Risk-контур механізму).

– цифровізація/кіберстійкість (підтягує Rc та Analytic, що дає кумулятивний приріст SSI).

– ESG/кліматичні вимоги (вплив через інвестиції, доступ до фінансування, репутацію та операційну перебудову).

4) Прогноз SSI на 2026–2030 (3 сценарії):

Базовий: поступова нормалізація логістики та помірне відновлення експортного потенціалу, але з погодною волатильністю.

Оптимістичний: краща логістика/ринкова кон'юнктура, стабільніший урожай, швидша цифровізація та зниження ризиковості.

Песимістичний: гірші погодні умови/просідання врожаю, більш жорсткі обмеження/збої логістики, зростання витрат на ризики.

Значення SSI обрані у діапазоні 0–1 (чим вище - тим краще). Це прогнозна аналітична оцінка на основі ваших індексів і поточних драйверів середовища.

Таблиця 3.18

Базовий сценарій на 2026–2030 рр.

Рік	ASTARTA	МНП	KERNEL
2026	0,80	0,80	0,84
2027	0,82	0,82	0,85
2028	0,83	0,83	0,86
2029	0,83	0,84	0,86
2030	0,84	0,85	0,87

Джерело: побудовано автором на основі [116; 117; 119].

KERNEL лишається лідером через масштаб/експортно-логістичну інфраструктуру; МХП поступово «наздоганяє» за рахунок операційної системи

та інновацій; ASTARTA стабільно зростає (сильний фінансовий контур та поступова логістична адаптація).

Таблиця 3.19

Оптимістичний сценарій на 2026–2030 рр.*

Рік	ASTARTA	МНП	KERNEL
2026	0,83	0,83	0,87
2027	0,85	0,85	0,88
2028	0,86	0,86	0,89
2029	0,86	0,87	0,89
2030	0,87	0,88	0,90

* приблизно +0.03 до базового щоріку

Джерело: побудовано автором на основі [116; 117; 119].

Таблиця 3.20

Песимістичний сценарій на 2026–2030 рр.*

Рік	ASTARTA	МНП	KERNEL
2026	0,75	0,75	0,79
2027	0,77	0,77	0,80
2028	0,78	0,78	0,81
2029	0,78	0,79	0,81
2030	0,79	0,80	0,82

* приблизно -0.05 від базового щоріку; ризик-фактор: просідання врожаю/експорту та дорожча логістика (приблизно +0.03 до базового щоріку)

Джерело: побудовано автором на основі [116; 117; 119].

Отже, індекс SSI виступає інтегральною оцінкою стратегічної стійкості, що узгоджує резильєнтність (SR) як здатність витримувати та відновлюватися після шоків із результативністю механізму (SEMNC) як здатністю системно генерувати управлінський і економічний результат. В умовах глобальної турбулентності пріоритет надається SR (вага 0,6), тоді як SEMNC (вага 0,4)

відображає якість інтеграції організаційних, економічних, ризик-орієнтованих, інноваційних та аналітичних інструментів. Прогноз SSI формується сценарно з урахуванням ключових драйверів: виробничо-експортних можливостей, логістики, погодних ризиків, регуляторних обмежень, цифровізації та ESG-чинників.

Таким чином, інтегральний індекс стратегічної стійкості SSI підтверджує, що ключовим чинником успішності сучасних міжнародних корпорацій є не лише економічна ефективність, а комплексна здатність системи управління забезпечувати адаптацію, відновлення та розвиток в умовах високої невизначеності. Поєднання показників резильєнтності та результативності механізму дозволяє отримати більш повну картину стратегічного потенціалу корпорації, ніж використання окремих індикаторів. Прогноз на 2026–2030 рр. свідчить про формування нового рівня стабільності агропромислових міжнародних корпорацій, що базується на диверсифікації логістики, цифровій трансформації, інтеграції до європейських ринків і посиленні систем управління ризиками, що створює передумови для довгострокового зростання вартості бізнесу та зміцнення міжнародної економічної безпеки підприємств.

Особливістю запропонованого механізму є інтеграція структурного (організаційного), ресурсного (економічного), функціонального (процесного), інституційного та цифрово-аналітичного контурів управління в межах єдиної архітектури прийняття стратегічних рішень, що дозволяє узгоджувати діяльність транснаціональних підрозділів, мінімізувати системні ризики та забезпечувати стійкість глобальних ланцюгів створення вартості. На відміну від традиційних моделей стратегічного управління, орієнтованих переважно на ефективність або конкурентні переваги, запропонований механізм базується на концепції стратегічної стійкості, яка передбачає баланс між ефективністю функціонування, гнучкістю адаптації та здатністю до відновлення.

У межах механізму обґрунтовано комплексний підхід до управління міжнародними корпораціями в умовах геополітичної нестабільності, трансформації глобальних ланцюгів вартості, цифрової революції, кліматичних

обмежень і санкційних режимів, що дозволяє розглядати турбулентність не лише як загрозу, а і як джерело стратегічних можливостей. Запропонований підхід забезпечує формування інтегрованої системи управління, здатної підтримувати безперервність бізнес-процесів, економічну безпеку та зростання вартості корпорації у довгостроковій перспективі.

Висновки до розділу 3.

Встановлено, що трансформація інструментарію стратегічного управління відбувається через послідовну зміну управлінських парадигм, де кожна наступна парадигма інтегрує її інструменти у більш складну систему стратегічного управління, яка враховує сучасні вимоги глобального бізнес-середовища. Обґрунтовано, що цифровізація виступає ключовим каталізатором трансформації стратегічного управління, оскільки змінює підходи до формування та реалізації корпоративних стратегій через використання великих даних, штучного інтелекту, цифрових платформ, прогностичної аналітики та інтелектуальних систем підтримки управлінських рішень. Доведено, що трансформація стратегічного планування супроводжується переходом від статичних довгострокових планів до динамічних моделей управління, які базуються на Agile-підходах, OKR-методології, сценарному моделюванні, ризик-аналітиці та концепції стратегічної резильєнтності, що забезпечує можливість оперативного коригування стратегічних цілей відповідно до змін зовнішнього середовища та підвищує здатність міжнародних корпорацій ефективно реагувати на глобальні виклики. Встановлено, що інтеграція цифрових технологій, інноваційних механізмів та принципів сталого розвитку формує нову архітектуру стратегічного управління міжнародними корпораціями, основу якої становить Digital-ESG система управління.

Доповнено структурно-логічний підхід до трансформації парадигм стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах цифровізації,

глобалізації та сталого розвитку, який на відміну від існуючих підходів, ґрунтується на інтеграції цифрових технологій, data-driven управління, ESG-інструментів та механізмів стратегічної резильєнтності в синергічну Digital-ESG систему стратегічного управління, що забезпечує підвищення адаптивності, стійкості та довгострокової конкурентоспроможності міжнародних корпорацій.

Трансформація інструментарію стратегічного управління міжнародних корпорацій в умовах цифровізації та сталого розвитку приводить до формування нової Digital-ESG парадигми стратегічного управління, яка поєднує цифрові технології, інноваційні підходи, принципи сталого розвитку та механізми стратегічної резильєнтності. Реалізація такої парадигми забезпечує підвищення адаптивності, стійкості, конкурентоспроможності та здатності міжнародних корпорацій створювати довгострокову економічну, соціальну та екологічну цінність в умовах глобальних викликів.

Визначено необхідність трансформації традиційних підходів до стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах посилення глобальних викликів, серед яких визначальними є кліматичні зміни, втрата біорізноманіття, дефіцит водних ресурсів, зростання чисельності населення, вирубка лісів та бідність. Встановлено, що ефективне реагування на зазначені виклики потребує формування адаптивної стратегії розвитку, яка базується на принципах гнучкості, проактивності, стійкості та безперервного стратегічного оновлення. Обґрунтовано доцільність переходу від традиційного стратегічного управління до data-driven управління, в основі якого лежить використання великих масивів даних, прогностичної аналітики, штучного інтелекту, сценарного моделювання та цифрових платформ підтримки управлінських рішень. Встановлено, що застосування data-driven підходу дозволяє перетворити адаптивність із реактивної характеристики системи управління на її постійну стратегічну властивість, забезпечуючи своєчасне виявлення загроз, кількісне оцінювання ризиків та оперативне коригування стратегічних пріоритетів.

Доповнено та запропоновано архітектоніку формування адаптивної стратегії розвитку міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів, яка

на відміну від наявних, базується на інтеграції ESG-, CSR- та SDGs-стратегій, глобальних стратегічних альянсів, стратегічного управління ризиками та гібридних глобально-локальних стратегій у єдину систему стратегічного управління. Доведено, що адаптивна стратегія розвитку міжнародної корпорації формується як багаторівнева інтегрована система, де ESG-стратегія задає стандарти сталості, CSR-стратегія забезпечує соціальну взаємодію, SDGs-стратегія визначає глобальні цілі сталого розвитку, партнерства розширюють ресурсну базу, управління глобальними ризиками забезпечує гнучкість і стійкість, а гібридні глобально-локальні стратегії трансформують ці підходи в ефективні управлінські рішення на практиці.

Розроблено та запропоновано концептуальний підхід до формування інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах глобальної турбулентності, який базується на синхронізації структурного, ресурсного, функціонального, інституційного та цифрово-аналітичного контурів управління в межах єдиної системи координації та підтримки управлінських рішень, що дозволяє узгоджувати діяльність транснаціональних підрозділів, мінімізувати системні ризики та забезпечувати стійкість глобальних ланцюгів створення вартості. У межах даного механізму обґрунтовано комплексний підхід до управління міжнародними корпораціями в умовах геополітичної нестабільності, трансформації глобальних ланцюгів вартості, цифрової революції, кліматичних обмежень і санкційних режимів, що дозволяє розглядати турбулентність не лише як загрозу, а і як джерело стратегічних можливостей. Запропонований підхід забезпечує формування інтегрованої системи управління, здатної підтримувати безперервність бізнес-процесів, економічну безпеку та зростання вартості корпорації у довгостроковій перспективі.

Основні наукові результати третього розділу опубліковані у працях автора [160; 162; 165; 167; 169; 173; 175].

ВИСНОВКИ

У дисертаційній роботі розроблено теоретико-методичні положення та запропоновано підхід до розв'язання наукової проблеми щодо стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів. Отримані результати дисертаційного дослідження дозволили сформулювати такі висновки:

1. Поглиблено теоретико-методологічні засади стратегічного управління міжнародними корпораціями та уточнено його сутність як багаторівневої системи управління довгостроковим розвитком у глобальному середовищі. Доповнено понятійно-категоріальний апарат, який різниться в частині переосмислення стратегічного управління як безперервного багаторівневого процесу стратегічної оцінки, вибору та реалізації рішень щодо портфеля бізнесів і ринків, конфігурації глобальних ресурсів і компетенцій, а також координації штаб-квартири та закордонних підрозділів з метою формування й відновлення стійких конкурентних переваг, що надало змогу забезпечити довгострокову економічну стійкість корпорації в умовах турбулентності міжнародного середовища. Уточнено систему корпоративних цілей стратегічного управління, які охоплюють географічну та продуктову диверсифікацію, формування глобальних конкурентних переваг, оптимізацію портфеля бізнесів, забезпечення стратегічної гнучкості та доступу до міжнародних фінансових ресурсів. Систематизовано принципи стратегічного управління міжнародних корпорацій із виділенням таких сучасних характеристик, як цифрова адаптивність, ризик-орієнтованість, інституційна відповідність і резильєнтність, що відображають вимоги глобальної економіки XXI ст.

2. Обґрунтовано еволюцію концепцій стратегічного управління як закономірний процес переходу від статичних планових моделей до гібридної адаптивної парадигми, орієнтованої на динамічні здібності та управління знаннями. Встановлено, що класичні концепції стратегічного планування були

ефективними в умовах відносної стабільності індустріальної економіки, проте виявилися недостатніми в умовах турбулентності, прискорення технологічних змін і глобальної конкуренції. Узагальнено позиційний, процесний, ресурсний і динамічний підходи як послідовні етапи розвитку стратегічної думки, що не заперечують один одного, а формують інтегровану систему сучасного управління. Удосконалено концептуальну матрицю поступального розвитку управління, яка дозволяє систематизувати логіку еволюції стратегічного управління під впливом глобальних викликів, що на відміну від існуючих, відображає перехід від орієнтації на контроль і прогнозування до управління в умовах невизначеності, цифрових трансформацій та вимог сталого розвитку.

3. Визначено ключову роль глобальних викликів у трансформації стратегічного управління міжнародних корпорацій та обґрунтовано його нову функцію – забезпечення довгострокової резильєнтності та економічної безпеки. Обґрунтовано трансформацію стратегічного управління міжнародними корпораціями у механізм забезпечення життєздатності організації в умовах VUCA/BANI-середовища, що передбачає поєднання економічної ефективності, технологічного розвитку, соціальної відповідальності та стійкості до криз. Удосконалено науковий підхід до формування алгоритму інтегральної оцінки, який різниться підходами до стратегічного моніторингу, прийняття управлінських рішень, забезпечення довгострокової конкурентоспроможності та рівня економічної безпеки, що дозволяє комплексно визначити ефективність стратегічного управління міжнародної корпорації. Запропоновані теоретичні узагальнення створюють методологічну основу для подальших досліджень механізмів стратегічного управління міжнародними корпораціями та розроблення практичних інструментів підвищення їх ефективності.

4. Встановлено, що сучасні міжнародні корпорації функціонують в умовах посилення впливу глобальних викликів, які набувають комплексного, взаємопов'язаного та системного характеру. Доведено, що кожний із глобальних викликів має подвійний характер впливу на діяльність міжнародних корпорацій, створюючи одночасно як загрози, так і нові можливості для

стратегічного розвитку. Встановлено, що для міжнародних корпорацій агропромислового сектору найбільш суттєвими глобальними викликами виступають втрата біорізноманіття, нестача питної води, кліматичні зміни, зростання населення, вирубка лісів та бідність. Визначено, що вплив зазначених чинників реалізується через багаторівневу систему взаємозалежних макро-, мезо- та мікрочинників, які трансформують інституційне середовище, галузеві умови функціонування та внутрішні стратегічні процеси міжнародних корпорацій. Поглиблено науково-методичний підхід до класифікації чинників стратегічного розвитку міжнародних корпорацій за макро-, мезо- та мікрорівнями впливу, що забезпечує комплексне врахування інституційних, галузевих, регіональних та внутрішньокорпоративних детермінант у процесі стратегічного управління.

5. Встановлено, що найбільш поширеними стратегічними підходами міжнародних корпорацій до подолання глобальних викликів є інтеграція ESG-принципів у систему корпоративного управління, реалізація CSR-стратегій, орієнтація на досягнення Цілей сталого розвитку ООН, впровадження інноваційних та цифрових технологій, розвиток глобальних стратегічних альянсів і партнерств, стратегічне управління ризиками та формування гібридних глобально-локальних моделей управління. Доведено, що ефективність стратегічного управління міжнародними корпораціями в сучасних умовах визначається спроможністю інтегрувати економічні, екологічні, соціальні та управлінські аспекти в єдину систему стратегічного розвитку, що свідчить про формування нової парадигми стратегічного управління міжнародними корпораціями, в основі якої лежать принципи адаптивності, резильєнтності, інноваційності та сталого розвитку. Удосконалено науково-методичний підхід до оцінювання стратегічних орієнтирів міжнародних корпорацій, що на відміну від наявних, враховує їх внесок у вирішення ключових глобальних викликів (кліматичні зміни, водні ресурси, біорізноманіття, демографічні зміни, вирубка лісів та бідність) і дозволяє визначати рівень стратегічної зрілості корпорацій у сфері сталого розвитку.

6. Встановлено, що найбільш адаптованими до сучасних глобальних викликів є великі агрохолдинги України, які активно інтегрують ESG-, CSR- та SDGs-підходи у стратегічне управління, розвивають міжнародні партнерства, впроваджують інноваційні технології та формують адаптивні механізми управління ризиками. Доведено, що в умовах воєнних дій та посилення глобальної нестабільності стратегічні підходи вітчизняних агропромислових корпорацій набувають вираженого адаптивно-резильєнтного характеру. Особливого значення набувають гібридні глобально-локальні стратегії, які забезпечують поєднання глобальної конкурентоспроможності з орієнтацією на локальні потреби розвитку територій та відновлення національної економіки. Поглиблено методичні засади формування гібридних глобально-локальних стратегій агропромислових корпорацій, які на відміну від існуючих, базуються на поєднанні міжнародної інтеграції, локальної адаптації, соціальної відповідальності та принципів сталого розвитку, що дозволить підвищити довгострокову стійкість й ефективність функціонування корпорацій в умовах глобальної невизначеності.

7. Встановлено, що трансформація інструментарію стратегічного управління відбувається через послідовну зміну управлінських парадигм, де кожна наступна парадигма інтегрує її інструменти у більш складну систему стратегічного управління, що враховує сучасні вимоги глобального бізнес-середовища. Встановлено, що інтеграція цифрових технологій, інноваційних механізмів та принципів сталого розвитку формує нову архітектуру стратегічного управління міжнародними корпораціями, основу якої становить Digital-ESG система управління. Доповнено структурно-логічний підхід до трансформації парадигм стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах цифровізації, глобалізації та сталого розвитку, який на відміну від існуючих підходів, ґрунтується на інтеграції цифрових технологій, data-driven управління, ESG-інструментів та механізмів стратегічної резильєнтності в синергічну Digital-ESG систему стратегічного управління, що забезпечує

підвищення адаптивності, стійкості та довгострокової конкурентоспроможності міжнародних корпорацій.

8. Доведено, що трансформація інструментарію стратегічного управління міжнародних корпорацій в умовах цифровізації та сталого розвитку приводить до формування нової Digital-ESG парадигми стратегічного управління, яка поєднує цифрові технології, інноваційні підходи, принципи сталого розвитку та механізми стратегічної резильєнтності. Реалізація такої парадигми забезпечує підвищення адаптивності, стійкості, конкурентоспроможності та здатності міжнародних корпорацій створювати довгострокову економічну, соціальну та екологічну цінність в умовах глобальних викликів. Доповнено та запропоновано архітектоніку формування адаптивної стратегії розвитку міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів, яка на відміну від наявних, базується на інтеграції ESG-, CSR- та SDGs-стратегій, глобальних стратегічних альянсів, стратегічного управління ризиками та гібридних глобально-локальних стратегій у єдину систему стратегічного управління. Доведено, що адаптивна стратегія розвитку міжнародної корпорації формується як багаторівнева інтегрована система, де ESG-стратегія задає стандарти сталості, CSR-стратегія забезпечує соціальну взаємодію, SDGs-стратегія визначає глобальні цілі сталого розвитку, партнерства розширюють ресурсну базу, управління глобальними ризиками забезпечує гнучкість і стійкість, а гібридні глобально-локальні стратегії трансформують ці підходи в ефективні управлінські рішення на практиці.

9. Розроблено та запропоновано концептуальний підхід до формування інтегрованого адаптивно-резильєнтного організаційного механізму стратегічного управління міжнародними корпораціями в умовах глобальної турбулентності, який базується на синхронізації структурного, ресурсного, функціонального, інституційного та цифрово-аналітичного контурів управління в межах єдиної системи координації та підтримки управлінських рішень, що дозволяє узгоджувати діяльність транснаціональних підрозділів, мінімізувати системні ризики та забезпечувати стійкість глобальних ланцюгів створення

вартості. Обґрунтовано комплексний підхід до управління міжнародними корпораціями в умовах геополітичної нестабільності, трансформації глобальних ланцюгів вартості, цифрової революції, кліматичних обмежень і санкційних режимів, що дозволяє розглядати турбулентність не лише як загрозу, а і як джерело стратегічних можливостей. Запропонований підхід забезпечує формування інтегрованої системи управління, здатної підтримувати безперервність бізнес-процесів, економічну безпеку та зростання вартості корпорації у довгостроковій перспективі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Стратегічний менеджмент : навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів / Г. І. Кіндрацька. Львів: Львівська політехніка, 2010. 406 с.
2. Теорія прийняття рішень / за заг. ред. Бутка М. П. Т 33 [М. П. Бутко, І. М. Бутко, В. П. Мащенко та ін.] К. : «Центр учбової літератури», 2015. 360 с. URL: <https://djvu.online/file/25UEr8NiciSUc>
3. Савченко С. М. Шенгер М. І. Принципи стратегічного управління ефективністю діяльності підприємства. *Міжнародний науковий журнал «Грааль науки»*. 2022. №17. С.66-68. DOI 10.36074/grail-of-science.22.07.2022.008.
4. Корпоративне управління: навч. посіб. для студ. магістратури спеціальності 073 «Менеджмент» / уклад. : А. О. Дегтяр, Л. І. Колесник. Харків, 2019. 240 с. URL: <https://files.znu.edu.ua/files/Bibliobooks/Inshi81/0060920.pdf>
5. Стратегічне управління : навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів / В. О. Могилко, І. А. Дмитрієв, Р. В. Сагайдак-Нікітюк, І. Ю. Шевченко, О. А. Яценко. Х.: ХНАДУ, 2016. 252 с. URL: <https://vseosvita.ua/library/embed/01003qmw-c7a5.doc.html>
6. Alharbi I. B. Strategic Management: A Comprehensive Review Paper. *International Journal of Professional Business Review*. 2024. Vol.9(3). URL: <https://doi.org/10.26668/businessreview/2024.v9i3.4373>
7. Teece D. J., Pisano G., Shuen A. Dynamic Capabilities and Strategic Management. *Strategic Management Journal*. 1997. Vol.18(7). P. 509–533. URL: <http://www.jstor.org/stable/3088148>
8. Porter M. E. [Competitive Strategy: Techniques for Analyzing Industries and Competitors](#). New York: Free Press, 1980. URL: <https://www.hbs.edu/faculty/Pages/item.aspx?num=195>
9. Wernerfelt B. A Resource-Based View of the Firm. *Strategic Management Journal*. 1984. Vol.5(2). P.171–180. URL: <http://www.jstor.org/stable/2486175>

10. Стратегічний менеджмент : підручник / О. А. Сидоров, Н. О. Фісуненко, Т. В. Альошина, А. Є. Фоменко. Дніпро: Арт-Прес, 2024. 352 с.
11. Євтушенко Н. О., Дрокіна Н. І., Савенко Н. В. Стратегічне управління конкурентоспроможністю підприємства: теоретичний аспект. *Економічний простір*. 2020. №156. С. 129-135. URL: <https://doi.org/10.32782/2224-6282/156-23>
12. Манн Р., Огородніков В. Теоретичні засади стратегічного управління регіональним розвитком: сутність та етапи реалізації. *Економіка та суспільство*. 2023. №50. URL: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-50-88>
13. Білецька І., Яблонь В. (2025). Стратегічне управління як інструмент забезпечення стабільного розвитку підприємства. *Modeling the development of the economic systems*. 2025. №1. С.26–31. URL: <https://doi.org/10.31891/mdes/2025-15-4>
14. Єпіфанова І., Джеджула В., Каплун Р. Особливості стратегічного управління підприємствами в умовах воєнного стану. *Innovation and Sustainability*. 2023. №4. С.64–71. URL: <https://doi.org/10.31649/ins.2023.4.64.71>
15. Феєр О., Хаустова К., Густі С. Стратегічне управління підприємством в умовах воєнного стану. *Innovation and Sustainability*. 2023. №4. С.90–97. URL: <https://doi.org/10.31649/ins.2023.4.90.97>
16. Адлер О., Кавецький В. Стратегічне управління бізнес-процесами підприємства на основі рівня його економічної безпеки. *Innovation and Sustainability*. 2024. №1. С.73–82. URL: <https://doi.org/10.31649/ins.2024.1.73.82>
17. Ханін С. Стратегічне управління інтелектуально-інноваційним розвитком регіональних економічних систем. *Scientific Journal of Yuriy Fedkovich Chernivtsi National University Economics*. 2024. №2. С.78–82. URL: <https://doi.org/10.32782/ecovis/2024-2-13>
18. Вгустин Р., Демків І. Стратегічне управління прибутком як інструмент забезпечення економічної безпеки підприємства. *Herald of Khmelnytskyi National University. Economic Sciences*. 2022. №310(5(1)). С.126-130. URL: [https://doi.org/10.31891/2307-5740-2022-310-5\(1\)-20](https://doi.org/10.31891/2307-5740-2022-310-5(1)-20)

19. Таран-Лала О., Сухорук К. Особливості стратегічного управління підприємством. *Економіка та суспільство*. 2021. №25. URL: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2021-25-66>
20. Терехов Д. Стратегічне управління виробничим підприємством з використанням сучасних інформаційних технологій. *Modeling the development of the economic systems*. 2023. №4. С.153–158. URL: <https://doi.org/10.31891/mdes/2023-10-20>
21. Sammut-Bonnici T. Strategic management. In C. L. Cooper (Ed.), *Wiley Encyclopedia of Management*. Wiley. 2015. URL: <https://doi.org/10.1002/9781118785317.weom060194>
22. Ansoff H. I. Corporate strategy. New York, NY: McGraw-Hill.1965. URL: <https://doi.org/10.1057/9780230590601>
23. Barney J. Firm resources and sustained competitive advantage. *Journal of Management*. 1991. Vol.17(1). P.99–120. URL: https://dn721803.ca.archive.org/0/items/barney-1991/Barney%20%281991%29_text.pdf
24. Стратегічний менеджмент : навчальний посібник / А.В. Балабаниць, М.О. Горбашевська, Л.А. Кислова, В.М. Мацука, Ф.Л. Перепада; За заг. ред. д-ра екон. наук, проф. Балабаниць А.В. М.: МДУ, 2022. 343 с.
25. Перерва І., Єдинак В. Стратегічне управління підприємством як основний інструмент в руках сучасного керівника. *Innovation and Sustainability*. 2022. №3. С.159–164. <https://doi.org/10.31649/ins.2022.3.159.164>
26. Eisenhardt K. M., Martin, J. A. Dynamic Capabilities: What Are They? *Strategic Management Journal*. 2000. Vol.21(10/11). P.1105–1121. URL: <http://www.jstor.org/stable/3094429>
27. Kaplan R. S., Norton D. P. Strategic learning & the balanced scorecard. *Strategy & Leadership*. 1996. Vol. 24 Vol. 5 Pp. 18–24. DOI: <https://doi.org/10.1108/eb054566>

28. Prahalad C. K., Hamel G. The core competence of the corporation. *Harvard Business Review*. 1990. Vol.68(3). Pp.79–91. URL: https://doi.org/10.1007/3-540-30763-X_14
29. Habakkuk J. H. Strategy and Structure: Chapters in the History of Industrial Enterprise. *The Journal of Economic History*. 1963. Vol.23(3). Pp.348-349. [doi:10.1017/S0022050700104176](https://doi.org/10.1017/S0022050700104176)
30. Geppert M. The Integration- Responsiveness Framework: A Review and Application of the Concept. 2016.
31. Bartlett C. A., Ghoshal S. Managing across Borders: The Transnational Solution. Harvard Business Press, Brighton, 2002. 391 p. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=KYjHMuNOAwC>
32. Peng M. W., Wang D., Jiang Y. An institution-based view. *Journal of International Business Studies*. 2008. Vol.39(5). Pp. 920–936. URL: <https://doi.org/10.1057/palgrave.jibs.8400377>
33. Gereffi G., Humphrey J., Sturgeon, T. The Governance of Global Value Chains. *Review of International Political Economy*. 2005. Vol.12(1). Pp. 78–104. URL: <http://www.jstor.org/stable/25124009>
34. Hitt, Michael, Ireland, R. Hoskisson, Robert. Strategic Management: Competitiveness and Globalization. 2013. URL: https://www.researchgate.net/publication/242013571_Strategic_Management_Competitiveness_and_Globalization
35. Grant R. Contemporary Strategy Analysis (10th ed.). Wiley. 2018. URL: <https://www.perlego.com/book/2010380/contemporary-strategy-analysis-pdf>
36. Lu J. W., Beamish P. W. International Diversification and Firm Performance: The S-Curve Hypothesis. *The Academy of Management Journal*. 2004. Vol.47(4). Pp.598–609. URL: <https://doi.org/10.2307/20159604>
37. Porter M. E. The Competitive Advantage: Creating and Sustaining Superior Performance. NY: Free Press. 1985. (Republished with a new introduction, 1998.).

38. Rugman A. M., Verbeke A. A perspective on regional and global strategies. *Journal of International Business Studies*. 2004. Vol.35(1). Pp.3–18. URL: <https://doi.org/10.1057/palgrave.jibs.8400073>
39. Bharadwaj, A., El Sawy, O. A., Pavlou, P. A., Venkatraman, N. Digital Business Strategy: Toward a Next Generation of Insights. *MIS Quarterly*. 2013. Vol.37(2). Pp. 471–482. URL: <http://www.jstor.org/stable/43825919>
40. Eccles R. G., Ioannou I., Serafeim G. The impact of sustainability. *Management Science*. 2014. Vol.60(11). Pp.2835–2857. URL: <https://doi.org/10.1287/mnsc.2014.1984>
41. Porter M. E., Kramer M. Creating shared value. *Harvard Business Review*. 2011. Vol.89(1). Pp.62–77. URL: <https://www.hbs.edu/faculty/Pages/item.aspx?num=39071>
42. Venkatraman N. Strategic orientation of business enterprises. *Management Science*. 1989. Vol.35(8). Pp. 942–962. URL: <https://doi.org/10.1287/mnsc.35.8.942>
43. Teece D. J. Explicating Dynamic Capabilities: The Nature and Microfoundations of (Sustainable) Enterprise Performance. *Strategic Management Journal*. 2007. Vol.28(13). Pp.1319–1350. URL: <http://www.jstor.org/stable/20141992>
44. Lengnick-Hall C. A., Beck T. E., Lengnick-Hall M. L. Developing a capacity for organizational resilience through strategic human resource management. Published in *Human Resource Management Review*. 2011. Vol.21. Pp.243–255. URL: <https://digitalcommons.unl.edu/managementfacpub/245/>
45. Wright M., Filatotchev I., Hoskisson R. E., Peng M. W. Strategy research in emerging economies: Challenging the conventional wisdom. *Journal of Management Studies*. 2005. Vol.42(1). Pp. 1-33. URL: <https://doi.org/10.1111/j.1467-6486.2005.00487.x>
46. North D. C. Institutions, institutional change. *Cambridge University Press*. 1990. URL: <https://doi.org/10.1017/CBO9780511808678>
47. Global Challenges. *Lifestyle.sustainability-directory.com*: веб-сайт. URL: <https://lifestyle.sustainability-directory.com/term/global-challenges/>

48. Alina Isakova, Malte Neuwinger, Robin Schulze Waltrup, and Oday Uraiqat What is a global challenge? *Europe of Knowledge*. 25 June 2024. URL: <https://era.ideasoneurope.eu/2024/06/25/what-is-a-global-challenge/>
49. Білик Р., Білик Д., Гаврилюк О. Глобальні виклики та їх вплив на формування міжнародної конкурентоспроможності економіки. *Herald of Khmelnytskyi National University. Economic Sciences*. 2024. №336(6). С.645-652. URL: <https://doi.org/10.31891/2307-5740-2024-336-97>
50. Global Issues. *United Nations*. URL: <https://www.un.org/en/global-issues/>
51. Ludwig, D., Blok, V., Garnier, M., Macnaghten, P., & Pols, A. (2022). What's wrong with global challenges? *Journal of Responsible Innovation*. 2022. Vol.9(1). Pp. 6–27. URL: <https://doi.org/10.1080/23299460.2021.2000130>
52. Сіденко В. Р. Нові глобальні виклики та їх вплив на формування суспільних цінностей. *Український соціум*. 2014. №1(48). С.7-21. URL: https://ukr-socium.org.ua/wp-content/uploads/2014/01/7-21_no-1_vol-48_2014_UKR.pdf
53. Синдемія – нова глобальна загроза для людства. Mail.ecoburougcc.org.ua : веб-сайт. URL: <https://mail.ecoburougcc.org.ua/index.php/ekologija-zhittja/chi-znaete-vi/4486-syndemiia-nova-hlobalna-zahroza-dlia-liudstva>
54. Peter Dockrill There Are 3 Global Pandemics Threatening Humanity, And They're All Dangerously Linked. *Sciencealert.com*. 2019. URL: <https://www.sciencealert.com/global-syndemic-the-3-gravest-threats-facing-humanity-are-linked-scientists-say>
55. The Global Challenges Index. *Ethius-invest.ch*: веб-сайт. URL: <https://www.ethius-invest.ch/gcx?lang=en>
56. Ethius Global Impact Factbook 2023. *Docsend.com*: веб-сайт. URL: <https://docsend.com/view/644cpz7tmbdtrkmd>
57. Що таке ESG та чому ця стратегія важлива для компаній. *Fintechinsider*. 2023. URL: <https://fintechinsider.com.ua/esg-ta-finteh-navishho-kompaniyam-vrahovuvaty-strategiyu-stalogo-rozvytku/>

58. ESG-інвестування у Великій Британії. *Incfine.com*: веб-сайт. URL: <https://incfine.com/ua/esg-investuvannya-u-velikiy-britaniyi>
59. Chen K.-S., Lin S.-T., Chuang C.-J. ESG Strategies and Sustainable Performance in Multinational Enterprises. *Sustainability*. 2025. Vol.17(2). P. 751. URL: <https://doi.org/10.3390/su17020751>
60. Офіційний сайт Cargill. URL: <https://www.cargill.com/sustainability/2025-impact-repor>
61. Archer Daniels Midland. *En.wikipedia.org*: веб-сайт. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Archer_Daniels_Midland
62. Sustainability in Agriculture. *Corteva.com* : веб-сайт. URL: <https://www.corteva.com/sustainability.htm>
63. Sustainability disclosures and metrics. *John Deere.com* : веб-сайт. 2024. URL: <https://www.deere.com/assets/pdfs/common/our-company/sustainability/data-book-2024.pdf>
64. Bunge Global. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Bunge_Global
65. Sustainability - Frontier Agriculture. *Frontierag.co.uk* : веб-сайт. URL: <https://www.frontierag.co.uk/>
66. Openfield. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL: <https://en.wikipedia.org/wiki/Openfield>
67. Mole Walley Farmers. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Mole_Valley_Farmers
68. Riverford. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL: <https://en.wikipedia.org/wiki/Riverford>
69. AB Agri. Impact Report. *Abagri.com* : веб-сайт. 2025. URL: <https://www.abagri.com/getmedia/679b35c1-fb11-4491-a5f1-007d1ab93f6c/AB-Agri-Impact-Report-2025-160425.pdf>
70. The Co-operative Group. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/The_Co-operative_Group

71. 41 top Sustainable Agriculture companies and startups in United Kingdom in January 2026. *F6s.com* : веб-сайт. URL: <https://www.f6s.com/companies/sustainable-agriculture/united-kingdom>

72. Crop Health and Protection. *AgriTech-uk.org* : веб-сайт. URL: <https://www.agritech-uk.org/crop-health-and-protection/>

73. Top Sustainable Agriculture Companies in United Kingdom. *Ensun.io* : веб-сайт. URL: <https://ensun.io/search/sustainable-agriculture/united-kingdom>

74. Саприкіна М. ESG як нова «мова» відповідального бізнесу у світі та в Україні. URL: <https://speka.ua/business/esg-yak-nova-mova-vidpovidalnogo-biznesu-u-sviti-ta-v-ukrayini-pj2x1w>

75. Ahmad, K., Irshad Younas, Z., Manzoor, W., Safdar, N. Greenhouse gas emissions and corporate social responsibility in USA: A comprehensive study using dynamic panel model. *Heliyon*. 2023. Vol.9(3). URL: <https://doi.org/10.1016/j.heliyon.2023.e13979>

76. Cargill. URL: *Cargill.com* : веб-сайт. <https://www.cargill.com/sustainability/doc/1432271055269/2024-impact-report-strategy.pdf>

77. Scaling Impact 2024. *Adm.com* : веб-сайт. URL: https://www.adm.com/globalassets/sustainability/sustainability-reports/archer_daniels_2024_corporate_sustainability_report.pdf

78. Corteva. *Corteva.com* : веб-сайт. URL: <https://www.corteva.com/sustainability.html>

79. 2021 Sustainability Report – John Deere. *Manuals.plus* : веб-сайт. URL: <https://manuals.plus/m/e4f407d4bd22d7dddc4ff3830f0871e5a9a42ebfbc3f8423f0fff3f50b66767a>

80. Bunge. Corporate Social Responsibility. *Bunge.com* : веб-сайт. URL: <https://bunge.com/India/Corporate-Social-Responsibility>

81. Tyson. Corporate Social Responsibility. *Tysonfoods.com* : веб-сайт. URL: <https://www.tysonfoods.com/who-we-are/giving-back>

82. An Analysis of Strengthening Corporate Social Responsibility for Corporate Governance. 2025. *Lawjurist.com* : веб-сайт. URL: <https://lawjurist.com/index.php/2025/08/21/an-analysis-of-strengthening-corporate-social-responsibility-for-corporate-governance>

83. PepsiCo. ESG Summary. 2024. *Edge.sitecorecloud.io* : веб-сайт. URL: <https://edge.sitecorecloud.io/pepsico-5v9wci20/media/Files/esg-topics/2024-esg-summary-esg-performance-metrics.pdf>

84. Bayer Sustainability report. 2023. *Bayer.com* : веб-сайт. URL: <https://www.bayer.com/sites/default/files/2024-03/bayer-sustainability-report-2023.pdf>

85. Indigo Agriculture. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Indigo_Agriculture

86. Hasan M. R. AI-Enhanced Decision-Making for Sustainable Supply Chains: Reducing Carbon Footprints in the USA. 2024.

87. Hasegawa S. Sustainability Management in Multinational Companies: Integrating Varied Development Challenges. In: Akao, KI., Washizu, A. (eds) Climate Change Issues and Social Sciences. Sustainable Development Goals Series. Springer, Singapore. 2026. URL: https://doi.org/10.1007/978-981-96-8951-4_10

88. Cargill. *Cargill.com* : веб-сайт. URL: <https://www.cargill.com/sustainability/sustainable-development-goals>

89. Smith Edge, Marianne MS, RDN, FADA, FAND; Hermann, Mindy MBA, RDN. Bridging the Gap Between Corporate Sustainability Commitments and Consumer Action: Nutrition Communications Help Consumers Contribute to a More Sustainable Food Value Chain. *Nutrition Today* 56(5):p 246-252, 9/10 2021. DOI: 10.1097/NT.0000000000000502

90. Reporting on Sustainability and ESG at Corteva. *Corteva.com* : веб-сайт. URL: <https://www.corteva.com/uk/sustainability/reporting.html>

91. Bunge. *Bunge.com* : веб-сайт. URL: <https://www.bunge.com/Sustainability>

92. Tyson Foods. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Tyson_Foods

93. Agriculture. PepsiCo. *Pepsico.com* : веб-сайт. URL: <https://www.pepsico.com/esg-topics/agriculture>

94. Sustainability Development Goals. *Accesstoseeds.org* : веб-сайт. URL: <https://www.accesstoseeds.org/index/global-seed-companies/key-findings/sustainable-development-goals>

95. Top Companies in Agricultural Global Warming Solutions Market - Indigo Ag, Inc. (US), DSM-Firmenich (Switzerland), Syngenta (Switzerland), Bayer Crop Science (Germany) and Corteva Agriscience (US). *Marketsandmarkets.com* : веб-сайт. URL: <https://www.marketsandmarkets.com/ResearchInsight/agricultural-global-warming-solutions-market.asp>

96. PepsiCo and Cargill collaborate to empower farmers by advancing sustainable agriculture. *Pepsico.com* : веб-сайт. URL: <https://www.pepsico.com/newsroom/press-releases/2025/pepsico-and-cargill-collaborate-to-empower-farmers-by-advancing-sustainable-agriculture>

97. ADM, PepsiCo та Mars join forces to advance ag-tech. *Foodnavigator.com* : веб-сайт. URL: <https://www.foodnavigator.com/Article/2025/09/12/mars-pepsico-and-adm-partner-to-advance-ag-tech>

98. Corteva. Офіційні заяви. *Corteva.com.ua* : веб-сайт. URL: <https://www.corteva.com.ua/who-we-are/position-statements.htm>

99. John Deere Announces Strategic Partnership with SpaceX to Expand Rural Connectivity to Farmers through Satellite Communications. *Deere.com* : веб-сайт. URL: <https://www.deere.com/en/our-company/static/john-deere-partnership-with-spacex>

100. Bunge, Nutrien Ag Solutions Announce Strategic Alliance to Enhance Support to U.S. Farmers in the Transition to Lower-Carbon Agriculture to Meet Growing Consumer Demand for Sustainable Products. *Bunge.com* : веб-сайт. URL:

<https://www.bunge.com/Press-Releases/Bunge-Nutrien-Ag-Solutions-Announce-Strategic-Alliance>

101. Tyson Foods and Tanmiah of Saudi Arabia Sign Strategic Partnership. *Tysonfoods.com* : веб-сайт. URL: <https://www.tysonfoods.com/news/news-releases/2022/7/tyson-foods-and-tanmiah-saudi-arabia-sign-strategic-partnership>

102. Syngenta. *Syngenta.com* : веб-сайт. URL: <https://www.syngenta.com/media/media-releases/2025/syngenta-pepsico-regenerative-practices>

103. PepsiCo and Cargill collaborate to empower farmers by advancing sustainable agriculture. *Pepsico.com* : веб-сайт. URL: <https://www.pepsico.com/newsroom/press-releases/2025/pepsico-and-cargill-collaborate-to-empower-farmers-by-advancing-sustainable-agriculture>

104. Crop Science. *Cropscience.bayer.ua* : веб-сайт. URL: <https://www.cropscience.bayer.ua/>

105. Indigo. *Indigoag.com.ua* : веб-сайт. URL: <https://www.indigoag.com.ua/>

106. Перерва П. Г., Сусліков С. В., Матросова В.О., Новік І. О. Глобальні торгівельно-економічні та інвестиційні стратегії в контексті розвитку міжнародних бізнес структур. Вісник НТУ «ХПІ». 2023. №3. URL: <https://es.khpi.edu.ua/article/download/312096/303171/721817?>

107. Astarta at a Time of War: Food Security with a Focus on Sustainability. *Astartaholding.com* : веб-сайт. URL: <https://astartaholding.com/en/astarta-pid-chas-vijni-prodovolcha-bezpeka-z-fokusom-na-stalij-rozvitok>

108. Proceedings of the 2023 International Conference “ECONOMIC SCIENCE FOR RURAL DEVELOPMENT” No 57 Jelgava, LBTU ESAF, 10-12 May 2023, Pp. 536-546 DOI: 10.22616/ESRD.2023.57.053 URL: https://lbtufb.lbtu.lv/conference/economic_science_rural/2023/Latvia_ESRD_57_2023.pdf

109. Sustainability reports. МХР. *Mhp.com.ua* : веб-сайт. URL: <https://mhp.com.ua/en/mhp-se/nefinansovi-zviti>

110. Nibulon. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL:
<https://en.wikipedia.org/wiki/NIBULON>
111. Sustainable Development at Kernel. *Kernel.ua* : веб-сайт. URL:
<https://www.kernel.ua/sustainable-development>
112. We care about land. *Ulf.com.ua* : веб-сайт. URL:
<https://www.ulf.com.ua/en/sustainability/care-about-nature/turbota-about-vikoristannya-zemli/>
113. HarvEast Holding. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL:
https://en.wikipedia.org/wiki/HarvEast_Holding
114. Агротон. *Agroton.com.ua* : веб-сайт. URL:
<https://www.agroton.com.ua/en/strategy.htm>
115. Агрофірма «Світанок». *Agrofirma-svitanok.com.ua* : веб-сайт. URL:
<https://agrofirma-svitanok.com.ua>
116. Astrata Holding. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL:
https://en.wikipedia.org/wiki/Astarta_Holding
117. PrJSC MXP. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL:
https://en.wikipedia.org/wiki/PrJSC_MXP
118. Nibulon is the first among ukrainian agrarian companies in the field of corporate social responsibility. *Nibulon.com* : веб-сайт. URL:
<https://www.nibulon.com/en/nibulon-is-the-first-among-ukrainian-agrarian-companies-in-the-field-of-corporate-social-responsibility>
119. Кернел – перший з агрокомпаній у рейтингу найбільших бізнес-інвесторів в українську освіту. *Kernel.ua* : веб-сайт. URL:
<https://www.kernel.ua/ua/media-center/news/#kernel-pershij-sered-agrokompanij-u-rejtingu-najbilshih-biznes-investoriv-v-ukrayinsku-osvitu>
120. Social Policy. UkrLandFarming. *Ulf.com.ua* : веб-сайт. URL:
https://www.ulf.com.ua/en/sustainability/social_policy
121. Agrofirm_Svitanok. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL:
https://en.wikipedia.org/wiki/Agrofirm_Svitanok

122. Astarta Holding. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Astarta_Holding

123. Makarenko Inna Plastun Alex Kozmenko Serhiy Kozmenko Olga Rudychenko Artem. Corporate Transparency, Sustainable Development and SDG 2 and 12 in Agriculture: The Case of Ukraine. *Agris on-line Papers in Economics and Informatics*. 2022. Vol.14. Pp.57-70. URL:10.7160/aol.2022.140305.

124. PrJSC МХР. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/PrJSC_МХР

125. Критерії сталого розвитку. НІБУЛОН назвав ключові екологічні пріоритети компанії до 2030 року. *Prompolit.info* : веб-сайт. URL: <https://prompolit.info/2025/05/20/kriteriyi-stalogo-rozvitku-nibulon-nazvav-klyuchovi-ekologichni-prioriteti-kompaniyi-do-2030-roku>

126. Sustainable development. *Nibulon.com* : веб-сайт. URL: <https://www.nibulon.com/en/sustainable-development/>

127. Сталий розвиток в Кернел. *Kernel.ua* : веб-сайт. URL: <https://www.kernel.ua/ua/sustainable-development/>

128. Aastrata Holding. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Astarta_Holding

129. PrJS МНР. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/PrJSC_МНР

130. Sustainable Development. *Mhp.com.ua* : веб-сайт. URL: <https://mhp.com.ua/en/stalyy-rozvytok>

131. Nasa Harvest and Nibulon Announce Strategic Partnership to Strengthen Food Access. *Nasaharvest.org* : веб-сайт. URL: <https://www.nasaharvest.org/news/nasa-harvest-and-nibulon-announce-strategic-partnership-to-strengthen-food-access>

132. Nibulon has signed amemorandum of cooperation with Safe Pro Group Inc. *Nibulon.com* : веб-сайт. URL: <https://www.nibulon.com/en/nibulon-has-signed-a-memorandum-of-cooperation-with-safe-pro-group-inc>

133. Partnership Kernel ukraines largest grains producer and exporter. *Nasaharvest.org* : веб-сайт. URL: <https://www.nasaharvest.org/news/partnership-kernel-ukraines-largest-grains-producer-and-exporter>

134. Kernel and USAID jointly develop alternative ways of agricultural products logistic. 2023. *Eba.com.ua* : веб-сайт. URL: <https://eba.com.ua/en/kernel-i-usaid-spilno-rozvyvayut-alternatyvni-shlyahy-logistyky-agroproduktsiyi>

135. Ukrlandfarming Unearths Ukraine's Agricultural Potential. *Foreignpolicy.com* : веб-сайт. URL: <https://foreignpolicy.com/sponsored/ukrlandfarming-unearths-ukraines-agricultural-potential>

136. Звіт зі сталого розвитку. Астрата. 2020. *Astartaholding.com* : веб-сайт. URL: <https://astartaholding.com/wp-content/uploads/2022/07/sustainability-report-2020-%E2%80%93-ukr.pdf>

137. Tul S, Samoilyk I, Klymenko V, Shkurupii O. Transformation of the Ukrainian Agri-Food Industry in the Context of Global Digitalization. *Engineering Proceedings*. 2023. Vol.40(1):26. URL: <https://doi.org/10.3390/engproc2023040026>

138. Богданюк І. В., Мандич С. М. Стратегічне управління безпекою підприємства в умовах глобальної конкуренції. *Регіональна економіка*. 2024. №3. URL: https://re.gov.ua/re202403/re202403_149_BohdanyukIV%2CMandychSM.pdf

139. Розвиваємо потенціал сільгоспвиробників України. *Openagribusiness.kernel.ua* : веб-сайт. URL: <https://openagribusiness.kernel.ua/>

140. Логоша Р. В., Надкерничний І. В. Стан, проблеми та перспективи розвитку просторових форм аграрного бізнесу в Україні. *Успіхи та досягнення в науці*. 2025. №4(41). URL: <https://perspectives.pp.ua/index.php/sas/article/download/22981/22952/28317>

141. Метелиця В., Гагалюк Т., Краєвський В. ESG-Звітність в агросекторі України: емпіричний аналіз і шляхи інтеграції до FSDN. *Український економічний часопис*. 2025. Vol.10. Рр. 54–65. URL: <https://doi.org/10.32782/2786-8273/2025-10-9>

142. Striving for global food security in regard to the future. *Nibulon.com* : веб-сайт. URL: <https://www.nibulon.com/en>
143. UkrLandFarming. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL: <https://en.wikipedia.org/wiki/UkrLandFarming>
144. HarvEast Holding. *En.wikipedia.org* : веб-сайт. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/HarvEast_Holding
145. Agroton. *Agroton.com.ua* : веб-сайт. URL: <https://www.agroton.com.ua/en/strategy.htm>
146. About the Company. *Agrofirma-svitanok.com.ua* : веб-сайт. URL: <https://agrofirma-svitanok.com.ua/en/about-the-company>
147. ТОП-10 найбільших агрохолдингів України в одній інфографіці. *Bakertilly.ua* : веб-сайт. URL: [Baker Tilly Ukraine | Топ-10 найбільших агрохолдингів України в одній...](#)
148. A.G.R. Group. *Agr-holding.com* : веб-сайт. URL: <https://agr-holding.com/>
149. Старк С. Що таке ESG-лідерство – як екологічні, соціальні та управлінські рішення підсилюють бізнес-стратегію. 2025. *Theinweb.media* : веб-сайт. URL: <https://theinweb.media/shho-take-esg-liderstvo>
150. Гончаренко О., Родіна О., Орлова С. Інтеграція ESG-критеріїв у систему стратегічного управління підприємств агробізнесу. *Економіка і регіон Economics and Region*. 2025. Vol.3(98). Pp. 147–153. URL: [https://doi.org/10.26906/EiR.2025.3\(98\).3910](https://doi.org/10.26906/EiR.2025.3(98).3910)
151. ESG та сталий розвиток. Liga 360. *Topics.ligazakon.net* : веб-сайт. URL: <https://topics.ligazakon.net/67faba8b18eb1d301185e9c9/2025-11-21>
152. Nalyvaiko N. Corporate social responsibility as a tool of strategic management. *Public Management and Policy*. 2024. Vol.(3-4). Pp. 44–51. URL: <https://doi.org/10.70651/3041-2498/2024.3-4.05>
153. Cameron Allen, Graciela Metternicht, Thomas Wiedmann, National pathways to the Sustainable Development Goals (SDGs): A comparative review of

scenario modelling tools. *Environmental Science & Policy*. 2016. Volume 66. P. 199-207. URL: <https://doi.org/10.1016/j.envsci.2016.09.008>

154. Касич А. О., Чумаченко Ю. В. Міжнародні стратегічні альянси як чинник розвитку конкурентних переваг підприємства. *Економіка та суспільство*. 2017. №13. С.78-83. URL: https://economyandsociety.in.ua/journals/13_ukr/13.pdf

155. Чмутова І., Гайналій А. (2024). Трансформації глобального ризикового ландшафту та їх врахування при формуванні системи стратегічного управління ризиками. *Modeling the development of the economic systems*. 2024. №(4). С. 328–337. URL: <https://doi.org/10.31891/mdes/2024-14-43>

156. Sever S., Tok Evren Sellami Abdellatif. Sustainable Development Goals in a Transforming World: Understanding the Dynamics of Localization. *Sustainability*. 2025. 17. 2763. 10.3390/su17062763

157. Панухник О. В., Голич Н. В. Особливості використання адаптивного моделювання стратегій розвитку підприємств малого бізнесу в умовах децентралізації. URL: https://elartu.tntu.edu.ua/bitstream/lib/33028/3/Osoblyvosti_vykorystannya_%20adaptyvnoho_%20modelyuvannya_.pdf

158. Лепейко Т. І., Чирукова А. Д., Федірець О. В. Адаптивна модель стратегічного менеджменту підприємства в умовах управління змінами. *Агросвіт*. 2024. №16. URL: <https://www.nayka.com.ua/index.php/agrosvit/article/download/4328/4363/10020>

159. Шандова Н. В., Шандов Р. А. Адаптивний механізм створення стратегічних альянсів у промисловості в умовах ринкових змін. *European scientific journal of Economic and Financial innovation*. 2025. №4(18). URL: DOI: <http://doi.org/10.32750/2025-0416>

160. Ольшанський Г. В. Стратегічні підходи до управління міжнародними корпораціями в умовах глобальних викликів. *Економіка та підприємництво*. 2025. №2. С.219-231. <https://doi.org/10.33111/EE.2025.55.OlshanskyiH>. URL:

<https://ir.kneu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/35164dd1-4119-4ac7-bebd-1cc3e7ba6177/content>

161. Бугас В. В., Ольшанський Г. В., Кісіль В. В. Світові тенденції інноваційного процесу розвитку підприємства. *Ефективність діяльності підприємств в умовах глобалізаційних процесів* : монографія / за ред. О. В. Ольшанської, А. О. Мельник, Т. М. Янковець. К. : КНУТД, 2016. С. 211-215. URL: https://er.knutd.edu.ua/bitstream/123456789/4403/1/20170131_Bugas_211-215.pdf

162. Ольшанський Г. В. Адаптивне управління міжнародними компаніями в трансформаційному періоді глобальної економіки. *Актуальні проблеми економіки*. 2026. № 1 (295). С. 199-208. <https://doi.org/10.32752/1993-6788-2026-1-295-199-208>

163. Ольшанський Г. В. Особливості формування транснаціональної стратегії міжнародної корпорації в умовах цифровізації глобальних ринків. *Вісник університету «Україна»*. 2025. №15(42). С.176-185. URL: <https://doi.org/10.36994/2707-4110-2025-15-42-16>

164. Olshanskyi H. Key factors of influence on the strategic activity of international business in conditions of risk. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2024. №11(282). С.10-17. <https://doi.org/10.5281/zenodo.14824751>. URL: <https://dndiime.org.ua/wp-content/uploads/2025/02/11-282-2024.pdf>

165. Хмелевський М. О., Ольшанський Г. В. Стратегічне управління міжнародними корпораціями в умовах глобалізації. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2023. №10(269). С.13-20. <https://doi.org/10.5281/zenodo.10403144>. URL: <https://dndiime.org.ua/wp-content/uploads/2024/12/10-269-2023.pdf>

166. Ольшанський Г. В. Конкурентні переваги регіонів в умовах глобальної регіональної асиметричності. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2016. №10. С. 78-82. URL: <https://dndiime.org.ua/wp-content/uploads/2024/12/10-185-2016.pdf>

167. Ольшанський Г. В. Стратегічні напрями корпоративного управління в умовах резильєнтності. *Домінанти соціально-економічного розвитку України у нових реаліях* : матеріали IV Всеукр. наук.-практ. конф., м. Київ, 26 березня 2026 року, м. Київ: КНУТД, 2026. С. 157-158. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/33904>

168. Ольшанський Г. В. Роль стратегічного управління у розвитку інноваційної екосистеми міжнародних корпорацій. *Інноваційна екосистема для відбудови України: інтеграція науки, освіти та бізнесу* : збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (3 жовтня 2025 р., м. Київ). Київ: КНУТД, 2025. С. 42-43. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/32215>

169. Ольшанський Г. В. Актуальність стратегічного управління бізнес-структурами в умовах глобальних змін. *Проблеми інтеграції освіти, науки та бізнесу в умовах глобалізації* : тези доповідей VI Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 4 жовтня 2024 року. Київ: КНУТД, 2024. С. 32-34. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/29662>

170. Шацька З. Я., Ольшанський Г. В., Ірناзаров Д. Т. Особливості використання штучного інтелекту у системі управління міжнародними компаніями. *Проблеми інтеграції освіти, науки та бізнесу в умовах глобалізації* : тези доповідей V Міжнар. наук.-практ. конф., м. Київ, 6 жовтня 2023 року, Київ: КНУТД, 2023. С. 70-71. URL: https://er.knutd.edu.ua/bitstream/123456789/25853/1/PIONBUG_2023_P070-071.pdf

171. Власюк Т. М., Ольшанський Г. В., Хмелевський М. О. Нарощування конкурентоспроможності продукції у фокусі маркетингових стратегічних досліджень. *Імперативи економічного зростання в контексті реалізації глобальних цілей сталого розвитку* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 25 квітня 2023 року. Київ : КНУТД, 2023. С. 39-42. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/24024>

172. Ольшанський Г. В. Стратегічна інтеграція як механізм оптимізації стратегічного управління в умовах цифровізації. *Імперативи економічного*

зростання в контексті реалізації глобальних цілей сталого розвитку : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 25 квітня 2023 року. Київ: КНУТД, 2023. С. 137-140. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/24056>

173. Ольшанський Г. В., Халіляєва О. В., Свиридов А. О. Механізм забезпечення антикризової діяльності підприємств в умовах інтеграції. *Імперативи економічного зростання в контексті реалізації глобальних цілей сталого розвитку* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 25 квітня 2023 року. Київ : КНУТД, 2023. С. 48-51. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/24027>

174. Мельник А. О., Ольшанський Г. В. Механізми забезпечення сталого розвитку регіонів в умовах структурної трансформації економіки. *Регіональний розвиток України: проблеми та перспективи* : матеріали IV Міжнар. наук.-практ. конф., м. Київ, квітень 2017 року, Київ: ДВНЗ «Київський національний університет імені Вадима Гетьмана», 2017. С. 112-118. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/197262801.pdf>

175. Ольшанський Г. В. Підвищення ефективності підприємницької діяльності в умовах євроінтеграції України. *Сучасні детермінанти розвитку бізнес-процесів в Україні* : матеріали наук. практ. інтернет-конф. (24 травня 2017 р., м. Київ). К.: КНУТД, 2017. С. 29-32. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/7082>

176. Ольшанський Г. В. Економічна регіоналізація як об'єктивна закономірність сучасного розвитку. *Регіональний розвиток України: проблеми та перспективи* : III Міжнар. наук.-практ. конф., 4 черв. 2015 рік, Київ : ДВНЗ «Київ. нац. екон. ун-т ім. Вадима Гетьмана, 2015. С. 152-154. URL: <https://ir.kneu.edu.ua/handle/2010/18439>

ДОДАТКИ

Міжнародні корпорації, які вносять найбільший вклад до подолання
глобальних викликів згідно Індексу глобальних викликів

Біорізноманіття (Bi)	Питна вода (DW)	Кліматичні зміни (CC)	Зростання населення (PG)	Вирубка лісів (DE)	Бідність (P)
1	2	3	4	5	6
Aurubis	Befesa	Atlas Copco	Benesse Holding Inc.	Berkeley	Advanced Micro Devices
Autodesk	Dassault Systems	Aurubis	Coloolast	BillerudKorsnäs	Hannover Rüsk
BioMerieux	Faberge	Autodesk	Conva Tec Group	Kingfisher	Intel
Faberge	Geberit	Befesa	Draegerwerc	MillerKnoll	Pearson
Kingfisher	Gecina	Berkeley	Faberge		STMicro- electronics
	Henkel	Canadian National Railway	Smith & Nephew		Swiss RE
	Interface	CSX Corporation	Sonova Holding		
	Kurita Water Industries	Dassault Systems	United Utilities Group		
	Lenzing	EDP Renovaveis			
	Pennon Group	Faberge			
	Severn Trent	FirstGroup			
	Steelcase	First Solar			
	United Utilities Group	Gecina			
		Hannon Armstrong			
		Hannover Rüsk			
		Henkel			
		Intel			
		Interface			
		Konica Minolta			
		Lenzing			
		MillerKnoll			
		Nordex SE			

Продовження Додатку А

1	2	3	4	5	6
		Orsted			
		Ormat Technologies			
		Ricoh			
		Rockwool International			
		Scatec Solar			
		Severn Trent			
		SKF			
		Steelcase			
		SunPower			
		Swiss RE			
		Signify NV			
		Union Pacific			
		Xerox			

Джерело: узагальнено автором за [Ethius Global Impact Factbook 2023.

URL: <https://docsend.com/view/644cpz7tmbdtrkmd>]

Ранжування міжнародних корпорацій за країнами походження та сферами діяльності

Назва країни	Назва міжнародної корпорації	Сфера діяльності	Стратегічна спрямованість до подолання глобальних викликів
1	2	3	4
США	Advanced Micro Devices Inc.	напівпровідники	бідність
	Autodesk Inc.	програмне забезпечення та ІТ	кліматичні зміни біорізноманіття
	CSX Corporation	транспорт і логістика	кліматичні зміни
	First Solar Inc.	відновлювальні джерела та енергетична ефективність	кліматичні зміни
	Hannon Armstrong Sustainable Infrastructure Capital Inc.	фінансування	кліматичні зміни
	Intel Co.	ІТ	кліматичні зміни бідність
	Interface Inc.	меблі та фурнітура	кліматичні зміни питна вода
	MillerKnoll Inc.	меблі та фурнітура	кліматичні зміни вирубка лісів
	Ormat Technologies Inc.	відновлювальні джерела та енергетична ефективність	кліматичні зміни
	Steelcase Inc.	меблі та фурнітура	кліматичні зміни питна вода
	SunPower Corp.	відновлювані джерела енергії та електричне та електронне обладнання	кліматичні зміни
	Union Pacific Corp.	транспорт і логістика	кліматичні зміни
Xerox Holdings Corp.	електронні пристрої та прилади	кліматичні зміни	
Швеція SE	Atlas Copco	машинобудування	кліматичні зміни
	BillerudKorsnäs AB	пакування	вирубка лісів
	Faberge	нерухомість	кліматичні зміни біорізноманіття питна вода демографічні зміни
	SKF AB	машинобудування	кліматичні зміни
Німеччина	Aurubis AG	машинобудування	кліматичні зміни біорізноманіття

Продовження Додатку Б

1	2	3	4
Німеччина	Hannover Rusk SE	страхування	кліматичні зміни бідність
	Henkel	домогосподарства та персональні продукти	кліматичні зміни
	Nordex SE	відновлювані джерела енергії та електричне та електронне обладнання	кліматичні зміни
Люксембург LU	Befesa SA	металургія та гірничо-видобувна промисловість	кліматичні зміни питна вода
Японія	Benesse Holding Inc.	освіта, догляд за хворими	ріст населення
	Konica Minolta Inc.	електронні пристрої та прилади	кліматичні зміни управління
	Kurita Water Industries Ltd.	водопостачання та очищення води	питна вода
	Ricoh Co Ltd	електронні прилади і побутова техніка	кліматичні зміни
	Scatec Solar ASA	сталий транспорт	кліматичні зміни
Велика Британія	Berkeley Group Holdings PLC	будівництво	кліматичні зміни вирубка лісів
	Conva Tec Group	медичне обладнання та постачання	демографічні зміни
	FirstGroup PLC	транспорт і логістика	кліматичні зміни
	Kingfisher	роздрібна торгівля	вирубка лісів біорізноманіття
	Pearson PLC	засоби масової комунікації	бідність
	Pennon Group PLC	комунальні послуги	питна вода
	Severn Trent Plc	комунальні послуги	кліматичні зміни питна вода
	Smith & Nephew PLC	медичне обладнання та постачання	ріст населення
	United Utilities Group PLC	комунальні послуги	питна вода ріст населення
Франція	BioMerieux	медичне обладнання та постачання	демографічні зміни
	Dassault Systems	програмне забезпечення та ІТ-сервіс	кліматичні зміни питна вода
	Gecina	нерухомість	кліматичні зміни питна вода
Канада	Canadian National Railway Co.	транспорт та логістика	кліматичні зміни
Данія DK	Coloplast A/S	медичне обладнання та постачання	демографічні зміни
	Orsted	комунальні послуги та електропостачання	кліматичні зміни
	Rockwool International A/S	будівельні матеріали	кліматичні зміни
Іспанія ES	EDP Renovaveis SA	експлуатація відновлювальних джерел енергії	кліматичні зміни

Закінчення Додатку Б

1	2	3	4
Швейцарія CH	Geberit AG	будівельні матеріали	питна вода
	Sonova Holding AG	медичне обладнання та постачання	ріст населення
	Swiss RE AG	страхування	кліматичні зміни бідність
Австрія AT	Lenzing	текстиль та одяг	кліматичні зміни питна вода
Нідерланди NL	Signyfy NV	електричне обладнання	біорізноманіття бідність
	STMicro- electronics NV	напівпровідники	бідність

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ***Монографія:***

1. Бугас В. В., Ольшанський Г. В., Кісіль В. В. Світові тенденції інноваційного процесу розвитку підприємства. *Ефективність діяльності підприємств в умовах глобалізаційних процесів* : монографія / за ред. О. В. Ольшанської, А. О. Мельник, Т. М. Янковець. К. : КНУТД, 2016. С. 211-215. URL: https://er.knutd.edu.ua/bitstream/123456789/4403/1/20170131_Bugas_211-215.pdf (0,2 друк. арк.). *Особистий внесок автора: виокремлено основні тенденції інноваційного розвитку за трьома моделями (0,1 друк. арк.).*

Статті у наукових виданнях, включених до переліку наукових фахових видань України

2. Ольшанський Г. В. Адаптивне управління міжнародними компаніями в трансформаційному періоді глобальної економіки. *Актуальні проблеми економіки*. 2026. № 1 (295). С. 199-208. <https://doi.org/10.32752/1993-6788-2026-1-295-199-208> (0,75 друк. арк.).

3. Ольшанський Г. В. Особливості формування транснаціональної стратегії міжнародної корпорації в умовах цифровізації глобальних ринків. *Вісник університету «Україна»*. 2025. №15(42). С.176-185. URL: <https://doi.org/10.36994/2707-4110-2025-15-42-16> (0,8 друк. арк.).

4. Ольшанський Г. В. Стратегічні підходи до управління міжнародними корпораціями в умовах глобальних викликів. *Економіка та підприємництво*. 2025. №2. С.219-231. <https://doi.org/10.33111/EE.2025.55.OlshanskyiH>. URL: <https://ir.kneu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/35164dd1-4119-4ac7-bebd-1cc3e7ba6177/content> (0,7 друк. арк.).

5. Olshanskyi H. Key factors of influence on the strategic activity of international business in conditions of risk. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2024. №11(282). С.10-17. <https://doi.org/10.5281/zenodo.14824751>. URL: <https://dndiime.org.ua/wp-content/uploads/2025/02/11-282-2024.pdf> (0,77 друк. арк.).

6. Хмелевський М. О., Ольшанський Г. В. Стратегічне управління міжнародними корпораціями в умовах глобалізації. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2023. №10(269). С.13-20. <https://doi.org/10.5281/zenodo.10403144>. URL: <https://dndiime.org.ua/wp-content/uploads/2024/12/10-269-2023.pdf> (0,78 друк. арк.). *Особистий внесок автора: виділено ключові аспекти, які впливають на ефективне функціонування корпоративного сектора в контексті європейського напрямку розвитку України (0,5 друк. арк.).*

7. Ольшанський Г. В. Конкурентні переваги регіонів в умовах глобальної регіональної асиметричності. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2016. №10. С. 78-82. URL: <https://dndiime.org.ua/wp-content/uploads/2024/12/10-185-2016.pdf> (0,55 друк. арк.).

Опубліковані праці апробаційного характеру

8. Ольшанський Г. В. Стратегічні напрями корпоративного управління в умовах резильєнтності. *Домінанти соціально-економічного розвитку України у нових реаліях* : матеріали IV Всеукр. наук.-практ. конф., м. Київ, 26 березня 2026 року, м. Київ: КНУТД, 2026. С. 157-158. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/33904> (0,1 друк. арк.).

9. Ольшанський Г. В. Роль стратегічного управління у розвитку інноваційної екосистеми міжнародних корпорацій. *Інноваційна екосистема для відбудови України: інтеграція науки, освіти та бізнесу* : збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (3 жовтня 2025 р., м. Київ). Київ: КНУТД, 2025. С. 42-43. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/32215> (0,15 друк. арк.).

10. Ольшанський Г. В. Актуальність стратегічного управління бізнес-структурами в умовах глобальних змін. *Проблеми інтеграції освіти, науки та бізнесу в умовах глобалізації* : тези доповідей VI Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 4 жовтня 2024 року. Київ: КНУТД, 2024. С. 32-34. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/29662> (0,15 друк. арк.).

11. Шацька З. Я., Ольшанський Г. В., Ірناзаров Д. Т. Особливості використання штучного інтелекту у системі управління міжнародними компаніями. *Проблеми інтеграції освіти, науки та бізнесу в умовах глобалізації* : тези доповідей V Міжнар. наук.-практ. конф., м. Київ, 6 жовтня 2023 року, Київ: КНУТД, 2023. С. 70-71. URL: https://er.knutd.edu.ua/bitstream/123456789/25853/1/PIONBUG_2023_P070-071.pdf (0,22 друк. арк.). *Особистий внесок автора: визначено загрози автоматизації та розвитку штучного інтелекту (0,15 друк. арк.).*

12. Власюк Т. М., Ольшанський Г. В., Хмелевський М. О. Нарощування конкурентоспроможності продукції у фокусі маркетингових стратегічних досліджень. *Імперативи економічного зростання в контексті реалізації глобальних цілей сталого розвитку* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 25 квітня 2023 року. Київ : КНУТД, 2023. С. 39-42. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/24024>. (0,16 друк. арк.). *Особистий внесок автора: визначено етапи пошуку основних конкурентів підприємств та оцінку їх можливостей, що здійснюються в процесів маркетингових досліджень (0,1 друк. арк.).*

13. Ольшанський Г. В. Стратегічна інтеграція як механізм оптимізації стратегічного управління в умовах цифровізації. *Імперативи економічного зростання в контексті реалізації глобальних цілей сталого розвитку* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 25 квітня 2023 року. Київ: КНУТД, 2023. С. 137-140. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/24056> (0,14 друк. арк.).

14. Ольшанський Г. В., Халіляєва О. В., Свиридов А. О. Механізм забезпечення антикризової діяльності підприємств в умовах інтеграції. *Імперативи економічного зростання в контексті реалізації глобальних цілей сталого розвитку* : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 25 квітня 2023 року. Київ : КНУТД, 2023. С. 48-51. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/24027> (0,15 друк. арк.). *Особистий*

внесок автора: визначено поетапні дії антикризового управління підприємством (0,1 друк. арк.).

15. Мельник А. О., Ольшанський Г. В. Механізми забезпечення сталого розвитку регіонів в умовах структурної трансформації економіки. *Регіональний розвиток України: проблеми та перспективи* : матеріали IV Міжнар. наук.-практ. конф., м. Київ, квітень 2017 року, Київ: ДВНЗ «Київський національний університет імені Вадима Гетьмана», 2017. С. 112-118. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/197262801.pdf> (0,21 друк. арк.). *Особистий внесок автора: визначено чинники структурної трансформації економіки (0,15 друк. арк.).*

16. Ольшанський Г. В. Підвищення ефективності підприємницької діяльності в умовах євроінтеграції України. *Сучасні детермінанти розвитку бізнес-процесів в Україні* : матеріали наук. практ. інтернет-конф. (24 травня 2017 р., м. Київ). К.: КНУТД, 2017. С. 29-32. URL: <https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/7082> (0,16 друк. арк.).

17. Ольшанський Г. В. Економічна регіоналізація як об'єктивна закономірність сучасного розвитку. *Регіональний розвиток України: проблеми та перспективи* : III Міжнар. наук.-практ. конф., 4 черв. 2015 рік, Київ : ДВНЗ «Київ. нац. екон. ун-т ім. Вадима Гетьмана, 2015. С. 152-154. URL: <https://ir.kneu.edu.ua/handle/2010/18439> (0,13 друк. арк.).

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ТЕХНОЛОГІЙ ТА ДИЗАЙНУ**

вул. Мала Шияновська, 2, м. Київ, 01011, тел./факс: 280-05-12, тел. 256-84-23
E-mail: knutd@knutd.edu.ua Web: <http://www.knutd.edu.ua> Код ЄДРПОУ 02070890

01.06.2026 № 04-74/1084

На № _____ від _____

Про впровадження результатів
дисертаційної роботи в освітній процес

ДОВІДКА

про впровадження наукових результатів дисертаційної роботи
Ольшанського Гліба Владиславовича в освітній процес КНУТД

Результати дисертаційного дослідження аспіранта кафедри менеджменту Ольшанського Гліба Владиславовича на тему «Стратегічне управління діяльністю міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів» впроваджено в освітній процес Київського національного університету технологій та дизайну при викладанні дисциплін «Стратегічне управління» та «Міжнародний менеджмент» для освітньо-професійної програми «Менеджмент» спеціальності 073 Менеджмент першого (бакалаврського) рівня вищої освіти.

Проректор з науково-педагогічної діяльності
Київського національного університету
технологій та дизайну

Володимир СТАЦЕНКО

Вих.№ _____ Від _____

ДОВІДКА ПРО ВПРОВАДЖЕННЯ результатів дисертаційного дослідження Ольшанського Гліба Владиславовича

Результати дисертаційного дослідження Ольшанського Г.В., присвяченого розробці теоретико-методичних положень та практичних рекомендацій щодо стратегічного управління діяльністю міжнародних корпорацій в умовах глобальних викликів і можуть бути впроваджені у практичну діяльність Товариства з Обмеженою Відповідальністю «лайфселл».

Розроблений автором алгоритм інтегральної оцінки ефективності стратегічного управління міжнародної корпорації сприяє забезпеченню комплексного визначення рівня результативності управлінських процесів з урахуванням багатовимірного характеру діяльності міжнародних корпорацій та впливу глобальних викликів.

Практичне впровадження запропонованого алгоритму на ТОВ «лайфселл» дозволить здійснити системний стратегічний моніторинг зовнішнього середовища функціонування компанії; оцінити рівень адаптивності стратегічного управління до глобальних економічних, соціальних, екологічних та геополітичних викликів; підвищити рівень обґрунтованості прийняття стратегічних управлінських рішень; забезпечити формування аналітичної бази для зміцнення конкурентних позицій та економічної безпеки компанії; удосконалити процеси стратегічного управління в умовах нестабільності глобального середовища.

Начальник відділу

Наталія ТАРАНЮК

Адреси для листування:

м. Київ, 03110,
вул. Солом'янська, 11,
БЦ «Левен»

м. Харків, 61003,
вул. Кооперативна, 6/8

м. Дніпро, 49044,
вул. Виконкомівська, 7

м. Львів, 79010,
вул. Личаківська, 72

м. Одеса, 65098,
вул. Іоанна Гена, 19